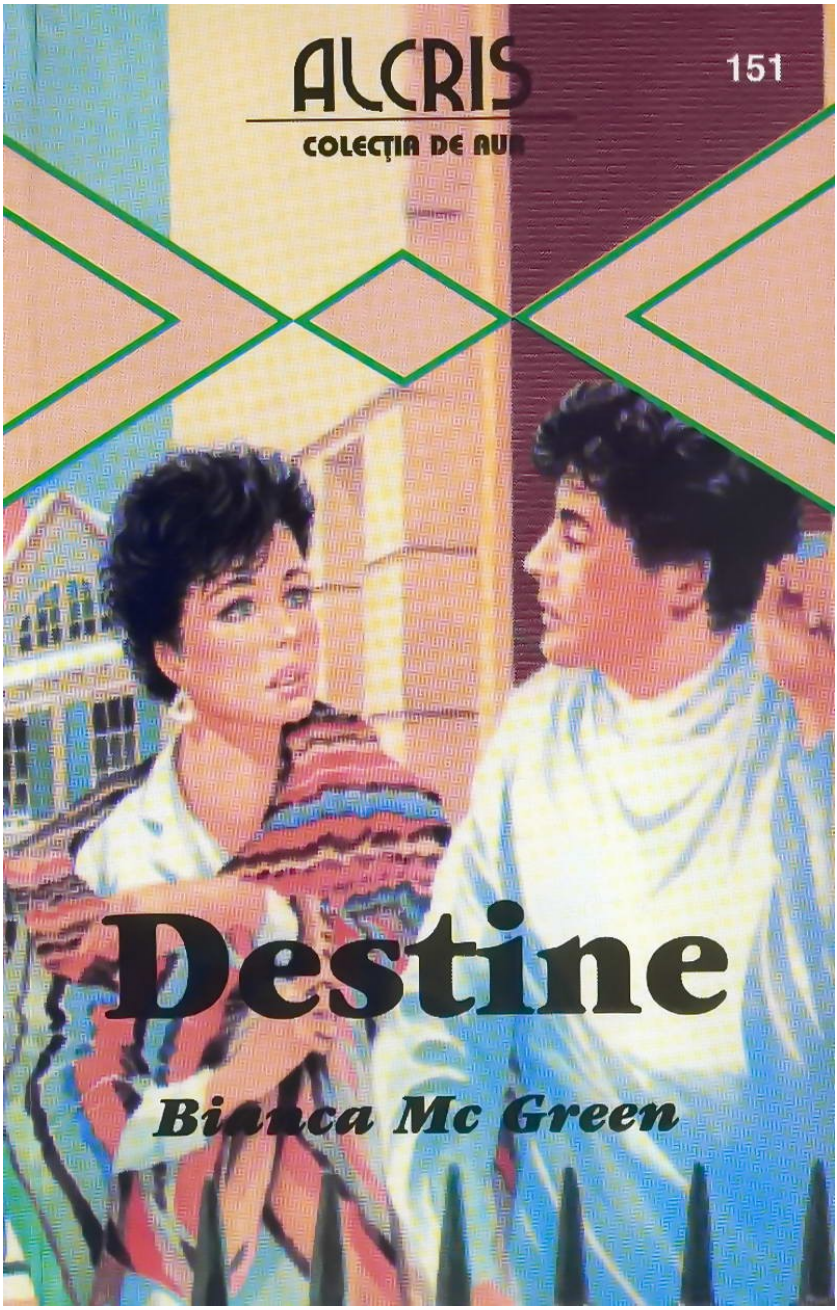
ALCRIS
151
COLECȚIA DE AU
Destine
Bianca Mc Green

BIANCA McGREEN

Destine

Traducerea şi adaptarea în limba română de CECILIA IONESCU

ALCRIS

Capitolul 1

Dacă în acea dimineaţă de februarie, Tina Morgan ar fi putut prevedea ce-i rezerva destinul, ar fi făcut mai bine să se ducă la muncă îmbrăcată în platoşă din cap până în picioare, ca la luptă.

Dacă Charles Blaine ar fi putut bănui că, luându-şi în primire noul post de intern la spitalul din Norchester, va întâlni o Ioana d'Arc la fel de combativă pe cât de intransigentă, ar fi fost mai prudent să se înarmeze cu o suliţă.

Dar nici unul, nici celălalt, nu bănuiau viitorul care îi aştepta – ceea ce era poate mai bine deoarece, în acest caz, totul ar fi fost altfel.

Tina, perfect neştiutoare de evenimentele care îi vor tulbura viaţa, se mulţumi aşadar să ia micul dejun ca de obicei, apoi să scrie un mic bilet adresat lui Mandy, colocatara sa, pe care-l puse la vedere, pe prăjitorul de pâine:

„Nu mai sunt ouă. Mă ocup eu să aduc. Odihneşte-te bine, Tina". Amândouă îi invitaseră pe Keith şi pe Alan să savureze în acea seară una din acele nemaipomenite omlete al căror secret îl deţineau, dar fără ouă, s-ar putea

să nu fie un succes!

Tina zâmbi. Cunoscând-o pe Mandy, ştia că după o noapte de muncă greu de suportat la spital, primul lucru pe care-l va face întorcându-se, va fi să se repeadă asupra prăjitorului de pâine. Iar dacă Mandy nu vedea nimic, Sarah, cea de-a treia ocupantă a apartamentului, se va însărcina s-o avertizeze.

Tina îşi îmbrăcă mantoul peste uniforma albastră, îşi luă poşeta şi ieşi.

***

Charles Bayne era în picioare încă din zori, dat fiind că în ajun se culcase abia la ora trei dimineaţa după ce operase de urgenţă un bolnav suferind de apendicită, nu era în cea mai bună formă. Ziua va fi grea şi în plus, ţinea să facă o impresie bună asupra profesorului Prosser, şeful serviciului de chirurgie, un bărbat fermecător şi foarte cult, de origine italiană, care ştia să aprecieze femeile frumoase, când le întâlnea.

***

Vântul de februarie era ca gheaţa şi Tina, tremurând, intră cu uşurare în vestiarul bine încălzit al spitalului. Luă o bonetă din hârtie şi tocmai şi-o prindea pe părul brunet şi mătăsos, cu ajutorul a două barete, când Liz Burroughs

sosi, stăpânindu-şi un căscat.

— Bună ziua, Tina! Sunt frântă de oboseală, oftă aceasta. În noaptea asta n-am avut nici un minut de pauză. Eşti de zi, nu-i aşa?

Tina încuviinţă în timp ce arunca o ultimă privire în oglindă, unde îşi văzu imaginea chipului frumos cu oval armonios, nasul mic şi drept, buze senzuale şi ochi imenşi căprui.

— Da. Fără probleme majore din partea pacienţilor?

— Nu. Totul este în ordine. Cum oare vrei să fie altfel cu Katie Grant? pufni Liz. Fata asta mă uluieşte. Dacă vrei părerea mea, nu va fi niciodată o bună infirmieră. Modul său meticulos de a fi este net nevrotic: presupunând că o bombă cade peste clădire şi ucide toţi bolnavii, a doua zi, cu ea, totul va fi la fel de curat şi de aranjat ca într-un muzeu!

Tina zâmbi. Katie Grant era o auxiliară din anul trei, celebră pentru meticulozitatea sa obsesivă.

— Ei bine, o zi bună Tina, reluă Liz, încuindu-şi vestiarul cu cheia.

***

Charles îşi bău ultima picătură de cafea bodogănind-o pe acea stagiară stupidă care-l sunase de urgenţă la ora

cinci dimineaţa! Era aproape să regrete că îşi abandonase prima meserie – aceea de cercetător în industria agroalimentară – pentru a începe studiile de medicină la vârsta relativ târzie de douăzeci şi trei de ani. Ce n-ar fi dat, chiar în această clipă, pentru a regăsi programul regulat al primei slujbe. Fără acel telefon stupid, ar fi putut dormi două ore în plus!

Dar îl chema datoria şi Charles, în ciuda proastei dispoziţii datorate lipsei de somn, era un bărbat la fel de conştiincios, pe cât de ambiţios. Astăzi, trebuia să-l asiste pe profesorul Prosser la mai multe intervenţii chirurgicale. Se ridică, îşi netezi părul brunet cu un gest al mâinii, îşi verifică rapid în oglindă nodul de la cravată şi ieşi. Nu ştia ce-i va rezerva această zi, dar era pregătit să o înfrunte.

***

Tina se îndreptă în pas vioi spre sala Merton unde era desemnată şi, în trecere, aruncă o privire prin uşa cu geam de la serviciul de pediatrie, din apropiere. Mandy tocmai hrănea un băieţel de cinci ani, care se răsucea în patul ortopedic, cu picioarele suspendate în inele de tracţiune.

— Bună ziua, Tina, spuse Mandy văzându-şi prietena intrând încet. Sincer, adăugă aceasta oftând, nu mai ştiu

ce să fac cu acest mic afurisit! M-a alergat toată noaptea, şi acum refuză să-şi mănânce cerealele!

Tina se apropie de copil.

— Darren, dacă îţi termini bolul, mâine dimineaţă îţi voi aduce un nou monstru din plastic, pentru colecţia ta.

— De acord! strigă băieţelul, smulgând lingura din mâna lui Mandy, pentru a-şi mânca fulgii de porumb cu un entuziasm perfect regizat.

— Mituire! murmură Mandy care-i adresă un zâmbet amuzat Tinei. Dar pentru că merge aşa... Darren, eşti un adevărat drăcuşor!

Copilul ridică spre ea nişte ochi de o irezistibilă candoare.

— Mandy, ţi-am lăsat un bilet lângă prăjitorul de pâine.

Nu mai avem ouă, dar voi cumpăra eu la întoarcere. Du-te repede să dormi. Se pare că ai nevoie de asta.

— Într-adevăr. Pe diseară, Tina!

Tina ieşi după ce le adresase la amândoi un semn amabil din mână. Când ajunse în faţa uşii de la sala Merton, pendula arăta exact ora opt. Străbătu culoarul care se întindea de-a lungul camerelor bolnavilor, înainte de a intra în locul rezervat personalului de îngrijire. Katie

Grant era aşezată la birou, la fel de proaspătă şi de îngrijită ca şi când tocmai îşi luase în primire serviciul. Nimeni n-ar fi putut bănui că avea douăsprezece ore de muncă în urma ei.

— Bună ziua, Katie, exclamă veselă Tina, agăţându-şi poşeta în cuierul din perete. Totul este în ordine?

Nici un răspuns. Tina se întoarse intrigată şi în acea clipă îşi dădu seama că întru totul absorbită în aranjamentele sale, Katie tremura din tot corpul.

— Ce ţi s-a întâmplat? o întrebă cu amabilitate.

Katie înălţă capul. Faţa îi era acoperită de lacrimi.

— Oh! domnişoară Morgan! S-a petrecut ceva îngrozitor cu internul profesorului Prosser.

Obrajii i se îmbujorară şi ochii îi fură din nou înecaţi de plâns.

— Doctor Rodney? exclamă Tina, uimită. Dar este o femeie adorabilă!

— Nu, nu ea, suspină Katie. Cu cel nou. Este un tip infect.

Am fost obligată să-l sun la ora două şi jumătate dimineaţa din cauza domnului Wallace şi a fost odios…

— Povesteşte-mi.

Tina era gânditoare. Nu auzise niciodată spunându-

se că un medic se putuse supăra pentru că i se ceruse să vină la căpătâiul unui bolnav! Cu atât mai mult cu cât domnul Wallace de-abia fusese operat de prostată şi necesitase o mare atenţie.

— Domnul Wallace nu reuşea să adoarmă, începu să explice Katie, cu vocea tremurând. Îi dădusem totuşi sedativul la ora douăzeci şi două, dar la ora două dimineaţa era treaz încă şi nu înceta să se plângă. Aşa că i-am telefonat internului…

„Oh, nu!” se gândi Tina, dar fără să lase să se vadă nimic, o îndemnă pe Katie să continue.

— Voiam să-i schimb somniferul domnului Wallace, încheie Katie, smiorcăindu-se îngrozitor.

— Ce a spus?

— M-a insultat, m-a tratat drept o mică prostănacă ineficientă. Pe scurt, m-a sfătuit să-i dau o ceaşcă de ceai şi a declarat că va fi timp destul să modifice prescripţiile în această dimineaţă.

— Toate acestea nu sunt foarte grave, remarcă Tina cu uşurare.

— Până acum, nu. Dar s-a deplasat totuşi să vadă bolnavul.

Între timp, domnul Wallace adormise profund şi

sforăia ca un miner.

— Şi acest doctor Nu-Ştiu-Cum, ţi-a făcut observaţii nepoliticoase, aşa este?

— Mai rău, răspunse Katie muşcându-şi buza. A intrat ca o furie în biroul lui Sally Price, unde mă aflam şi mi-a aruncat în faţă o serie de lucruri neplăcute: nu aveam nici o consideraţie pentru medici, nu-mi cunoşteam meseria, etc.

Pentru a termina, a adăugat că dacă mai îndrăznesc să-l trezesc în plină noapte pentru altceva decât un stop cardiac, se va ocupa personal să arunce un flacon de sodiu pe mica mea uniformă impecabilă.

Tina nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

— Totuşi, el este cel care a luat hotărârea să se deplaseze.

Nu l-a obligat nimeni. Aşa că nu văd ce-ţi reproşezi.

— Dar a fost atât de îngrozitor! Îmi fac multe griji pentru pacienţi, cu siguranţă prea multe. Ştiu că somnul este necesar când nu te simţi bine. Mama este grav bolnavă, trebuie să mă ocup de ea şi să-mi iau diploma la sfârşitul anului. Am încercat să fac ce puteam mai bine, dar îmi este greu să dau înapoi la suferinţa oamenilor.

Tina o luă cu afecţiune pe Katie de umăr.

— Nu te sinchisi de asta. Dacă-l văd pe acest doctor… Care este numele său?

— Bayne.

— Ei bine, îi voi explica.

— Adevărat, domnişoară Morgan? Vă sunt foarte recunoscătoare.

— Haide, Katie, uită asta! Îi aud pe ceilalţi care sosesc.

Şterge-ţi lacrimile şi zâmbeşte frumos.

***

Exact la ora zece şi jumătate, Tina avu în sfârşit ocazia să-l întâlnească pe teribilul doctor Bayne. Telefonul sună când un bărbat suplu, îmbrăcat cu o bluză albă, intră în birou. N-avu timp decât să-i arunce o scurtă privire înainte de a ridica receptorul.

— Infirmiera Morgan la telefon.

Recunoscu imediat vocea cu intonaţii melodioase a profesorului Prosser.

— Bună ziua, domnişoară. Mi-ar trebui un pat pentru cineva care suferă de ulcer gastric, numele său este Dalby.

Este oare posibil?

— Da, profesore, răspunse Tina, după ce aruncă o privire pe tablou.

— Perfect. Vreţi să-l informaţi despre asta pe doctorul Bayne când va sosi?

Să treacă să mă vadă imediat ce va consulta bolnavul.

Profesorul închise şi Tina se întoarse spre silueta înaltă a necunoscutului care aştepta în faţa ei.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse politicos. Presupun că sunteţi doctorul Bayne? Profesorul doreşte să stea de vorbă cu dumneavoastră îndată ce-l veţi examina pe un anume domn Dalby; va sosi dintr-o clipă în alta.

Bărbatul avea un chip frumos, cu trăsături ferme, bine conturate, care atrăgeau imediat privirea, o piele mată, părul brunet şi ochii cenuşii, pătrunzători.

O măsură o clipă, apoi o întrebă cu o uşoară iritare în voce:

— Era chiar profesorul Prosser pe fir?

Tina făcu un semn afirmativ din cap.

— Şi de ce naiba nu mi l-aţi dat? exclamă arogant.

Surprinsă de asprimea tonului, Tinei îi trebuiră câteva secunde să răspundă.

— A închis imediat, replică prefăcându-se calmă.

Doctorul îi aruncă o lungă privire ca gheaţa, care, împotriva voinţei sale, o făcu să roşească, apoi se întoarse

şi ieşi fără să spună o vorbă.

Tina îl urmă în mod reflex. Era normal să-l însoţească pe medic la consultaţiile de dimineaţă, dar acest mod ciudat de a lua contact o derutase atât de mult, încât nici măcar nu se gândi să-l întrebe dacă deocamdată avea nevoie de ea.

Doctorul Bayne intră în prima cameră, răsfoindu-şi dosarele.

— Bună ziua, doamnă Kibbs, exclamă Tina, din spatele lui.

Iată-l pe doctorul Bayne.

Acesta din urmă o opri cu un gest.

— N-am nevoie de dumneavoastră, domnişoară. Vă mulţumesc.

— Îmi pare rău, doctore, dar în regulament scrie că în timpul examenelor medicale, doctorul trebuie să fie întotdeauna secondat de infirmiera de serviciu.

— Deocamdată, nu doresc s-o examinez pe doamna Kibbs.

Doar să-i pun câteva întrebări, replică medicul cu iritare.

Sunteţi liberă.

Jignită, Tina făcu stânga-mprejur, în timp ce doamna

Kibbs îi adresă un scurt semn prietenesc din cap.

— Înainte să plec, aveţi oare nevoie de ceva, doctore?

Ochii cenuşii se opriră asupra ei.

— La ce vă gândiţi exact?

— Tensiometrul, foaia sa de temperatură? îi sugeră Tina cu o uşoară ridicare din umeri.

— Cred că mă pot descurca singur, cel puţin sper, se corectă doctorul cu un zâmbet încântător adresat Tinei, complet năucită de brusca sa schimbare de atitudine. Iar dacă mă hotărăsc s-o examinez, vă voi aduce asta la cunoştinţă, promit.

Tina se îndepărtă, uluită. Acest doctor Bayne era un personaj uimitor! Oare cum se putea arăta atât de rece şi atât de prietenos în acelaşi timp? În orice caz, contrasta puternic cu toţi medicii din serviciu, care afişau întotdeauna o dispoziţie constantă în orice împrejurări.

Tina se pregătea să facă paturile cu o colegă, când pacientul profesorului Prosser sosi pe o brancardă dusă de doi brancardieri. Îl instalară pe patul care-i fusese rezervat.

— Domnul Dalby? murmură infirmiera, aplecându-se uşor spre el.

Acesta deschise un ochi. Era un bărbat de

aproximativ cincizeci de ani, dar suferinţa şi boala îi marcaseră teribil trăsăturile. Era îngrozitor de palid şi pielea jilavă inspira milă.

Tina îi luă pulsul, care era extrem de slab, apoi tensiunea, străduindu-se să-şi ascundă îngrijorarea: starea domnului Dalby nu era înfloritoare!

De-abia termină de notat cu grijă toate datele în fişa sa când doctorul Bayne intră în cameră. Îşi conduse interogatoriul cu rapiditate şi precizie. Degetele sale palpau cu iscusinţă abdomenul domnului Dalby, în timp ce-i punea întrebări cu o voce calmă şi sigură. Apoi se ridică hotărât, în timp ce domnul Dalby îl urmărea cu teamă.

— Ei bine, doctore?

— Trebuie să fiţi operat imediat, domnule Dalby. Peretele gastric a fost perforat.

Domnul Dalby dădu din cap.

— Credeţi că voi scăpa?

— Fără nici o îndoială, îl asigură Charles Bayne. Să nu aveţi nici o teamă, este o intervenţie absolut banală, dar nu trebuie pierdut nici un minut. Aţi mâncat de dimineaţă?

— Nu.

— Nici măcar un ceai sau o cafea?

— Absolut nimic doctore, îmi era prea rău.

— În acest caz, vă vom lua în sala de operaţie în aproximativ douăzeci de minute. Curaj, totul se va desfăşura foarte bine.

Domnul Dalby închise ochii şi făcu un mic semn recunoscător din cap. Tina începu imediat să-şi facă datoria de a pregăti bolnavul. Îi ataşă la încheietura mâinii o bandeletă de identificare, purtând numele şi data sa de naştere. Apoi îl dezbrăcă, îl îmbrăcă din nou cu bluza regulamentară şi îi acoperi părul cu o bonetă din cauciuc, după ce se asigură că el îşi scosese ceasul.

Tina se întoarse în birou pentru a pune la loc sigur lucrurile personale ale domnului Dalby şi-l găsi acolo pe doctorul Bayne, care stătea de vorbă cu soţia bolnavului.

— Trebuie operat de urgenţă, doamnă. Îmi pare rău, dar nu există altă soluţie.

— Perfect, doctore. Vi-l încredinţez, spuse doamna Dalby cu un zâmbet amabil şi timid.

— Puteţi rămâne puţin timp cu soţul dumneavoastră, înainte de anestezie, îi sugeră Tina. Nu vă faceţi griji, doamnă, adăugă precedând-o pe culoar: este pe mâini bune.

— Mulţumesc, domnişoară, răspunse doamna Dalby, cu ochii plini de lacrimi. Sunteţi adorabilă.

La întoarcere, Tina îl găsi pe Charles Bayne adâncit în studiul dosarului domnului Dalby. Nu păru să-i observe prezenţa.

— Vă cer iertare, doctore…

Acesta ridică ochii cu un aer exasperat.

De data aceasta, Tina refuză să se lase impresionată.

— Oare este necesar să pun perfuzie sau să-i fac intubaţie pacientului înainte de intervenţie?

— Vom vedea asta în sala de operaţie. Ocupaţi-vă mai degrabă să-l dezbrăcaţi şi să-l pregătiţi.

— S-a făcut, doctore.

— Adevărat?

Păru plăcut surprins.

— Şi vă gândiţi la oarecare premedicaţie, doctore?

Cu un imperceptibil zâmbet pe buze, acesta scrise o reţetă şi i-o întinse.

— Mulţumesc, doctore. Oh! Apropo, aş putea să vă vorbesc două minute? îl întrebă politicoasă. Este vorba despre telefonul care vi l-a dat în plină noapte tânăra stagiară de gardă, domnişoara Grant…

Doctorul Bayne îşi aţinti calm privirea ochilor cenuşii asupra ei.

— Da, proasta aceea a sunat pe la ora trei dimineaţa.

— Este o părere nedreaptă, doctore. Katie Grant este departe de a fi o proastă. Este pur şi simplu o elevă deosebit de îngrijorată, care…

Doctorul o întrerupse cu răceală.

— Ascultaţi, domnişoară, voi fi încântat să discut cu dumneavoastră despre psihologia personalului din spital în afara orelor de muncă. Deocamdată sunt preocupat mai ales de cazul domnului Dalby, care trebuie să fie operat în câteva minute. Vă propun aşadar, să lăsăm această interesantă discuţie pe mai târziu.

Tina îşi simţi obrajii devenind stacojii. S-ar fi ascuns cu plăcere la zece picioare sub pământ. Avea perfectă dreptate!

Oare cum putuse fi atât de proastă să atace un asemenea subiect într-o clipă atât de nepotrivită? Acest doctor Bayne, cu privirea de gheaţă şi zâmbet irezistibil, o tulburase probabil în mod ciudat, deoarece nu făcea de obicei asemenea gafe.

— Vă rog să mă iertaţi, bâigui, înainte de a dispărea.

Douăzeci de minute mai târziu, însoţindu-l pe domnul Dalby întins pe o brancardă, Tina îşi regăsise sângele-rece. În faţa uşii de la sala de operaţie, încălţă încălţămintea albă de cauciuc regulamentară, apoi strânse cu amabilitate

braţul domnului Dalby.

— Am ajuns. Vă veţi trezi curând, scăpat de orice durere.

— Mulţumesc, domnişoară, murmură acesta cu un zâmbet jalnic.

Doctorul Bayne, îmbrăcat cu bluza de chirurg, îşi spăla metodic mâinile aplecat peste chiuvetă, în timp ce discuta cu profesorul Prosser.

— Veţi adormi imediat, domnule Dalby, murmură Tina, văzând apropiindu-se anestezistul.

Sarah era de asemenea acolo. Veni să verifice pulsul pacientului.

— Ce crezi despre noul intern? murmură la urechea Tinei, după ce-şi îndeplini sarcina.

— Nu mare lucru. Puţin cam rău, nu?

Sarah păru surprinsă.

— Ah da? Eu îl găsesc incredibil de seducător. În tot cazul, este foarte tare; cazul apendicitei de noaptea trecută a fost dificil şi s-a descurcat remarcabil. Are o soţie superbă; o splendidă roşcată. Ai văzut-o?

Anestezistul îi făcu semn lui Sarah şi Tina ieşi fără să aibă timp să-i răspundă.

„Incredibil de seducător”; aceste cuvinte răsunau în

mintea Tinei în timp ce-şi punea pantofii de oraş. „Oricum, nu este genul meu”, se surprinse gândind străbătând sal a Merton, plină de mirosul cald de mâncare gata să fie servită.

„Este mult prea irascibil”.

Dar de ce oare ochii cenuşii pătrunzători ai doctorului Bayne şi zâmbetul care ar fi făcut să se topească şi un aisberg o urmăreau astfel?

Bărbatul acesta avea darul de a da totul peste cap. „Mă voi obişnui cu asta, îşi spuse Tina. Pentru că trebuie să lucrăm împreună, este important să rămân calmă, eficientă şi indiferentă”.

Capitolul 2

Tina se simţi uşurată când văzu că pendula din serviciu arăta ora şaisprezece. Avusese o zi grea şi perspectiva unei seri de destindere era absolut îmbucurătoare. Keith, prietenul lui Mandy, era un băiat simpatic, cât despre Alan…

Tina oftă, preferând ca de obicei să amâne problema pe mai târziu.

Din fericire, de dimineaţă nu-l mai văzuse pe doctorul Bayne şi în consecinţă se putuse concentra asupra muncii sale. Profesorul Prosser şi internul său nu ieşiseră din sala de operaţie.

Tina lăsă să-i scape un oftat. Îşi reproşa accesele de proastă dispoziţie faţă de noul chirurg. Gândindu-se cu obiectivitate, iritabilitatea doctorului Bayne se explica probabil prin lipsa sa de somn. Ar fi trebuit s-o facă pe Katie Grant să înţeleagă acest lucru. În orice caz, nu dorea să-i pledeze din nou cauza!

Străbătând coridorul în direcţia vestiarelor. Tina aruncă o privire distrată printr-o fereastră care dădea spre parcaj şi observă cu surprindere un automobil sport decapotabil, care tocmai se strecura pe unul din locurile

rezervate medicilor.

Maşina se opri, apoi o roşcată cu picioare lungi ieşi graţios din vehicul. Rămase o clipă nesigură, privi în jurul ei şi se îndreptă spre ghereta paznicului Bill.

Acesta din urmă îi veni în întâmpinare. Roşcata spuse ceva, arătând maşina cu degetul şi Bill păru să încuviinţeze. Se întoarse liniştit la postul său, în timp ce tânăra femeie o luă în direcţia apartamentelor de serviciu ale spitalului.

Tina ridică din umeri: aşadar, astfel arată doamna Bayne!

Cu siguranţă, chirurgul avea foarte mult bun-gust. Părea să aibă douăzeci şi patru de ani, era splendid făcută, iar părul strălucitor îi flutura liber pe umeri. Tina nu se putu stăpâni s-o examineze mai amănunţit. Purta cizme cu tocuri înalte foarte elegante şi evident foarte scumpe, pantaloni din catifea reiată şi se apăra de vântul îngheţat de februarie, înfofolită într-o jachetă de blană de ultima modă. Împinse uşa vestibulului pavat cu dale şi dispăru.

Tina îşi continuă drumul, cu inima în mod inexplicabil grea. Evident, ziua de lucru fusese istovitoare, dar de ce oare se simţea atât de obosită?

Se reconfortă la gândul unei băi lungi şi calde pe

care o va face la întoarcere.

Ajunse curând în faţa casei în stil victorian la al cărui ultim etaj ocupa un apartament confortabil cu Mandy şi cu Sarah.

Dedesubt, locuia o familie hindusă şi mirosul îmbietor al unei mâncări indiene rafinate plutea pe scară.

Dumnezeule! Uitase să cumpere ouă! Îşi privi ceasul: ora şaptesprezece şi douăzeci. Grăbindu-se, va putea ajunge la băcănia din colţ care închidea la şi jumătate.

— Bună ziua, doamnă Patel, spuse Tina vecinei sale care ieşea în acea clipă. Am impresia că aţi pregătit un curry pentru diseară.

Doamna Patel vorbea destul de prost englezeşte şi se exprima cu o prudentă economie.

— Nu curry. Am făcut una din mâncărurile mele preferate, *rogan josh*.

— Nu ştiu ce este, dar miroase teribil de bine.

— Vă voi da reţeta, dacă doriţi.

— Oh, da! exclamă Tina cu un zâmbet încântat. Mi-ar plăcea grozav să-l încerc. Iertaţi-mă, doamnă Patel, dar am întârziat foarte mult.

Tina alergă până la magazin şi luă un coş. Alese o duzină de ouă mari, o pâine rotundă de ţară şi se pregătea

să ia nişte biscuiţi, când observă cu groază că Charles Bayne se afla în picioare în faţa raionului de biscuiţi, sub braţ cu o sticlă înfăşurată în hârtie foarte fină. Înainte de a fi putut da înapoi, acesta se întoarse şi o văzu.

O măsură o clipă, surprins.

— Să fie oare Ioana d'Arc a noastră, de la Merton? exclamă cu maliţiozitate.

Nu v-am recunoscut imediat fără armură.

— Bună seara, doctore Bayne, răspunse Tina mai degrabă tăios, ignorând intenţionat gluma.

Acesta o cerceta din cap până în picioare cu enigmaticii ochi cenuşii, apoi se îndreptă spre casă, plăti şi ieşi fără să adauge nimic.

— Oare cine este, domnişoară Morgan? întrebă patronul cu curiozitate. Este prima dată când îl văd pe acest domn.

— Este noul intern al profesorului Prosser, îi explică Tina neîntârziat.

— Pare simpatic.

— Încă nu-l cunosc bine. Aveţi oare o pungă de hârtie? adăugă ea, pentru a întrerupe conversaţia.

Ieşind, inima începu să-i bată să-i spargă pieptul. Charles Bayne o aştepta, plantat chiar în mijlocul

trotuarului.

Văzând-o apropiindu-se, îi zâmbi cu căldură şi o urmări îndeaproape, fără să ezite. Tina se încordă imediat şi consideră inutil să se încurce cu înfloriturі mondene.

— Oare ce pot face pentru dumneavoastră, doctore Bayne? îl întrebă cu răceală.

— Totul s-a petrecut bine în această după-amiază pentru domnul Delby?

— Foarte bine, mormăi Tina. Altfel v-aş fi informat, nu-i aşa?

Nu se putuse împiedica să spună aceste ultime cuvinte pe un ton ridicol de înţepat, dar îşi regretă asprimea şi căută imediat să se corecteze:

— Îmi pare rău că v-am deranjat într-o clipă atât de nepotrivită. Povestea Katiei Grant putea, într-adevăr să aştepte.

— Nu face nimic. De altfel, am apreciat să vă văd sărind în ajutorul stagiarelor care sunt în responsabilitatea dumneavoastră.

— Nimic mai normal. De altfel, Katie trece printr-o perioadă foarte grea şi…

Doctorul se opri brusc şi se întoarse spre ea.

— Viaţa personală a infirmierelor nu mă priveşte.

Când am sosit la spital, domnul Wallace dormea profund. Nimic nu justifica acel telefon. Vei recunoaşte că în profesiunea noastră trebuie să facem faţă la suficiente probleme obiective pentru a nu avea în plus spaimele stupide ale unui personal incompetent.

— Cu siguranţă, replică Tina cu voce calmă. Dar era oare necesar să fiţi atât de brutal cu ea? Nu căuta decât să-şi facă în mod conştiincios munca.

Doctorul Bayne îşi aţinti asupra sa ochii cenuşii, care căpătaseră o duritate de oţel:

— Domnişoară, dacă aţi fi operat până la ora unu şi treizeci dimineaţa şi dacă aţi fi reuşit în sfârşit să adormiţi pe la ora două, aţi fi avut o reacţie rezonabilă văzându-vă trezită în zori pentru un fleac? Permiteţi-mi să mă îndoiesc.

— Aş fi încercat să fiu înţelegătoare. Katie Grant nu se gândea decât la binele pacientului.

— Şi nu al doctorului!

— Fireşte. Rolul său este de a răspunde îngrijorărilor infirmierelor.

— Văd că mila nu este calitatea dominantă a inflexibilei noastre Ioana d’Arc.

Tina deveni roşie de furie.

— Îmi rezerv mila pentru bolnavi. Medicii nu au

nevoie de infirmiere pentru a-i compătimi. Altele trebuie să se ocupe de asta, cu siguranţă mult mai bine.

— Ah da? Cine anume?

— De exemplu, soţiile lor, exclamă Tina cu un aer indiferent.

Doctorul păru descumpănit.

— Soţia mea? Ah, înţeleg, reluă cu un aer amuzat.

Cancanurile circulă repede; imposibil să scapi de ele, nu-i aşa? Oh! dar toate acestea nu sunt cu adevărat grave. Totul se datorează lipsei mele cronice de somn.

Oare vreţi să mă scuzaţi faţă de această tânără fată?

— O veţi face?

— Aş putea să mă gândesc la acest lucru.

Ochii de gheaţă ai lui Charles Bayne se încălziseră brusc de o irezistibilă ştrengărie. „Cât de schimbător este acest bărbat”, se gândi Tina.

— Presupun că asta ar ajuta-o. Este foarte îngrijorată pentru mama sa şi…

— Înţeleg, dar să lăsăm asta. Ce faceţi diseară?

Tina clipi din pleoape.

— Poftim?

— V-am întrebat dacă aveţi un program pentru

seară?

Un singur gând îi trecu prin minte: „Are o soţie şi are tupeul să caute să obţină o întâlnire!”

— Îmi pare rău, doctore Bayne, îi replică aspru, dar nu ies niciodată cu bărbaţi căsătoriţi.

Umbra unui zâmbet ridică puţin colţul frumoaselor buze ale lui Charles Bayne.

— Foarte înţelept din partea dumneavoastră, dar… realmente nu căutam să vă abat de la o linie de conduită atât de rezonabilă. Întrebarea mea nu era motivată decât de curiozitate. De-abia m-am instalat în acest oraş şi nu-i cunosc încă bine resursele. Poate m-aţi putea ajuta.

Tina, în acelaşi timp furioasă şi jignită, nu mai ştia deloc ce să creadă. De-a ce se juca oare? Sau ea era cea care nu mai înţelegea nimic? Nu mai avea decât o dorinţă: să fie în sfârşit singură. Din fericire, ajunsese în faţa uşii sale. Într-un minut va scăpa în sfârşit de acest bărbat căruia, aparent, îi făcea plăcere s-o pună în încurcătură.

Deasupra lor se deschise o fereastră şi în cadrul ei apăru Mandy:

— Tina? Te-ai gândit să aduci ouă?

Tina încuviinţă din cap şi Mandy dispăru după ce-i făcu veselă un mic semn cu mâna.

— Aşadar, Ioana d’Arc are un prenume… şi foarte feminin, pe deasupra! „Tina” este fermecător. Mi-aş fi imaginat ceva mai războinic, „Brunchilde”, de exemplu… Acum ştiu cum să vă numesc; doar că va trebui să fie reciproc, reluă el încet.

— Dumneavoastră sunteţi doctorul Bayne, spuse Tina cu prefăcută nepăsare.

— Charles Bayne, o corectă acesta cu irezistibilul său zâmbet.

Apoi plecă.

***

Keith sosise deja când Tina intră în apartament. Stătea alături de Mandy pe sofa şi priveau amândoi la televizor.

— Cine era tipul superb cu care vorbeai, Tina? întrebă Mandy.

— Noul intern al profesorului Prosser. Superb, poate, dar căsătorit şi în nici un caz amabil.

Tina îşi lăsă proviziile în bucătărie, luă tranzistorul şi se duse imediat să dea drumul la apă în baie. În apa caldă, cu miresme parfumate, se putu în sfârşit relaxa. Nu mai lipsea decât puţină muzică. Deschise radioul şi fu imediat fermecată de o voce caldă, feminină, joasă şi vibrantă, care

cânta cu accente teribil de emoţionante: „Nimeni nu mă va vindeca vreodată de dragoste, această boală incurabilă”. Era o atmosferă ciudat de obsedantă, care o cufundă într-o melancolie inexprimabilă.

— Tina! Grăbeşte-te. Tocmai a venit Alan şi murim toţi de foame.

— Gata! Imediat.

După ce-şi uscă rapid părul, îmbrăcă nişte blugi şi un pulover alb foarte simplu. Din fericire, nu era obligată să se îmbrace pentru Alan.

Dar va trebui totuşi să se hotărască să clarifice situaţia dintre ei. Cu siguranţă, nu va fi uşor să pună punctul pe I, poate inutil, dar în orice caz mai cinstit... Oare cum să-l înştiinţeze să nu ia relaţia lor drept altceva decât ceea ce era, adică o călduroasă prietenie? Dacă din partea ei nu exista nici o ambiguitate, poate nu era acelaşi lucru pentru el.

Oftă şi ieşi din baia aburită pentru a se duce în bucătărie, unde Mandy se agita deja. Pe masă trona o sticlă de vin, cu siguranţă adusă de Alan.

Cina fu foarte reuşită şi foarte destinsă. Omleta cu usturoi şi plante aromate fu apreciată de toţi.

— Ştii, Alan, îi mărturisi Tina, a fost gata să-ţi

telefonez pentru a contramanda. Am avut o zi teribilă astăzi. Mă temeam să nu fiu o companie foarte puţin plăcută.

— Nu trebuia să eziţi, Tina. Sunt lucruri pe care le pot înţelege perfect.

Dragul de Alan! I se putea spune orice. În seara aceasta era extrem de seducător şi pentru a nu ştiu câta dată Tina se întreba de ce oare nu reacţionase mai prompt la farmecul său. În schimb, îl găsise imediat simpatic şi ieşiseră foarte des împreună, la cinema, la teatru, sau la restaurant. Deşi Alan nu-şi ascundea dorinţa de a se căsători şi de a-şi întemeia un cămin, părea că se mulţumeşte cu prietenia sa. Dacă avea alte ambiţii faţă de ea, nu ştia.

— Ar trebui să mă gândesc serios să te cer în căsătorie, îi spuse brusc Keith lui Mandy, în timp ce beau cafeaua în salon. Nu laşi să-ţi scape o femeie ca tine, care găteşte atât de bine. Nu eşti de părerea mea, Alan?

— Mai degrabă ei ar trebui să-i pui întrebarea.

Mandy, care era aşezată la picioarele lui Keith, sări în picioare.

— Ei bine, ce crezi Mandy? Fii atentă, avem martori! adăugă Keith făcând ştrengăreşte cu ochiul în direcţia

Tinei şi a lui Alan.

— În regulă! Să ne dăm întâlnire şi mă vei vedea sosind într-o superbă rochie albă, răspunse Mandy râzând, cu ochii strălucind de bucurie.

— Perfect: aprilie?

— Asta va depinde de concediul meu. La biserică, sau la primărie?

— La biserică, bineînţeles. Vreau o ceremonie somptuoasă.

Ochii îi deveniră brusc serioşi.

— Mandy, nu glumesc. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Tina îşi ţinu respiraţia. S-ar fi putut auzi musca zburând.

Mandy stătea în faţa lui Keith.

— Adevărat?

— Da. Este mult timp de când voiam să-ţi vorbesc despre asta şi, în mod ciudat, mi s-a părut mai uşor în faţa prietenilor noştri…

Mandy se prinse de gâtul lui Keith cu un strigăt de bucurie.

— Este adevărat, Keith? Este adevărat?

În loc de răspuns, acesta o îmbrăţişă cu tandreţe şi o

sărută pe buze.

— Ne logodim mâine, de acord? Cumpăr un inel, anunţ familia şi tot restul… Dacă accepţi, adăugă cu o bruscă timiditate.

— Oh da, Keith. Sunt atât de fericită.

Mandy i se aşeză pe genunchi şi îşi puse capul pe umărul său, incapabilă să spună mai mult.

— Vino, Tina, murmură Alan. Să mergem să spălăm vasele şi să lăsăm pe aceşti doi porumbei să gângurească în voie.

— Oare cine îndrăzneşte să vorbească de vase într-o asemenea zi? exclamă Mandy. Să sărbătorim asta.

— Cum să nu! întări Keith, strângând-o pe Mandy lângă el.

Vă propun să mergem să bem un pahar la King. Ce spuneţi?

— Genial, strigară toţi în cor.

King era un bar frecventat mai ales de personalul din spital. Era un loc confortabil, unde ambianţa era plăcută şi veselă, deoarece un grup mic de infirmiere – care aveau nivelul de muzicieni profesionişti – venea deseori să animeze serile. În schimb, patronul le oferea consumaţia.

Când cei patru tineri intrară la King, orchestra

tocmai se pregătea să cânte şi era multă lume. Cu toate acestea găsiră o masă liberă şi Keith se strecură până la bar, pentru a comanda băuturi. La întoarcerea sa, ciocniră în sănătatea şi pentru fericirea viitorului cuplu.

— Te simţi bine? murmură Tina la urechea lui Alan; pari foarte trist în seara aceasta.

— Foarte bine, te asigur, răspunse acesta cu un zâmbet jalnic.

— Haide, Alan. Povesteşte-mi. Ce te frământă?

— Nu ştiu, Tina, oftă tânărul bărbat. Uneori totul pare atât de fără rost.

— Toţi trecem prin acest gen de stare. Dar vrei să ştii ce cred eu? Ei bine, ar trebui să te căsătoreşti. Ai nevoie să ai lângă tine pe cineva care să te iubească.

Alan dădu din cap, tăcut.

— Şi vezi bine, continuă Tina, adunându-şi tot curajul, că între noi nu este nimic de acest gen, nu-i aşa?

Tânărul bărbat înălţă capul şi o privi drept în ochi.

— Dacă ţi-aş cere, te-ai căsători cu mine, Tina?

— Nu, Alan. Îmi placi foarte mult, dar îţi dai seama că între noi doi nu este dragoste, nici din partea ta, nici din a mea.

— Cu siguranţă, recunoscu Alan cu tristeţe. Ce păcat!

Viaţa este prost făcută. Amândoi, am fi putut face o echipă frumoasă…

— Poate, dar căsătoria este cu totul altceva. Crezi oare că ar trebui să încetăm să ne vedem?

Părea atât de vrednic de milă, încât Tina îl luă de mână cu tandreţe, îndemnată de un generos elan prietenesc.

— Oare asta îţi doreşti, Tina?

— În nici un caz, doar dacă nu te face nefericit. Suntem amândoi liberi şi voi fi încântată să te văd găsind în sfârşit fericirea pe care o meriţi.

— Crezi că asta se va întâmpla într-o zi?

— Bineînţeles! Sunt convinsă.

Orchestra încetă să cânte şi Tina se alătură aplauzelor.

Aruncând o privire distrată în jurul sălii, avu un şoc teribil:

Charles Bayne era acolo, în compania soţiei sale, instalat la o masă la stânga lor. Fusese atât de prinsă de conversaţia c u Alan, încât nici măcar nu-i văzuse intrând! Doctorul o privea cu insistenţă cu acei ochi cenuşii, de neînţeles. Oare de cât timp era acolo?

Roşind, Tina întoarse capul, dar nu se putu stăpâni

să-i arunce o privire pe furiş, câteva clipe mai târziu. Charles Bayne tocmai îi şoptea ceva la ureche însoţitoarei sale, care îl asculta zâmbind. De aproape, era şi mai frumoasă decât de la distanţă.

Tina îşi plecă repede ochii, dar Mandy avusese timp să-i urmărească privirea.

— Este tipul de care vorbeai mai devreme, nu-i aşa?

— Fii discretă, te rog, murmură Tina cu disperare. Sper că orchestra ne va mai cânta ceva, adăugă, incapabilă să-şi controleze nervozitatea.

Brusc, îl văzu pe doctorul Bayne ridicându-se. Oare va veni spre ea? Nu; se îndrepta spre bar, cu siguranţă pentru a comanda consumaţia. Tânăra sa soţie avea un aer ciudat de trist şi Tina se surprinse gândindu-se că dacă ar fi fost iubită de un bărbat atât de seducător, ar fi fost mereu strălucitoare de fericire.

„Eşti nebună! îşi spuse, mânioasă.

Oare ce ţi se întâmplă, sărmană fată?”

Charles Bayne se întoarse cu două halbe de bere în mână şi, spre uimirea Tinei, se opri la masa sa.

— Bună seara, domnişoară Brunchilde! spuse înclinându-se spre ea. De ce mi-aţi ascuns că aveaţi program în seara aceasta?

— Dar… bâigui Tina, roşie de mânie.

De furie, rămase fără grai şi se mulţumi să-i arunce o privire indignată. Oare cum îndrăznea să revină atât de nepoliticos asupra acelei penibile neînţelegeri despre care ea persista să creadă că nu era răspunzătoare? Doctorul îi adresă un scurt semn ironic din cap şi se întoarse lângă soţia sa.

— Chiar ţi-a propus să ieşi cu el? întrebă Mandy foarte interesată.

— Acest punct rămâne destul de confuz. Nu este mai puţin adevărat că am declarat că nu ies niciodată cu bărbaţi căsătoriţi.

— Are o soţie?

— Da. Superba roşcată care este aşezată lângă el.

În acea clipă, Charles Bayne ridică paharul ca pentru a toasta în sănătatea Tinei, adresându-i unul din irezistibilele sale zâmbete.

— Este ciudat, remarcă Mandy. Am impresia că am văzut-o deja pe această fată undeva.

— Cine sunt? întrebă Alan curios.

Mandy începu să-i explice în mod firesc, când spre surpriza generală, Rod Simon, chitaristul grupului, se apropie de microfon, pentru a face un anunţ public.

— Doamnelor şi domnilor, vă cer o secundă de atenţie.

Se auzi „sst”! aproape de peste tot, apoi liniştea fu curând generală.

— Suntem bucuroşi, reluă Rod, să avem în seara aceasta aici pe cineva care este una dintre vedetele afirmate ale muzicii pop şi pe care o vom putea admira mâine în

„Frumoasa din pădurea adormită” la Royal Theatre din Norchester.

În însoţi declaraţia cu un gest larg din mână şi toţi ochii se aţintiră curând... asupra soţiei lui Charles Bayne! Complet îmbujorată, aceasta se ridică, salută timid, apoi se aşează imediat.

— Oh nu! În nici un caz! o dojeni cu amabilitate Rod Simon şi sala întreagă începu să râdă. Nu veţi scăpa aşa!

Acceptaţi să ne faceţi onoarea unui cântec, Beth?

Foarte agitată, Mandy o prinse pe Tina de braţ.

— Vezi? Ţi-am spus. Ştiam că o cunosc. Beth Garland! Oh!

Tina, este genială. Numai să accepte!

Oamenii începură toţi să aplude, scandând numele cântăreţei. Beth se îndreptă spre orchestră, schimbă

câteva cuvinte cu muzicienii, apoi se întoarse cu faţa spre public, îmbujorată de plăcere.

— Mi-ar plăcea să vă interpretez ultimul meu cântec, cu titlul: „Dragostea, această boală incurabilă”.

S-ar fi putut auzi musca zburând şi brusc, vocea lui Bet h Garland se ridică asemenea unui plâns chinuitor survenit din adâncul unei inimi rănite. Tina recunoscu cântecul care o fermecase când îl ascultase la radio, făcând baie.

Asculta fascinată. Aruncă o privire spre Charles Bayne care îşi privea soţia cu evidentă mândrie, dar întoarse brusc capul spre Tina şi îşi adâncii ochii în ai săi cu o forţă năvalnică, aproape insuportabilă. Aceasta lăsă pleoapele în jos, pradă unei tulburări de nedescris.

Când ridică privirea, atenţia i se îndreptă asupra lui Alan, care părea întru totul captivat de Beth. S-ar fi spus că era hipnotizat. „Bietul Alan”, gândi Tina cu compătimire.

Cântecul se încheie pe o notă înaltă şi sfâşietoare. Domni liniştea, apoi sala izbucni în aplauze. Beth Garland zâmbi, se înclină şi se întoarse să se aşeze lângă Charles Bayne.

Muzicienii o ovaţionară, vizibil emoţionaţi de a fi

putut acompania o cântăreaţă profesionistă de o asemenea calitate.

Apoi începură o bucată de jaz şi barul îşi regăsi atmosfera obişnuită. Mandy cu greu îşi putea stăpâni agitaţia.

— Este într-adevăr super, nu? Ce sală fabuloasă, Keith!

Tina se întoarse spre Alan care, vrăjit, nu spusese încă nici o vorbă.

— Are o voce minunată, nu?

Înainte ca el să poată răspunde, Mandy o ciupi de coaste pe Tina.

— Priveşte, pleacă!

Charles şi Beth erau deja lângă uşă. Beth făcu un ultim semn scurt şi prietenesc orchestrei, apoi dispărură.

Tina rămase cu ochii aţintiţi asupra uşii, cu o ciudată strângere de inimă.

Capitolul 3

La ora şapte dimineaţa, Mandy veni s-o trezească pe Tina, aducându-i o ceaşcă de ceai.

— În picioare, Tina! strigă cu bucurie, trăgând draperiile.

— Ce tot îndrugi? bombăni Tina.

Desigur, Mandy avea un aer de bună dispoziţie cu obrajii ei proaspeţi şi roz, dar Tina ar fi preferat să doarmă o oră sau două în plus.

— Vei întârzia.

— În nici un caz. În dimineaţa asta nu lucrez.

— Oh! exclamă Mandy cu un aer întristat, pe care nu-l putu păstra foarte mult timp. Iartă-mă, Tina, sunt atât de agitată în dimineaţa aceasta. Îţi imaginezi oare? Keith m-a cerut în căsătorie! Am impresia că plutesc!

— Sunt foarte fericită pentru voi doi.

— Apropo, este un articol despre Beth Garland în ziarul local de astăzi.

I-l întinse Tinei, apoi ieşi fredonând.

Auzind numele de Beth, Tina simţi din nou acea uşoară strângere de inimă, inexplicabilă, pe care nu ştia dacă trebuia s-o atribuie cântecului sau altui lucru.

Fotografia sa în alb şi negru, fără să redea strălucirea vie a părului ca flacăra, nu-i trăda totuşi frumuseţea. „Norchester are norocul de a primi pentru şase săptămâni la Royal Theatre pe încântătoarea cântăreaţă Beth Garland, care şi-a făcut apariţia ca un meteorit luminos pe cerul starurilor noastre. Va deţine rolul principal în comedia muzicală „Frumoasa din pădurea adormită”, avându-i ca parteneri… Tina sări distribuţia şi se opri la aceste cuvinte: „Căsătorită la douăzeci şi unu de ani, Beth Garland a cunoscut imediat un succes fulgerător în lumea muzicii”. Nici un alt detaliu personal, ci o listă a precedentelor succese.

Tina împături ziarul. Aşadar, era adevărat. Beth era într-adevăr căsătorită! Oricum, toate acestea n-o priveau. Evident, Beth şi Charles se adorau şi totul era cât se poate de bine.

Îşi îmbrăcă halatul şi, adormită încă, se duse în bucătărie.

— Pentru a mă ierta că te-am trezit, ţi-am pregătit bacon, ouă şi pâine prăjită, spuse Mandy. Ai citit articolul? Găsesc uimitor ca un chirurg să ia de soţie pe cineva din lumea spectacolelor. Oricum, mărturisesc că nu este obişnuit.

Tina mormăi ceva de neauzit, aparent absorbită de sarcina de a unge cu unt tartinele, dar Mandy îşi continuă sporovăiala veselă.

— Şi i-ai văzut mutra lui Alan, când cânta? Pur şi simplu nu-şi lua ochii de la ea!

— Adevărat? Am observat doar că era foarte tăcut la sfârşitul serii. Sărmanul. Acum nu este în cea mai bună formă a sa.

— Oare de ce nu vă logodiţi, voi doi?

— Pentru simplul motiv că nu suntem îndrăgostiţi, replică Tina zâmbind.

— Văzându-vă, nu s-ar spune!

— Cum asta? exclamă Tina, uluită.

— Ei bine, aseară, eraţi acolo ţinându-vă de mână şi privindu-vă drept în ochi, ca doi îndrăgostiţi. Nu nega, toată lumea a remarcat, inclusiv acel doctor Cutare! Nu înceta să te observe, dar nici măcar nu ţi-ai dat seama.

— Nu fi ridicolă, Mandy! Te rog!

Frapată de vehemenţa prietenei sale, Mandy preferă să treacă la altceva.

— Tina, nu uita că ai promis să-i aduci unul din acele obiecte din plastic, ce se găsesc în pachetele de cereale, micului Darren. Puştii nu uită niciodată aceste lucruri.

— M-am gândit la asta, nu-ţi fie teamă.

***

Darren părea foarte trist când Tina intră pe uşa sălii de pediatrie. Nici măcar nu-i zâmbi văzând-o apropiindu-se.

— Îmi vei face o injecţie, spune? Nu-mi plac injecţiile.

Tina zâmbi.

— Ba nu, Darren. Am venit să-ţi dau cadoul.

Copilul luă cu entuziasm dinozaurul verde ca mărul.

— Super! Pe ăsta încă nu-l aveam.

Tina aruncă o privire în jurul ei. În afară de doi băieţei care dormeau în paturile lor, dormitorul comun era ciudat de gol.

— Oare unde sunt ceilalţi, Darren?

— În sala de jocuri. Este acolo o doamnă care le arată nişte trucuri.

— Ah! Un profesor?

— Ba nu, nu un profesor, o corectă copilul cu exasperare.

O doamnă, ţi-am spus. Joacă împreună cu ei cărţi.

În acea clipă intră infirmiera de serviciu, Sylvia Pott.

— Oh! Tina, bună ziua! Îl cunoşti pe acest tânăr?

— Nu chiar, dar am venit să-i aduc aceste animale care se găsesc în pachetele de cereale. Îi promisesem.

— Ah! înţeleg, spuse Sylvia Pott, făcându-i amuzată cu ochiul. Ai intrat în sala de jocuri? Este foarte animată; du-te şi aruncă o privire!

Intrigată, Tina se apropie de uşa din sticlă. Copiii înconjuraseră o tânără femeie cu părul lung, roşcat. Păreau înnebuniţi de admiraţie. Aceasta întoarse capul şi Tina realiză brusc că era Beth Garland.

Se întoarse în vârful picioarelor până la căpătâiul lui Darren. Sylvia Pott se pregătea să-l facă să bea un pahar cu suc de coacăze.

— Se descurcă incredibil de bine cu micuţii, remarcă infirmiera, făcând un semn cu bărbia în direcţia încăperii vecine. Este acolo de la ora nouă şi jumătate de dimineaţă.

Le-a spus poveşti care îi pasionează şi a jucat cărţi cu cei mai mari.

Este într-adevăr o fată fermecătoare. Sper doar că nu vom fi asaltaţi de ziarişti.

Luă paharul gol din mâinile lui Darren.

— Tina, poţi să mai rămâi încă puţin cu Darren? Se simte oarecum izolat, complet singur în pat. În cazul în care nu eşti grăbită, bineînţeles.

Tina îşi privi ceasul. Era ora unsprezece şi jumătate.

— Încep la ora treisprezece. Îi pot ţine companie acestui tânăr până la prânz.

— Este perfect. Ne faci un mare serviciu la amândoi, nu-i aşa Darren?

Puştiul zâmbi fără să spună nimic.

— Doreşti oare să faci o partidă de dame, Darren?

— Nu! exclamă acesta.

Îţi asumi riscuri. Sunt imbatabil.

***

O jumătate de oră mai târziu, uşa de la sala de jocuri se deschise şi Beth apăru, urmată de o sumedenie de copii.

Aşezată pe scaun, lângă patul lui Darren, Tina o observă pe tânăra femeie cu atenţie. În dimineaţa aceasta purta o jupă lungă roşie şi un pulover brodat cu flori colorate. Când o remarcă pe Tina, veni drept spre ea.

— Bună ziua! exclamă bucuroasă spre Darren. Cum te cheamă?

— Darren. Pe dumneavoastră?

— Beth. Sunteţi mama sa? adăugă întorcându-se spre Tina.

Tina scutură din cap. De aproape, Beth era şi mai fermecătoare decât de departe. Pielea îi era proaspătă şi

catifelată, iar machiajul uşor, dar priceput, îi punea foarte bine în valoare ochii mari şi gura senzuală. Tina simţi din nou acea inexplicabilă senzaţie de tristeţe, care o frapase când o văzuse la bar.

Beth Garland, în ciuda frumuseţii şi a celebrităţii, nu avea aerul unei femei fericite.

— Nu. Am venit doar să-i ţin o clipă companie acestui tânăr; de altfel, trebuie să plec.

— Nu sunt un tânăr, exclamă Darren pe un ton indignat.

Sau în acest caz, tu eşti o bătrână doamnă, na!

Tina îi aruncă lui Beth o privire amuzată.

— Sunteţi Beth Garland, nu-i aşa? V-am auzit cântând aseară, la King. A fost formidabil.

Beth luă un scaun şi se aşeză. Toate mişcările îi erau extrem de graţioase şi degaja un încântător parfum.

— Oare pot să rămân cu dumneavoastră o clipă? Chiar v-a plăcut? Charles m-a prevenit că s-ar putea să mi se ceară să cânt.

— A fost minunat, o asigură Tina cu căldură. Auzisem acel cântec la radio după-amiază şi-l considerasem deja foarte frumos.

— Da, este, reluă Beth cu un aer gânditor. Garry

Parker l-a scris pentru mine şi l-am înregistrat acum trei săptămâni.

— Vă numiţi într-adevăr Beth Garland, sau este un pseudonim?

— Beth este adevăratul meu prenume, dar am ales Garland ca omagiu pentru marea Judy. Sună mai bine decât Bet h Bayne, nu-i aşa? Şi nu voiam să folosesc numele de femeie căsătorită, adăugă în şoaptă, cu umerii uşor lăsaţi în jos. Dar vorbiţi-mi despre dumneavoastră. De ce sunteţi aici? Darren vă este rudă?

— Nu. Sunt infirmieră în acest spital şi…

— Dar în acest caz, îl cunoaşteţi probabil pe Charles!

Vreau să spun pe doctorul Bayne. Lucrează la chirurgie generală.

Tina făcu un semn din cap.

— Da. Este noul intern al profesorului Prosser. L-am întâlnit ieri. A făcut deja o impresie puternică, încheie Tina cu prudenţă.

— Oh! aşa este el! exclamă Beth râzând.

— Iertaţi-mă, dar trebuie să vă părăsesc. Îmi reiau serviciul la ora treisprezece şi aproape am întârziat. Sunt încântată că v-am întâlnit, domnişoară Garland.

— Spune-mi Beth, te rog. Şi dumneata eşti…?

— Tina. Tina Morgan.

— Ei bine, la revedere, Tina. Sper să ne revedem curând.

— Şi eu. Pe mai târziu, Darren. Dacă-ţi mănânci cerealele dimineaţa, vei avea repede un nou monstru preistoric.

— Sigur nu voi uita. Ştii bine că ador fulgii de porumb, replică Darren cu o grimasă de neînţeles.

***

Tina ieşi în grabă pentru a merge drept să se ciocnească de profesorul Prosser. Acesta era pe culoar, înconjurat de secretara sa, de doctorul Rodney şi de doctorul Bayne.

— Ei bine, domnişoară, iar aţi băut prea mult? o întrebă profesorul, însoţindu-şi gluma cu un larg zâmbet mulţumit.

— Iertaţi-mă, profesore. Nu v-am văzut.

Căută să se îndepărteze, dar acesta o reţinu de braţ.

— Această tânără femeie este una dintre cele mai bune infirmiere, îi explică lui Charles Bayne, ai cărui ochi străluceau de maliţie. Lucrează la sala Merton. Aţi făcut deja cunoştinţă?

Tina încuviinţă din cap.

— Ei bine, în acest caz strângeţi-vă mâinile, ordonă profesorul Prosser. Haide, curaj, domnişoară Morgan! Nu te va muşca!

Tina, descumpănită de acest umor puţin neelegant, îl privi pe Charles care făcu primul gestul, cu un zâmbet amuzat în colţul buzelor.

— Perfect, domnişoară. Sunteţi liberă.

Tina se făcu nevăzută, luând-o la fugă.

— Este o fată foarte frumoasă, nu-i aşa? îl auzi spunând pe profesorul Prosser. Şi una dintre cele mai competente infirmiere ale noastre.

Tina ajunse în vestiar şi închise cu uşurare uşa în urma sa.

Oare cursa prin culoare şi scările o aduseseră în această stare?

Picioarele îi tremurau şi inima îi palpita.

Nu. Nu se putea ascunde mai mult. Când Charles Bayne îi prinsese mâna în a sa, se simţise topindu-se.

Contactul cu palma sa fermă şi puternică ce degaja o căldură, o tandreţe, o tulburase profund. O secundă, avusese impresia că îşi aparţineau.

Tina se scutură. Hotărât lucru, acest bărbat trezea în ea torente de emoţii, pe care trebuia să înveţe să şi le

stăvilească.

Va trebui să fie foarte atentă, iar pe viitor să vegheze să-şi stăpânească sentimentele.

Capitolul 4

Tina sosi la ora treisprezece fix şi Sally Price, infirmiera şefă, o puse rapid la curent cu starea bolnavilor. Domnul Dalby îşi revenea văzând cu ochii, dar nu avea dreptul decât la un pahar cu apă plată la fiecare oră şi nimic altceva.

— Este încă sub perfuzie. Nu cred că vei avea mari probleme în această după-amiază. Curaj, Tina! Ah da, altceva.

Serviciul de terapie intensivă ne trimite un bolnav. Un tânăr bărbat care este în comă; a fost rănit la cap. Este acolo sus de şase săptămâni, fără nici o schimbare, dar au neapărată nevoie de patul său. După profesorul Prosser, nu are rost să-l transfere la neurochirurgie.

— Ah da?

— Da. Nu respiră artificial şi se speră că-şi va recăpăta cunoştinţa. După medici, nu este decât o problemă de timp.

Plec, Tina.

Tina se duse imediat la căpătâiul domnului Dalby. Era aşezat în pat, privind la televizor şi avea o mină mult mai bună decât înainte de operaţie.

— Bună ziua, domnişoară!

— Cum vă simţiţi astăzi, domnule Dalby?

— Foarte bine, dar aş da orice pentru o bere mică.

— Este o plăcere pe care o să v-o puteţi face în scurt timp.

Până atunci, din nefericire, va trebui să vă mulţumiţi cu asta!

Domnul Dalby îşi bău docil paharul cu apă.

— În această dimineaţă, i-am văzut pe profesorul Prosser şi pe internul său. Au spus că a trebuit să-mi taie un nerv, sau ceva de genul ăsta. Oare ce înseamnă? o întrebă cu o uşoară îngrijorare în voce.

— Nervul pneumogastric, îi explică Tina. Este curent în acest fel de operaţii.

Nu vă faceţi griji. Este absolut normal. Este vorba de a împiedica o nouă formare de ulcer.

— Am completă încredere în ei. Toţi sunteţi minunaţi; de altfel, ştiu bine că fără această intervenţie, aş fi putut să mor.

— Într-adevăr. Trebuia acţionat foarte repede. Dar deocamdată, fără bere sau biftecuri, adăugă tachinându-l cu un zâmbet.

Tina făcu turul camerelor pentru a verifica dacă totul

era în ordine, ajutată de două infirmiere stagiare, Lauren Steven şi Ira Patel, a cărei bonetă prost fixată, părea că va cădea în orice clipă.

— Domnişoară, pune-ţi asta la loc, îi ordonă tinerei fete.

— Oh! îmi pare rău, murmură Ira Patel.

Încruntându-se, Tina o privi rearanjându-şi ţinuta. Părul brunet, ochii negri şi acel nas mic, îi aminteau de cineva…

Doamna Patel!

— Ai rude în Norchester? Am o vecină, chiar dedesubtul meu, care de asemenea se numeşte Patel.

— Este mătuşa mea. De altfel, am ceva pentru dumneavoastră. V-a promis reţeta sa de rogan josh, nu-i aşa?

— Ba da, desigur! exclamă veselă Tina. Miroase atât de bine când îl găteşte. Ce este cu exactitate?

— Un fel de tocană de miel foarte picantă.

— Mulţumesc mult, spuse Tina, strecurând în buzunar foaia de hârtie împăturită cu grijă în patru. Ei bine, să revenim la lucruri serioase. Aş vrea să pregătiţi camera 5.

Aşteptăm un bolnav trimis de la terapie intensivă.

Este în comă; ocupaţi-vă să strângeţi tot ceea ce va fi necesar pentru toaleta sa.

Supraveghe munca celor două stagiare dându-le câteva sfaturi, apoi le părăsi pentru a acţiona în vederea primirii noului pacient. Era un tânăr de douăzeci şi patru de ani, cu trupul uscăţiv şi nervos. Părea că doarme un somn adânc, fără visuri.

Tina luă dosarul pe care i-l întinse infirmiera care îl însoţea. Lauren şi Ira o ajutară să-l pună în pat şi Tina îi puse perfuzia la loc.

Pe la ora cincisprezece, îşi făcu apariţia Charles Bayne.

— Se pare că Sam Barlow, traumatismul cranian, a sosit.

Unde este?

Tina îl conduse în camera sa.

— Este un accident de muncă. A căzut de pe o scară, murmură Charles consultând notiţele.

— Este oare vreo speranţă să-şi recapete cunoştinţa? întrebă Tina.

— Fireşte. Într-o zi sau două se va trezi şi ne va povesti totul, nu-i aşa Sam? spuse doctorul pe un ton încurajator, aplecându-se spre el.

— Nici o reacţie. Sărmanul. Am impresia că…

Spre marea sa surpriză, se simţi brusc prinsă strâns de braţ şi trasă spre culoar de mâna fermă a doctorului Bayne.

— Ascultaţi domnişoară, nu-mi pasă câtuşi de puţin de impresiile dumneavoastră! Să ştiţi că un bolnav, fie el şi inconştient, poate auzi şi înregistra mental ceea ce spuneţi în faţa lui! Nu vreau să vă mai aud vorbind în termeni atât de negativi în prezenţa celor interesaţi, în comă sau nu. S-a înţeles?

— Îmi cer iertare, bâigui Tina. Nu… ştiam…

— Ei bine, gândiţi-vă la asta pe viitor, replică medicul cu răceală. Aş fi crezut că o infirmieră atât de competentă este la curent cu un lucru atât de important! Auzul este simţul care dispare ultimul şi revine primul.

Obrajii Tinei erau stacojii.

— N-are rost să fiţi atât de agresiv, doctore. Este o greşeală pe care nu o voi mai face.

— Sper, reluă Charles Bayne, încă mânios. Cum naiba vreţi să-şi revină, dacă îi şoptiţi idei pesimiste la ureche? Fiţi pozitivă şi vă veţi spori şansele de a obţine rezultate bune.

Făcu un gest pentru a o îndepărta. Tina ajunse în

birou cu un aer vrednic de milă. Oare de ce trebuia ca totul să ia mereu o întorsătură atât de proastă cu el? Niciodată nu întâlnise pe cineva atât de irascibil. Charles Bayne trebuia să fie întru totul pasionat de meseria sa, pentru a pune astfel totul la inimă! Totuşi, nu avu răgazul să-şi facă o părere în legătură cu incidentul. Era ora de vizite şi trebuia să răspundă mai multor persoane nerăbdătoare să aibă veşti despre rudele sau prietenii interesaţi.

Pe la ora patru, Tina le chemă pe Ira Patel şi pe Laure n Stevens, pentru a le explica faptul că trebuie să vorbească întotdeauna într-un mod încurajator în faţa tânărului bărbat inconştient. Se auzi repetând cuvânt cu cuvânt discursul lui Charles Bayne, cu o convingere care o surprinse.

După-amiaza continuă după practica obişnuită şi Tina se consacră muncii sale cu elanul şi amabilitatea obişnuite, dar amintirea fulgerelor de mânie din ochii cenuşii ai lui Charles Bayne, se amesteca uneori cu strângerea de mână caldă şi insistentă. În acea clipă se simţea cuprinsă de o ciudată melancolie, la fel de copleşitoare ca şi cântecul lui Bet h Garland.

***

Când Tina deschise uşa acasă, suna telefonul.

— Este pentru tine, strigă Sarah.

Tina se grăbi să răspundă.

— Bună ziua, Tina, spuse Alan cu voce veselă. Am intenţia să cumpăr bilete la „Frumoasa din pădurea adormită”. Va fi teribil de greu, dar doresc enorm să văd acest spectacol. Vrei să vii cu mine, mâine seară?

— Mâine? Lasă-mă să mă gândesc… Da, sunt liberă la ora cinci. De fapt, ştii oare că am văzut-o pe Beth Garland în această dimineaţă?

— Adevărat? întrebă Alan, vizibil foarte interesat. Unde?

— În sala de pediatrie. Şi-a petrecut toată dimineaţa cu copiii. Ştie să se poarte foarte bine cu ei.

— Dar tu ce făceai acolo?

— Oh! îi făcusem o promisiune unui băieţel. Un mic monstru adorabil, care este imobilizat în pat.

La celălalt capăt al firului se lăsă o scurtă tăcere.

— Dar se poate veni să-i vezi astfel? Credeam că trebuie să faci parte din familie.

— Ba nu. Dimpotrivă. Sylvia Pott este întotdeauna încântată când cineva le poate acorda puţin timp puştilor. Nu este uşor să te ocupi de toţi aceşti copii. Dar de ce eşti

atât de curios?

— Oh, nimic. Este amuzant că ai întâlnit-o pe Beth Garland acolo. I-ai vorbit?

— Da. Este adorabilă. Foarte simplă şi directă: deloc cum ţi-ai putea imagina o cântăreaţă celebră.

— Îmi vei povesti totul când ne vom vedea. Voi veni să te iau mâine la ora şase şi vom merge să mâncăm ceva înainte de a ne duce la teatru. Îţi convine?

— Perfect, Alan.

Pe mâine.

De-abia închise, că soneria telefonului răsună din nou.

— Tot tu? spuse Tina cu afecţiune.

Nu se auzea nimic.

— Aş putea vorbi cu Tina Morgan?

Era vocea lui Charles Bayne. Inima începu să-i bată foarte repede.

— Da, eu sunt.

— Nu vă supăraţi că vă deranjez, dar sun în legătură c u Sam.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Tina fără să-şi poată ascunde îngrijorarea.

— Starea sa este staţionară, dar… ţineam să mă scuz pentru această după-amiază. M-am înfuriat şi îmi reproşez asta. A fost complet nedrept să vă critic atât de violent pentru o greşeală nevinovată. Ideea că un bolnav inconştient poate, în ciuda acestui fapt, să audă ce se întâmplă în jurul său este unul din caii mei de bătaie şi sunt întotdeauna foarte pasionat de tot ceea ce atinge această teorie.

— Oh, este foarte amabil din partea dumneavoastră, dar nu era necesar să-mi cereţi scuze, deoarece într-adevăr am greşit.

— Mulţumesc că o recunoaşteţi, domnişoară Morgan. Sunt impresionat. Mă temeam că nu vă voi vedea mâine şi cum în acest weekend nu lucrez, ţineam să fiu iertat. Nu meritaţi să fiţi bruscată.

— Nu este foarte grav şi, în plus, sunt convinsă că aveaţi dreptate. Am auzit deseori oamenii amintind lucruri pe care le înregistraseră mental în timpul unei come sau a unei anestezii.

— Foarte interesant! Trebuie să-mi vorbiţi despre asta. De fapt, Beth mi-a spus că v-a întâlnit la pediatrie.

— Da, răspunse Tina, brusc rămasă fără grai.

— Ştie să se poarte perfect cu copiii. Sunt foarte

mândru de ea. Cum vi s-a părut aseară, la King?

— Splendidă.

— Mă grăbesc să văd comedia muzicală. După toate aparenţele, este foarte reuşită. Aţi dori oare să mă însoţiţi?

Beth mi-a dat două bilete.

Tina nu-şi credea urechilor.

— Poftim?

— Mâine seară. Mă întrebam dacă nu v-ar amuza să vedeţi

„Frumoasa din pădurea adormită”. Dar nu vreau să vă simţiţi obligată.

Tina ezită, copleşită de o sumedenie de emoţii contradictorii: luptau în ea dezamăgirea de a fi acceptat propunerea lui Alan şi bucuria de a fi fost invitată de Charles şi furie: oare cum îndrăznea să-i propună să meargă să asiste la spectacolul soţiei sale?

— Dacă vă temeţi să mă vedeţi eschivându-mă ca în faţa băcăniei, adăugă Charles râzând scurt, aproape timid, trebuie să vă liniştesc: chiar îmi va face mare plăcere să merg la teatru cu dumneavoastră.

— Dar cum v-am spus deja în acea zi, replică Tina tăios, nu ies cu bărbaţi căsătoriţi.

— Bărbaţi căsătoriţi? reluă doctorul uluit. Ah, este

adevărat... Ei bine, este foarte lăudabil din partea dumneavoastră.

Dar faptul de a mă însoţi s-o vedem... hm... pe soţia mea pe scenă, nu este deloc de condamnat moral, nu-i aşa? Cu atât mai mult cu cât ea mi-a oferit biletul în plus.

— Regret, doctore Bayne, dar i-am promis seara unui prieten, spuse Tina cu voce indiferentă.

— Să fie oare tânărul frumos care era cu dumneavoastră la bar? Oh! dar sunt incorigibil! Adevărul este că nu mă priveşte.

Iertaţi-mă încă o dată că v-am deranjat. Bună seara, domnişoară Morgan.

Tina închise, cu mâinile tremurând. Oare ce i se întâmplase? Era gata să plângă.

În acea clipă, Mandy năvăli în salon.

— Am avut o zi fabuloasă! Dar... ce se întâmplă? o întrebă intrigată, remarcând faţa palidă a prietenei sale.

— Nu te nelinişti pentru mine, Mandy. Nu este nimic. Ei bine, povesteşte-mi mai degrabă ce te face să jubilezi astfel!

Mandy întinse cu mândrie o mână pe care strălucea un smarald montat pe un inel de aur.

— Ce minunăţie! Este superb. Sunt foarte fericită

pentru tine, Mandy.

Amândouă i se alăturară lui Sarah, care făcea varză călită în bucătărie.

— Sunt în al nouălea cer! exclamă Mandy. Căsătoria s-a stabilit pentru prima sâmbătă din aprilie.

— Ah! De fapt, Tina, spuse Sarah, te-am auzit mai devreme vorbind de Beth Garland. Ei bine, imaginează-ţi că ai cucerit-o complet.

— De unde ştii?

— Oh! se află o mulţime de lucruri în sala de operaţie.

Doctorul Bayne i-a povestit doctorului Rodney că sora sa te-a cucerit. Părea foarte curios să-i cunoască părerea despre tine.

Tina făcu ochii mari, rotunzi.

— Ce tot îndrugi?

— Da, te asigur. După toate aparenţele, îl interesezi foarte mult. Doctorul Rodney i-a răspuns că te consideră una dintre cele mai bune infirmiere din spital. În acea clipă, doctorul Bayne a spus că… Oh! dar mi se arde varza! exclamă Sarah, fără să-şi termine fraza.

— Ce oare, Sarah?

— Este gata. Veniţi repede, altfel se va răci!

În mod vizibil, Sarah era puţin dornică să continue conversaţia.

— Haide, Sarah. Nu te poţi opri aici. Ai spus deja prea mult.

— Ei bine, doctorul Bayne a tăcut o clipă, apoi a mormăit:

„Cu siguranţă, dar este o tânără persoană foarte arogantă”.

Tina lăsă ochii în jos. Aşadar, asta era impresia pe care o dădea?

— Oricum, reluă Sarah cu dezinvoltură, sora sa te-a găsit adorabilă.

***

În clipa în care se duse să se culce, frământarea Tinei se transformase în furie. Bine făcuse că refuzase să iasă cu un bărbat care o considera drept o „tânără persoană arogantă!”

Oare ce joc făcea? Se gândi la Alan cu un elan de afecţiune.

Dragul de Alan, atât de sincer şi de înţelegător! Era încântată că telefonase primul. Altfel, oare ce s-ar fi întâmplat? Ar fi acceptat invitaţia lui Charles?

Tina se suci şi răsuci în pat fără să reuşească să

adoarmă.

Totuşi, trebuia să adoarmă. Mâine va trebui să se trezească la ora opt. Apoi nu va mai avea decât două zile de petrecut înainte de weekend… Şi dacă ar pleca puţin? I-ar face foarte bine să părăsească Norchester şi astfel va putea să uite de Charles Bayne şi de stările sale schimbătoare, pe rând coleric şi atent, care îi distrusese toată liniştea.

Dar de ce oare, împotriva a orice, persista amintirea mâinii lui care o strângea pe a sa? De ce o urmărea Charles, de ce o invita să iasă cu el, în timp ce avea o părere atât de proastă despre ea?

„Trebuie să plec… Ca să mă gândesc la altceva… Ca să iau aer…” Două ore mai târziu, era încă trează. O privire la ceas îi arăta că era ora unu dimineaţa. Tina oftă şi se dădu jos din pat, hotărâtă să se ducă să-şi pregătească un pahar cu lapte cald. Poate că va reuşi s-o calmeze.

Intră în bucătărie în vârful picioarelor şi în timp ce cratiţa se încălzea, scotoci în sertarul de la masă, în căutarea mersului trenurilor. Îşi va petrece weekendul la părinţi, la Nottingham. Ei cel puţin n-o considerau o mică persoană arogantă! Nu-i va face rău să fie puţin răsfăţată,

se gândi cu ciudată tristeţe.

În timp ce bea laptele, cercetă orarul. Perfect! Era un tren care pleca din Norchester vineri la ora şaisprezece şi care sosea la Nottingham la ora şaptesprezece şi treizeci.

Tresări brusc. Telefonul suna în vestibul. Oare cine putea telefona în plină noapte?

Alergă în vârful picioarelor să răspundă.

— Cine este la aparat? întrebă în şoaptă.

Nu se auzi nici un răspuns.

— Alo? reluă Tina.

Tăcerea persista, dar auzi pe cineva smiorcăindu-se la celălalt capăt al firului.

— Domnişoară Morgan? Dumneavoastră sunteţi?

— Da.

— Aici Katie Grant, scânci o voce nesigură. Oh! domnişoară, nu mai ştiu ce să fac.

Această declaraţie fu urmată de hohote disperate.

— Katie, revino-ţi, ordonă Tina.

Ce se întâmplă?

Domnul Dalby nu se simte bine deloc. Cum nu reuşea să doarmă, i-am dat o ceaşcă de ceai.. Tina închise ochii.

— Ce?

— Da, şi… Oh! domnişoară Morgan, cred că am făcut o prostie îngrozitoare.

Tina gândi rapid. Domnul Dalby fusese operat în ajun. Nu avea voie decât un pahar cu apă plată la fiecare oră şi era intubat. Orice lichid care apăsa direct pe stomac putea să facă să cedeze suturile.

— Ai încercat să aspiri fluidul înghiţit? Era primul lucru de făcut.

— N-am reuşit, suspină Katie. Sonda are aerul blocat. Am vrut să-i cer infirmierei de noapte să mă ajute, dar se ocupa de o urgenţă.

— Şi doctorul Bayne, l-ai sunat?

— Nu, mă sperie prea tare. Oh! domnişoară Morgan, veniţi repede, vă rog.

— Sosesc imediat.

Tina închise, îşi îmbrăcă uniforma de infirmieră şi ieşi afară să aibă timp să se pieptene. Trei minute mai târziu, era în drum spre spital.

***

Când ajunse în camera domnului Dalby, Katie, plângând, încerca în mod stângaci să aspire în sonda gastrică, ajutându-se de o seringă. Domnul Dalby părea că suferă; era lac de transpiraţie, inima îi bătea de frică, dar

văzând-o pe Tina, păru uşurat.

— Nu vă neliniştiţi, îl calmă aceasta. Această ceaşcă de ceai nu v-a priit deloc. O vom face să urce înapoi. Telefonează imediat doctorului Bayne, adăugă, întorcându-se spre Katie.

— Nu pot. Mă va trimite la naiba.

— Este un ordin, Katie.

Fata părea complet paralizată şi Tina, obosită, deschise interfonul.

— Alo, centrala? L-aţi putea oare chema pe doctorul Bayne de urgenţă, vă rog? Cereţi-i să vină imediat în sala Merton. Îmi este imposibil să părăsesc acum bolnavul. Mulţumesc.

Se întoarse lângă domnul Dalby. Katie era încă acolo, suspinând. Domnul Dalby făcu un gest disperat spre gură; părea că se sufocă. Tina luă seringa şi încercă să pompeze conţinutul sondei, încet, cu precauţie; un fir de sânge apăru în tubul transparent care se scurgea într-un borcan.

„Dumnezeule!” se gândi alarmată.

— Deschideţi gura, domnule Dalby, ordonă Tina fără să ezite.

Văzu că drenul elastic, din fundul gâtului bolnavului, nu era situat vertical, cum ar fi trebuit să fie.

— S-a deplasat, îi explică domnului Dalby, care începu să tuşească. Îl voi scoate şi voi pune altul.

Cu un gest ferm şi precis, desprinse extremitatea sistemului receptor, apoi făcu să alunece încet tubul uşor de cauciuc.

— Ce se întâmplă? întrebă Charles Bayne, care intra în acea clipă în încăpere.

— Sonda este prost poziţionată şi domnul Dalby a înghiţit o sută cincizeci de mililitri de lichid.

Charles puse mâna pe fruntea bolnavului.

— Probabil este ceaşca aceea de ceai, doctore, spuse acesta.

De când Tina îi eliberase gâtul, domnul Dalby îşi regăsise graiul.

Charles Bayne făcu ochii mari, neîncrezători.

— Cum asta, o ceaşcă de ceai?

— Din nefericire este adevărat, explică Tina care se întoarse pentru a o căuta cu privirea pe Katie.

Dar Katie dispăruse.

— Doctore Bayne, aduc materialul. N-am decât un minut pentru asta.

O găsi pe Katie Grant plângând în hohote în birou.

— Unde ai pus noua sondă sterilă? o întrebă

exasperată.

Sper că te-ai gândit cel puţin s-o pregăteşti. Este cel mai mic lucru, totuşi!

Tânăra stagiară nu putu nici măcar să răspundă. Dădu din cap şi continuă să plângă. Tina înţelese că era inutil să insiste mai mult. Adună ceea ce-i era necesar şi se întoarse rapid în cameră.

— Vă puteţi descurca, sau doriţi s-o fac eu? propuse Charles Bayne.

— Sunt obişnuită, doctore. Nu vă neliniştiţi.

Cu blândeţe şi dexteritate, înfundă progresiv noul dren pe care-l unsese în prealabil, indicându-i domnului Dalby când trebuia să aspire şi să inspire. Când operaţia fu realizată, aspiră cu ajutorul seringii cei o sută cincizeci de mililitri de ceai. Imediat, pe faţa domnului Dalby se zugrăvi uşurarea.

— Vă simţiţi mai bine?

— Da. Sunteţi de o incredibilă eficacitate domnişoară, murmură bolnavul cu recunoştinţă.

Tina îi zâmbi. Domnul Dalby părea epuizat, dar pulsul era calm. Infirmiera ieşi în vârful picioarelor şi se întoarse la infirmerie, unde o găsi pe doamna Earl, supraveghetoarea, în discuţie aprinsă cu doctorul Bayne.

Doamna Earl i se adresă cu un aer sever:

— Domnişoară, ne datoraţi o explicaţie. De altfel, nu ştiam că sunteţi de serviciu în această noapte.

— Nu eram. Am fost chemată telefonic.

— Este ceea ce gândeam şi eu. Unde se află domnişoara Grant? Ea este cea care trebuia să se ocupe de sala Merton.

— Nu ştiu, doamnă.

Charles o privea cu curiozitate.

În acea clipă, Tina îşi aminti că avea probabil o înfăţişare ciudată. De-abia avusese timp să-şi îmbrace uniforma şi nu se pieptănase.

— Hmm… mormăi supraveghetoarea. Voi încerca s-o găsesc pe această domnişoară.

Ieşi, lăsându-i pe Tina şi pe Charles faţă în faţă.

— Oare ce s-a întâmplat cu adevărat? Trebuie să înţeleg că i s-a dat domnului Dalby să bea o ceaşcă de ceai?

— Exact. Asta l-a jenat mult şi i-a provocat o deplasare şi un blocaj al sondei, la nivelul stomacului. M-am gândit…

— Că era necesar să mă chemaţi?

— Da. Încă de la prima încercare de aspirare, am

observat că exista un fir de sânge. M-am temut că sutura gastrică a cedat sub presiunea lichidului. Eram realmente îngrijorată.

— Şi într-adevăr, aveaţi de ce! răspunse Charles aruncându-i o privire aspră. Ce idee să-i dai să bea ceai unui bolnav căruia i s-a scos o treime din stomac! Ar fi putut fi foarte grav. Nu înţeleg ce v-a apucat!

Tina se simţi brusc epuizată. Ca şi când tensiunea acestei ultime ore care tocmai se relaxase brusc, o lăsase fără nici un pic de energie.

— A fost o greşeală îngrozitoare, murmură obosită, fără să caute să înlăture neînţelegerea.

— Imposibil s-o găsesc, tună doamna Earl care intră brusc în birou. Este o poveste absurdă! Nu mai am infirmieră de gardă. Domnişoară Morgan, veţi avea oare amabilitatea să mai rămâneţi treizeci de minute, timp în care voi lua măsuri?

Tina încuviinţă cu un semn din cap. Date fiind împrejurările, îi era greu să refuze. O urmă pe supraveghetoare de-a lungul culoarului.

— Doamnă Earl, mi-e teamă că domnişoara Grant, admiţând că o veţi găsi, nu vă va fi de mare folos în noaptea aceasta. Pentru a fi sinceră, s-a comportat foarte

puţin raţional şi din nefericire, nepotrivit…

— Înţeleg. Lăsaţi-mi timp să-i găsesc o înlocuitoare şi vă eliberez imediat.

Tina reveni în birou, dar Charles nu mai era acolo.

O oră mai târziu, doamna Earl reapăru însoţită de Helen Wills, o auxiliară din anul trei, foarte eficientă. Tina nu se mai ruga decât să-şi îmbrace mantoul şi să se întoarcă acasă. În curte, zări silueta înaltă a lui Charles Bayne care se afunda în întunericul îngheţat al nopţii.

Când se culcă în pat, era ora trei şi jumătate dimineaţa.

Ziua va fi grea! Cel puţin se va putea culca devreme. Dar înainte de a adormi, îşi aminti că-i promisese lui Alan să-l însoţească la teatru. Oare cum va rezista?

Capitolul 5

A doua zi, Tina găsi o notă în cutia sa. I se cerea să meargă la administratoarea spitalului, doamna Bastin.

Destul de neliniştită, Tina bătu timid la uşa sa şi fu uşurată s-o vadă pe doamna Bastin întâmpinând-o cu un zâmbet prietenos.

— Presupun că bănuiţi obiectul acestei convocări, domnişoară? spuse aceasta privind-o pe deasupra ochelarilor.

— Da. Este vorba despre incidentul din noaptea trecută, din sala Merton, nu-i aşa?

— Exact. V-aş fi recunoscătoare dacă m-aţi ajuta să lămurim acest mister. Doamna Earl a găsit-o până la urmă pe Katie Grant, prăbuşită în vestiar, în plină criză de isterie. Aţi putea oare să-mi prezentaţi versiunea dumneavoastră în această treabă?

Tina povesti evenimentele în amănunţime, aşa cum le trăise. Avea sentimentul că într-un fel o trădează pe Katie Grant, dar era vorba despre siguranţa bolnavilor.

— De fapt, a făcut bine că mi-a telefonat, trase concluzia. A refuzat să-l sune pe doctorul Bayne şi era prea tulburată pentru a acţiona în mod potrivit asupra

bolnavului.

Doamna Bastin o ascultă cu atenţie.

— Domnişoară Morgan, permiteţi-mi să vă pun o întrebare delicată. Ce credeţi despre Katie Grant, din punct de vedere profesional?

Tina ezită. Nu era uşor să răspundă. Nu era sigură că era o persoană căreia i se puteau încredinţa responsabilităţi, dar în acelaşi timp, îi displăcea să-şi enunţe îndoielile cu voce tare. În faţa tăcerii sale, doamne Bastin vorbi din nou.

— Nu vă reţineţi să vorbiţi, domnişoară Morgan; de altfel, stânjeneala dumneavoastră este deja suficient de semnificativă.

— Este o persoană foarte meticuloasă, începu Tina prudent, dar nu sunt sigură că este întotdeauna.

— Înţeleg. Părerea mea este că ar trebui să se gândească serios la viitorul său. Este inadmisibil ca o elevă în anul trei, pe punctul de a-şi obţine diploma, să cedeze panicii şi să fugă să se ascundă în vestiar, lăsând pacienţii fără supraveghere; cât despre iniţiativa sa nepotrivită faţă de domnul Dalby, nu are rost să comentăm, nu-i aşa? Vă mulţumesc, domnişoară Morgan.

Tina se ridică, dar administratoarea adăugă:

— Altceva. Doctorul Bayne a crezut că înţelege că dumneavoastră eraţi răspunzătoare de ceea ce i s-a întâmplat domnului Dalby. I-am explicat ce s-a întâmplat cu adevărat.

Vă mulţumesc că aţi venit în ajutorul bolnavului în afara orelor de serviciu, dar... să nu devină un obicei! reluă ea amenințând-o glumeţ cu degetul. Într-un spital, nimeni nu-şi poate asuma răspunderea serviciului douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Aveţi nevoie de odihnă. Acestea fiind spuse, lăsaţi-mă să vă felicit pentru competenţă. Suntem foarte fericiţi să faceţi parte din personalul nostru.

Tina părăsi biroul uşurată. Desigur, Katie Grant putea să-şi piardă slujba, dar ea nu putea face nimic. Meseria de infirmieră nu era făcută pentru oameni care se sperie atât de uşor. Să fie lăsată să continue pe această cale era o greşeală care putea costa atât viaţa bolnavilor, cât şi pe a ei însăşi!

Tina era atât de absorbită în gânduri, încât era gata să se lovească de Charles Bayne, a cărui faţă se lumină îndată ce o recunoscu.

— Bună ziua, domnişoară Morgan. V-aţi revenit după această noapte teribilă?

— Aproape. Mulţumesc, răspunse tânăra zâmbind.

— Vin de la domnul Dalby. Din fericire, în această dimineaţă se simte bine. Şi vă datorez scuze. A fost stupid din partea mea să bănuiesc o infirmieră atât de calificată ca dumneavoastră de o greşeală profesională de acest fel. Sunt incorigibil de impulsiv în tot ceea ce ţine de meseria mea. Mă veţi ierta oare? o întrebă cu un aer atât de rugător, încât Tina fu emoţionată.

— Bineînţeles.

— Schimbând acea sondă, aţi reuşit să reparaţi stricăciunile. Aduc omagii prezenţei dumneavoastră de spirit.

Sunteţi sigură, reluă cu o voce vibrantă şi caldă, că nu vă voi putea convinge să veniţi la teatru cu mine? Beth este foarte bine, vă asigur. Sunt sigur că nu veţi regreta.

— Îmi pare rău, dar deja am… În sfârşit, sunt ocupată.

Ochii cenuşii se întristară şi privirea i se plimbă uşor pe piele ca o mângâiere extrem de plăcută.

— Trebuie… să plec, murmură Tina, profund tulburată. Îmi pare rău pentru „Frumoasa din pădurea adormită”.

— Cu siguranţă mai puţin decât mie, oftă Charles

apropiindu-se.

Tina se înfioră. Degaja din trupul său o căldură care o făcea să se topească. Hotărâtă să scape din această vrajă, înaintă câţiva paşi.

— Tina?

— Da? spuse aceasta întorcându-se.

— Văd că am puţine şanse să te fac să-ţi schimbi părerea pentru diseară, dar ce ai spune să vii să bei un pahar cu noi sâmbătă seara?

Tina înghiţi cu greu, având gura uscată.

— „Noi?”

— Da. Cu Beth şi cu mine. Ah, ba nu! se corectă Charles.

Uitasem că Beth lucrează. Duminică la prânz, ţi-ar conveni oare?

— Mi-ar fi făcut plăcere, dar am hotărât în weekendul acesta să le fac o vizită părinţilor mei, care locuiesc la Nottingham.

— Ce coincidenţă! Tocmai mă gândeam să merg eu însumi la Nottingham pentru o conferinţă. V-aş putea conduce cu maşina.

— Vă mulţumesc, dar…

Mintea sa înnebunită, căuta în zadar o scuză. Hotărât

lucru, prezenţa acestui bărbat o împiedica să gândească normal!

— Aveaţi intenţia să luaţi trenul?

Tina încuviinţă, cu inima palpitând. Ideea de a face drumul până la Nottingham cu el, o copleşi brusc de bucurie.

Dar îşi aminti de Beth şi elanul i se prăbuşi imediat.

— Şi soţia dumneavoastră?

Un zâmbet enigmatic flutură pe buzele frumoase ale lui Charles.

— Beth nu poate părăsi Norchester, din cauza spectacolului. Vom fi singuri.

— În acest caz, este imposibil, răspunse Tina cu fermitate.

— Ba da, haideţi. Poate sunt un bărbat căsătorit, acceptă doctorul cu un gest evaziv, dar puteţi avea încredere în mine.

***

Tina îl părăsi complet tulburată. Perspectiva unei călătorii cu maşina cu Charles Bayne o punea într-o extraordinară stare de agitaţie, dar cuvintele „bărbat căsătorit” îi veniră imediat în minte, făcând-o să se simtă vinovată şi furioasă. Se strădui să-şi stăpânească toate

aceste impulsuri contradictorii şi să găsească puncte de vedere mai raţionale. Oare ce era rău în a accepta s-o ducă la Nottingham? Era un gest frumos; pur şi simplu o ocazie, pentru că trebuia să meargă el însuşi acolo... Oare de ce trebuia să complice întotdeauna totul?

Fu uşurată să se afle în sala Merton. Îi va face bine să muncească; era singurul mijloc de a uita puţin de Charles Bayne. Domnul Dalby se simţea mult mai bine în această dimineaţă. Ajutată de Pat Raynold, îl instală într-un fotoliu.

— În două zile veţi putea scăpa de perfuzie, dacă veţi continua să progresaţi în acest mod, domnule Dalby.

— Asta este o veste bună. N-aş fi crezut vreodată că îmi voi reveni atât de repede. Apropo, credeţi că acea nefericită stagiară s-ar putea să fie concediată? întrebă cu un aer preocupat.

— Nu ştiu; i se vor da probabil câteva zile de concediu.

Acum este complet răvăşită, cum din nefericire aţi putut observa. Mama sa este grav bolnavă.

— Biaţa micuţă! exclamă domnul Dalby cu amabilitate.

Faceţi o muncă îngrozitor de grea; nu este de mirare

că apar uneori dificultăţi!

— Este foarte îngăduitor din partea dumneavoastră, domnule Dalby.

Tina îl părăsi pentru a merge să vadă ceilalţi bolnavi din serviciu. Sam Barlow era tot în comă, dar dispoziţiile lui Charles se răspândiseră printre infirmiere, care erau toate interesate de teoria sa şi le făcea plăcere să-i adreseze câteva cuvinte de încurajare de fiecare dată când se ocupau de el.

Nu era decât prânzul când Tina îşi termină toate treburile matinale şi realiză cât de obosită era după noaptea de veghe.

— Te găsesc foarte palidă, Tina, observă Sally Price. Este adevărat că este greu să lucrezi douăzeci şi patru de oare din douăzeci şi patru, acceptă ea cu o privire prietenoasă.

Apropo, i s-a cerut Katiei Grant să-şi ia cincisprezece zile pentru a se gândi în linişte la situaţia şi la viitorul său profesional.

— Mi se pare înţelept.

— Da, doamna Bastin te-a informat că trebuie să întocmeşti un dosar asupra acestei probleme?

— Nu, nu cred.

— Ei bine, Tina, fii amabilă şi fă-ţi raportul, apoi îţi dau liber după-amiază.

— Dar vă asigur domnişoară, mă simt foarte bine.

— Astăzi, totul este calm. Ne vom descurca perfect fără tine. Du-te şi te culcă puţin şi întoarce-te luni în deplină formă!

Tina îi fu recunoscătoare de această iniţiativă.

***

La cantină, bârfele îşi urmau neobosite drumul. Toată lumea era convinsă că tânăra Katie Grant fusese dată afară.

— Nu, nu este adevărat. I s-au dat doar două săptămâni de concediu, rectifică Tina, atât de obosită încât era incapabilă să înghită vreo bucăţică.

— Oare cum mai îndrăzneşti să-i iei apărarea? exclamă Pa t Reynold, mâncându-şi cu poftă salata. O fată din anul trei care are reacţii atât de lamentabile, nu poate pretinde totuşi să devină infirmieră cu diplomă! Dacă ar depinde de mine, ar fi deja concediată.

— Dar nu este treaba ta, replică tăios Tina… Din fericire, nici a mea. Administraţia este cea care hotărăşte. Presupun că se va simţi mai bine când mama sa îşi va reveni. Adevărul este că toate putem face greşeli, pentru

mai puţin decât o presiune atât de puternică. Dacă uiţi asta, vei greşi!

— Hmm… mormăi Pat. Oricum, nu se potriveşte cu viaţa bolnavilor. Aşteaptă puţin şi vei vedea că acest concediu temporar nu va întârzia să se transforme în concediere definitivă! exclamă cu un aer mulţumit.

Siguranţa şi înfumurarea lui Pat Raynold îi erau de nesuportat, dar Tina era prea obosită pentru a aduce argumente. Se ridică, lăsându-şi mâncarea de-abia începută şi se îndreptă spre uşă. Observă că Sarah îşi devora mâncarea cu mare poftă, discutând cu celelalte infirmiere de la sala de operaţie; Tina se mulţumi să-i facă un scurt semn din mână şi ieşi.

***

De-abia ajunsă acasă, Tina se cufundă imediat într-o baie caldă, apoi se culcă în halatul de baie, fără măcar să-şi dea osteneala să îmbrace o pijama. Ridică înfrigurată plapuma până sub bărbie şi adormi imediat, profund.

Când se trezi, trei ore mai târziu, era în plină formă şi murea de foame. Avea suficient timp să se pregătească pentru seară. Deschise radioul în timp ce se coafa cu peria şi cu uscătorul şi nu-şi dădu seama decât după un timp că invitata cu care discuta crainicul era Beth Garland.

Interviul se termină.

— Beth Garland, se ştie că sunteţi căsătorită, spuse prezentatorul. Vorbiţi-ne despre soţul dumneavoastră. Este tot din industria spectacolului?

Tina opri uscătorul, pentru a auzi mai bine. Beth ezită o clipă înainte de a răspunde.

— Prefer să nu-mi dezvălui viaţa personală. Iertaţi-mă, dar sunt întrebări la care refuz să răspund din principiu.

— Este dreptul dumneavoastră. Suntem încântaţi că aţi fost cu noi, domnişoară Garland şi ştiu că Norchester se bucură să vă poată admira în „Frumoasa din pădurea adormită” la Royal Theatre timp de încă două săptămâni. Mulţumesc. Şi acum, actualitatea pe scurt…

Tina răsuci butonul tranzistorului, întrebându-se de ce oare îl proteja Beth pe Charles cu atâta gelozie. Pentru că era chirurg?

Ridică din umeri, agasată. Oricum, nu va începe iar să fie obsedată de familia Bayne! Era mai bine să se intereseze de ceea ce va îmbrăca în acea seară.

***

Când îi telefonă Alan, era deja gata. Optase pentru o jupă din catifea, albastru închis şi un corsaj din dantelă

albă. Cu pandantivul de safir, era încântătoare.

După o cină relaxată într-un restaurant indian situat în apropierea teatrului, înfruntară frigul iernii. Tina se prinse de braţul lui Alan pentru a evita să alunece pe pavajul îngheţat, cu tocurile înalte. Acesta fusese extrem de vorbăreţ în timpul mesei, discutând mult despre munca sa, ceea ce nu i se potrivea. Era foarte elegant, cu chipul frumos, de obicei palid, deosebit de animat şi ochii scânteind.

Era aglomerat în holul mare. Alan scoase biletele, cumpără un program pentru Tina, apoi plasatoarea îi conduse până la locurile lor. Acestea se aflau în fotoliile de orchestră, chiar în mijlocul celui de-al treilea rând şi costaseră probabil foarte scump.

Înainte de a-l întreba cum reuşise să obţină locuri atât de bune, Tina avu o altă surpriză. Charles Bayne era aşezat la câteva scaune de ea, la stânga, cu eleganta soţie a profesorului Prosser, îmbrăcată într-o superbă rochie din dantelă albastră.

Tina întoarse repede privirea, sperând că doctorul nu o remarcase. Sala se umplea foarte repede şi în fine răsuflă: între ei doi se aşează o familie cu mai mulţi copii zgomotoşi şi agitaţi.

Când începură să sosească muzicienii, Tina se simţi cuprinsă de entuziasm la ideea că va vedea pe scenă pe cineva pe care-l cunoştea puţin în viaţă! Uitase chiar că era soţia lui Charles Bayne, nu mai era decât Beth Garland, irezistibila cântăreaţă.

La ridicarea cortinei, Tina se afundă adânc în scaun, uitând de toate. Spectacolul se dovedi a fi de o calitate mult superioară faţă de tot ce se putuse închipui. Într-o regie foarte originală, coregrafia şi partitura muzicală făceau să alterneze în mod strălucit bucăţile vesele şi romantice. Cei şapte pitici stârneau râsul, zâna cea rea era înspăimântătoare şi prinţul seducător, dar Beth, prinţesa, era incomparabilă.

Vocea caldă nu fusese niciodată atât de fermecătoare, iar reflectoarele păreau că-şi sporeau strălucirea de frumuseţea sa.

La al treilea act, Tina îl privi pe Alan cu coada ochiului: părea transportat într-o altă lume. Ridicase spre Beth un chip profund tulburat de adoraţie şi când aceasta cântă

„Dragostea, această boală incurabilă”, care fusese cu dibăcie integrată în scenariu, îi revăzu câteva lacrimi în gene.

Ultimul tablou fu o explozie de culori şi de dansuri, iar sala izbucni în aplauze frenetice, strigând dezlănţuită bis, incapabilă să suporte ideea că în câteva minute, căderea cortinei va şterge pentru totdeauna acea lume de vis. Dar din păcate, totul avea un sfârşit şi mai ales comediile muzicale: mulţimea fu curând orbită de lumina prea crudă a lustrelor.

— Ce minunăţie! Şi Beth!

Este într-adevăr extraordinară. Oh! sunt atât de mulţumită că m-ai adus aici, Alan! Mulţumesc, mulţumesc de mii de ori!

— Cu atât mai bine, Tina, spuse acesta cu un zâmbet îndepărtat, parcă adâncit în gânduri.

— Este tot ce ai de spus? Te găsesc foarte tăcut.

— Este adevărat, se mulţumi Alan să răspundă, deşi o licărire bucuroasă îi juca în ochi.

Amândoi se îndreptară încet spre ieşire, pătrunşi încă de magia a ceea ce tocmai văzuseră, când Tina simţi ca o crampă în stomac: chiar în faţa ei, zări părul brunet şi umerii laţi ai lui Charles Bayne! Primul reflex fu să încerce să fugă, dar Charles se întoarse şi o văzu. O clipă, trăsăturile i se crispară, dar îşi găsiră imediat amabilitatea obişnuită.

— Bună seara! spuse. Doamnă Prosser, permiteţi-mi să vă prezint una dintre cele mai bune infirmiere ale noastre, Tina Morgan şi…?

— Alan Taylor.

Toţi îşi strânseră mâinile.

— Ce spectacol superb, nu-i aşa?

Extraordinar, întări doamna Prosser cu entuziasm.

Trebuie să fiţi foarte mândru de Beth, doctore Bayne.

— Da. Când o văd pe scenă, îmi este greu să cred că o cunosc ca pe buzunarul meu.

Tina întoarse privirea. Cuvintele lui Charles avuseseră efectul unor cuţite înfipte în inimă.

— Aţi întâlnit-o pe Beth, domnule Taylor? întrebă doamna Prosser.

— Da, răspunse acesta, spre marea mirare a Tinei. Şi în plus, am auzit-o cântând acum câteva seri.

— Ei bine, încântată că v-am cunoscut pe amândoi.

— Doamnă Prosser, ar fi mai bine să ne îndreptăm spre maşină, o întrerupse Charles, altfel ne vom afla în plin ambuteiaj. Bună seara! îi spuse Tinei.

Şi gata! Dispărură în mulţimea care se scurgea în grupuri compacte pe trotuarele îngheţate.

Alan o luă de braţ pe Tina.

— Este ora zece şi jumătate. Vrei să mergem să bem un pahar la King? Am nişte lucruri interesante să-ţi povestesc.

— Cu plăcere.

Nu-i spunea nimic să se întoarcă acasă atât de devreme.

Avea capul plin încă de muzică şi de dans. Iar intuiţia n-o înşelase: Alan pregătea ceva!

Curând, se aflară în căldura familiară a barului. În acea seară, orchestra nu cânta şi atmosfera, neobişnuit de liniştită, era propice confidenţelor. Alan se duse să comande băuturile pe care le sorbeau în tăcere.

— Nu te poţi împiedica să te gândeşti la ea, nu-i aşa, Alan?

— Aşadar, se vede?

Tina dădu din cap zâmbind.

— Este superbă, spuse Alan cu ochi strălucitori.

Când şi-a făcut intrarea, am crezut că voi exploda de bucurie. A trebuit să mă stăpânesc cu greu pentru a nu urca pe scenă să dansez cu ea…

Se întrerupse brusc şi luă cu tandreţe mâna Tinei.

— Oh! Tina, nu-mi porţi pică, nu-i aşa? Este adevărat; n-are rost să neg. Sunt îndrăgostit de ea ca un nebun, dar

dacă asta te face să suferi…

— Alan! Ce îndrugi acolo? De ce aş suferi văzându-te fericit?

— Adevărat? Nu-ţi poţi imagina când de mult ţin la prietenia ta, Tina. Îmi este foarte preţioasă.

— La fel şi eu, Alan, dar ascultă… Nu vreau să fac pe persoana care-ţi strică plăcerea… În sfârşit, nu crezi că ai luat-o prea repede? Beth este o femeie splendidă, dar…

— Crezi că m-am îndrăgostit prosteşte de o imagine, aşa este?

— Mă tem că da. Este frumoasă, este celebră, este plină de talent, dar nu ştii totul despre ea. În plus…

— Te înşeli, Tina. Este mult mai serios. Imediat ce am văzut-o, chiar înainte de a şti că era Beth Garland, am ştiut că o voi iubi. Puţin îmi pasă de trecutul său şi…

— Dar este căsătorită, Alan!

— Şi aici te înşeli! A fost căsătorită, cu siguranţă, dar soţul a părăsit-o exact acum nouă săptămâni, ca să fiu precis. Nu se va mai întoarce; procedura de divorţ este deja avansată. Aşa că, încheie cu un zâmbet dezarmant, vezi bine că până la urmă am o şansă!

Capitolul 6

Tina îl privea, complet năucită.

— Ce?

— Da, s-au despărţit. Dar de ce faci mina asta, Tina?

Notează, nu-i de mirare că asta te uimeşte; Beth nu vrea să se ştie.

— Dar în sfârşit… bâigui tânăra femeie, încă şocată, soţul său este chiar aici, la Norchester, pentru că-l cunosc. Este doctorul Bayne!

Toate acestea nu aveau nici un sens! Beth şi Charles nu păreau deloc un cuplu în curs de a divorţa. Era clar că se iubeau.

— Haide, Tina, reluă Alan zâmbind, revino-ţi! Doctul Bayne nu este soţul lui Beth, ci fratele său.

— Fratele? exclamă Tina.

Dar totuşi, mi-a spus că este căsătorit.

— Cu Beth?

— Da, aşa cred. În sfârşit, aşa mi s-a părut că înţeleg.

— Cu siguranţă, nu! Probabil a lăsat să se înţeleagă asta pentru a o proteja. Să ştii, cei doi sunt foarte apropiaţi.

— Dar de unde ştii toate acestea?

În ochii lui Alan era o mică licărire care juca:

— De la Beth. Cum crezi oare că mi-am procurat acele fotolii de orchestră?

Hotărât lucru, Tina mergea din surpriză în surpriză.

— Vrei să spui că ai văzut-o pe Beth? Că i-ai vorbit?

— Da. Aminteşte-ţi. Mi-ai povestit că ai întâlnit-o în sala de pediatrie. Voiam neapărat s-o cunosc, aşa că am pregătit minuţios un plan. M-am dus pur şi simplu să mă joc cu micul tău Darren.

— Ai îndrăznit să faci asta!

Alan izbucni în râs.

— Ei ba nu! De ce să n-o fac? Tu însăţi mi-ai spus că puştii adoră vizitele. A fost foarte uşor, şi după cum mi-ai sugerat, infirmiera m-a întâmpinat cu braţele deschise. Evident, Beth era acolo şi am vorbit… Am vorbit foarte mult…

— Cum s-a întâmplat asta?

— Oh! a venit şi s-a aşezat lângă mine la căpătâiul lui Darren. Am întrebat-o foarte repede dacă este căsătorită şi astfel i-am aflat povestea. A părăsit-o pentru o dansatoare.

Vezi, Tina, de fapt totul este foarte simplu!

— Ei bine, te felicit, oftă tânăra femeie, cu admiraţie.

Descoperea aici o latură nebănuită a lui Alan.

— Dar de ce oare m-a lăsat Charles Bayne să cred că era căsătorit? reluă intrigată. Asta îmi scapă complet.

— Ce importanţă are? murmură Alan, ridicând indiferent din umeri.

— Nici una, se grăbi Tina să adauge. Este curios, atâta tot.

— Poate că este, dar cu altcineva. În sfârşit, nu asta este problema! Beth este liberă, sau va fi în curând! Este tot ce mă interesează! Încă un pahar, Tina? îi propuse cu amabilitate.

— Nu, mulţumesc. Acum aş prefera să mă întorc acasă.

— De acord.

Ajunşi în faţa casei, Alan o luă prieteneşte de umeri.

— Ai rămas foarte tăcută. Oare te-am rănit, Tina?

— În nici un caz. Sunt încântată de ceea ce ţi se întâmplă şi pentru a ţi-o dovedi, te invit la cină luni seara. Vecina de dedesubt mi-a dat reţeta unei mâncări indiene pe care de-abia aştept s-o încerc.

— Eşti adorabilă, exclamă Alan, sărutând-o afectuos pe obraz. De acord pentru luni! Şi weekend plăcut!

***

Pe masa din bucătărie era un mesaj lăsat de Mandy: „Tina, a telefonat Charles Bayne. Te va aştepta mâine, la ora paisprezece, în faţa casei”.

Tina oftă. Nu mai ştia ce era cu ea şi se temea de călătorie.

Căsătorit sau nu, unde era diferenţa? Charles Bayne n-o tratase oare ca fiind „o tânără persoană arogantă”? În regulă, doctore, mă poţi duce la Nottingham, dar nu-ţi voi impune nici un minut în plus o companie atât de neplăcută!

Fu ultimul gând înainte de a cădea într-un somn agitat de visuri confuze, în care străluceau ochii cenuşii, de neînţeles, ai lui Charles Bayne.

***

A doua zi dimineaţă, se trezi în toane rele.

— Exagerezi, Tina, o dojeni Mandy la micul dejun. Cum îndrăzneşti să faci mutra asta în timp ce pleci două zile să-ţi vezi părinţii?

— Am avut o noapte proastă, atâta tot.

Din fericire, năvăli Sarah, punând capăt explicaţiilor. Se întorcea de la muncă şi se aşeză o clipă cu prietenele.

— Am nişte bârfe noi să vă povestesc, exclamă aceasta bucuroasă, ungând cu unt o felie de pâine prăjită.

Se pare că Beth Garland şi Charles Bayne au camere separate. Ciudat, nu?

— În nici un caz! replică Tina, iritată. Beth Garland nu este nici soţia, nici măcar prietena sa: îi este soră.

Fu rândul lui Sarah să pară năucită.

— De unde ştii?

— Datorită lui Alan. I-a vorbit lui Beth. Ea i-a spus că era despărţită de soţ. A părăsit-o pentru o dansatoare.

— Ei bine, fluieră dezaprobator Mandy! Biata fată. În acest caz, seducătorul doctor Bayne este un bărbat liber…

— Nu ştiu şi nu este problema mea! spuse Tina, ai cărei obraji se îmbujorară imediat.

— Puţin prea vehement, nu găseşti? îi şopti Sarah lui Mandy, făcându-i cu ochiul. Dar nimeni nu-ţi reproşează asta, adăugă în direcţia Tinei. Nu eşti singura care a cedat farmecului său. Toate femeile libere din spital s-au îndrăgostit cu disperare de el!

— Ei bine, eu, nu! Şi pot spune că nu-mi este nici măcar simpatic, dacă vrei să ştii!

— Fără îndoială, de aceea mergi la Nottingham cu el! exclamă Mandy cu maliţiozitate.

— Asta nu dovedeşte nimic! M-a auzit spunând că trebuia să merg să-mi văd părinţii şi mi-a propus maşina

sa, deoarece şi el trebuie să meargă la o conferinţă acolo.

Nimic mai mult!

— Propunere mai degrabă suspectă pentru un celibatar! o ironiză Sarah. În locul tău, n-aş avea încredere!

— Nimic nu spune că am! Oricum, le întrerupse exasperată, mă întreb de ce discutăm despre el! Are un caracter groaznic, foarte iute la mânie. Am acceptat din pură politeţe!

— Dar mărturiseşte cel puţin că are nişte ochi cenuşii extraordinari! De altfel, nu ştiu ce i-ai făcut, dar este sigur că-l preocupi!

— Ah, înţeleg! Întâmplarea cu „tânăra persoană arogantă”, aşa este? ricană Tina.

— Nu numai. În noaptea aceasta am avut o urgenţă şi profesorul Prosser, înainte de operaţie, a povestit cât de mult a apreciat soţia sa comedia muzicală. L-a întrebat pe Charles cine era cuplul tânăr pe care i-l prezentase după spectacol.

Charles a dat numele tău: „Ah, „la bella bambina” de la sal a Merton! a spus profesorul. Şi în acea clipă Charles a murmurat că în ciuda aparenţelor de frumoasă „bambina”, eşti mai degrabă o otravă afurisită… sau aşa

ceva. În sfârşit, am prins destul de greu, deoarece era în italiană. În orice caz, amândoi au râs foarte mult!

Tina lăsă capul în jos.

Remarca era crudă şi ideea că-l amuzase pe profesorul Prosser, o rănea mai mult decât orice.

— Haide, Tina, oare ce s-a întâmplat cu umorul tău? reluă Sarah, întristată să vadă durerea zugrăvindu-se pe chipul prietenei sale. Era evident că Charles Bayne glumea!

***

La ora paisprezece, Tina era gata. Îşi pusese nişte blugi şi două pulovere în geanta de călătorie, îmbrăcase un pulover şi nişte colanţi din jerseu negru, peste care trecuse o pereche de jambiere drăguţe, asortate cu puloverul. La Nottingham putea să fie frig. Aruncă o privire în oglinda din vestibul. Oare cine avea aerul unei mici afurisite arogante? În orice caz, aceste cuvinte erau foarte neplăcute de auzit! Charles Bayne nu trebuia să se aştepte să găsească în ea o companie de călătorie accesibilă şi prietenoasă!

Când BMW-ul lui Charles parcă în faţa uşii, tristeţea Tinei se transformase într-o furie rece. Ah! va vedea că era o otravă!

Pe viitor, nu va mai vorbi aiurea!

— Salut! strigă vesel Charles pe fereastra maşinii.

„Este ridicol de seducător!” se gândi Tina văzându-l. Îşi schimbase haina albă de spital cu un pulover din caşmir cu guler rulat, peste care purta un elegant bluzon din piele de căprioară.

Tina se instală în faţă şi îl salută cu un „bună ziua!” mai degrabă rece, în timp ce el îi lua geanta.

— Eşti fermecătoare astfel. Îmi plac mult jambierele!

Tina încerca să se relaxeze în timp ce rulau pe străzile cunoscute din Norchester, dar în zadar. Despre ce naiba va putea vorbi în timpul acestui lung drum?

— Sarah mi-a spus că a trebuit să operezi în plină noapte? spuse pentru a începe o conversaţie.

— Sarah?

— Una dintre infirmierele ataşate blocului operator.

— Ah! răspunse el, cu un aer uşor amuzat. Ţi-a plăcut spectacolul, aseară?

— Foarte mult. Soţia dumitale este superbă.

— Vorbeşti despre Beth?

Infam personaj!

Acum, când cunoştea adevărul, îl ura. De ce oare continua să joace acest joc ridicol? Pentru a o necăji? Sau

avea alte motive?

Tina se închise într-o tăcere obsedantă. Când în cele din urmă ieşiră din oraş, Charles remarcă:

— Eşti foarte tăcută, Tina. Am spus oare ceva care ţi-a displăcut?

— Deloc! protestă aceasta fără să poată să-şi ascundă complet proasta dispoziţie. Am dormit destul de prost, atâta tot.

De ce era prea laşă pentru a-i spune ce credea despre el, despre observaţiile din spatele său, despre permanentele sale minciuni?

Charles deschise radioul şi notele antrenante ale unei melodii country umplură maşina şi o liniştiră puţin. Avea impresia că se comporta ca o copilă şi îşi reproşa asta. Dar după toate aparenţele, simpla prezenţă fizică a acestui bărbat avea darul s-o scoată din sărite.

— Când ţi-ai obţinut diploma de infirmieră, Tina? o întrebă gentil.

— Exact acum un an. Am avut noroc să primesc acest post la Norchester imediat după aceea.

— A fost meritat. Modul în care l-ai salvat pe domnul Dalby, îţi demonstrează excepţionala competenţă.

Tina roşi. Charles Bayne nu era genul care să facă

nişte complimente. În maşină era cald şi confortabil, în timp ce peisajul de ţară hibernal trecea prin spatele geamurilor; brusc, se simţi mai în largul său.

— Vorbeşte-mi despre dumneata, Tina. Părinţii au trăit întotdeauna la Nottingham?

— Am crescut acolo, ca tata, dar mama este din Irlanda.

— Ah, ar fi trebuit să bănuiesc… desigur, din cauza temperamentului dumitale, o tachină zâmbind. Şi ai fraţi sau surori?

— Nu. Dumneata?

Acum, sau niciodată.

— O soră pe care o cunoşti.

— Ah da?

Tina era inocenţa însăşi.

— Evident; este Beth.

— O credeam soţia dumitale, remarcă infirmiera fără să insiste.

— Ei bine, nu. Soţul său a părăsit-o.

Acum se aflau în plină câmpie. Câmpurile înzăpezite se întindeau cât vedeai cu ochii.

— Ai făcut medicina imediat ce ai ieşit din colegiu?

Tina era realmente curioasă. Charles era mai în vârstă decât media internilor şi se întrebase mereu de ce.

— Ah! aşadar, ai remarcat că nu mai sunt un bărbat tânăr, nu-i aşa? Nu. De fapt, am fost inginer în industria agroalimentară.

— Ce interesant! De ce ai decis să-ţi schimbi meseria?

— Autentică lipsă de satisfacţii profesionale. Am atins foarte repede cel mai înalt post în branşă, iartă-mi vanitatea – şi brusc am înţeles că voiam să fac mai mult decât să ajut la distrugerea dinţilor şi a stomacurilor consumatorilor. Am început medicina doar la douăzeci şi patru de ani.

— Eşti ambiţios?

— Teribil. Am câteva teorii pe care aş vrea să le pot demonstra şi aplica în curând.

— Ca persistenţa simţului auditiv în come?

— Da.

— Acum, că nu ne poate auzi nimeni, ce crezi despre asta?

Are şanse să-şi revină?

— Foarte slabe, dacă vrei părerea mea. Dar mecanismele traumatismelor craniene nu scapă şi nu poţi

să le prevezi niciodată.

Brusc, Tina se simţi complet relaxată. Începură să vorbească despre mii de lucruri. Se surprinse povestindu-i primele experienţe de infirmieră, pe care Charles le puncta cu observaţii fine şi perspicace. Reuşi s-o facă să râdă de mai multe ori.

La jumătatea drumului, într-un târguşor frumos, Charles parcă maşina în faţa unui salon cochet de ceai. Găsiră o masă plăcută, chiar în faţa unei ferestre.

În sala confortabilă, unde în şemineu trosnea un foc superb, Tina, în timp ce sorbea cu înghiţituri mici un irish cafee, îl asculta pe Charles vorbindu-i despre copilăria sa.

Pentru prima dată încerca un sentiment de înţelegere cu el.

— Mama noastră a murit când Beth şi cu mine eram foarte tineri; presupun că de aceea ne simţim atât de apropiaţi unul de altul.

— Beth şi-a dorit mereu să cânte?

— De când era o copiliţă, nu mai înaltă de-o şchioapă.

Povestea cu divorţul a fost pentru ea un coşmar.

Biata copilă, am impresia că-i va trebui mult timp până să mai aibă încredere într-un bărbat…

— Dacă întâlneşte pe cineva de bine, cine ştie…

sugeră Tina cu prudenţă, gândindu-se la Alan.

— Poate… Apropo, îţi datorez scuze.

— De ce oare?

— Pentru că te-am lăsat să înţelegi că eram căsătorit.

— Oh! asta era! exclamă Tina roşind.

— Prima dumitale reacţie a fost atât de agresivă, încât n-am dorit să-ţi arăt că te înşelai.

— Ştiu; pentru dumneata eram „o mică persoană arogantă”, aşa este?

Charles dădu din cap tăcut.

— M-ai certat atât de bine, încât nu am vrut să îţi arăt că te înşelai. A fost întru totul stupid din partea mea; temperamentul meu coleric îmi joacă feste urâte. Să uităm asta, vrei?

Părea că se uită în gura sa. Tina îi văzu mâna tremurând.

Dar brusc, cuvântul „otravă” îi veni în memorie şi dintr-o dată, ceva se rupse în ea.

— N-are nici o importanţă, îi răspunse tăios.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Este timpul să mergem! mormăi Charles, chemând chelnerul pentru a plăti consumaţia.

Ochii cenuşii îşi pierduseră strălucirea şi-şi regăsiseră duritatea de oţel.

„De ce oare sunt mereu în defensivă cu el?” se întrebă Tina urcând în maşină. Ştia foarte bine că răspunsul său evaziv întrerupsese curentul călduros care se stabilise între ei. De ce? Era inexplicabil.

BMW-ul demară şi Tina privea cu încăpăţânare pe fereastră. Îşi reproşă asta şi făcu un efort pentru a restabili legătura.

— Care este tema conferinţei la care te duci să asişti la Nottingham?

— Nimic pasionant, mormăi Charles ridicând din umeri.

Expresia sa inaccesibilă, o descurajă. Interiorul maşinii păru că se micşorase şi se încărcase cu electricitate. Tina voia să-i spună că regretă că fusese atât de dură, dar aruncând o privire asupra feţei lui posomorâte, renunţă.

Mai mulţi kilometri nici unul, nici celălalt nu spuse o vorbă. Peste câmpia îngheţată se lăsa noaptea şi Tina se simţea îngrozitor de rău. El făcuse cum crezuse mai bine să se explice, iar ea, deliberat, făcuse totul imposibil.

Cu trecerea minutelor, tăcerea devenea tot mai

apăsătoare. Tina se lăsă prinsă de farurile orbitoare pe care le întâlneau. Avea impresia că trăieşte un coşmar mut.

Străbătură oraşe, sate, apoi din nou câmpuri…

Incapabilă să mai suporte mult timp această tensiune îngrozitoare, Tina întinse braţul pentru a deschide radioul.

Evident, Charles avusese aceeaşi idee, în aceeaşi clipă.

Mâinile li se loviră, în timp ce maşina devie brusc; Tina avu impresia că sunt aruncaţi drept sub roţile unui camion enorm, care venea din sens invers.

Cu o mişcare a volanului, Charles de-abia reuşi să evite coliziunea. Camionul de mare tonaj se îndepărtă claxonând furios, fiecare claxon părând a fi o înjurătură. Charles încetini. Aparent, BMW-ul nu fusese nici măcar atins, dar parcă imediat ce putu pe margine, apoi se întoarse spre Tina, cu faţa albă ca varul.

— Dumnezeule! ce se întâmplă cu dumneata? Orice spun sau fac, se pare că ai mereu mii de lucruri să-mi reproşezi!

Mi-am cerut iertare, am încercat să plecăm dintr-o poziţie avantajoasă şi tot ce obţin este o tăcere mormântală. Te comporţi ca o copilă răsfăţată, care merită

o bătaie bună la fund. Şi pentru a încununa totul, era gata să produci un accident fatal!

Tremurând din cap până în picioare, Tina nu se gândea decât la un lucru: să fugă şi să se piardă în noapte, pentru a scăpa de ochii cenuşii ai lui Charles, întunecaţi de furie! Timp de câteva secunde rămase nemişcată, complet paralizată, apoi deschise portiera şi sări jos. Începu să alerge ca o nebună pe marginea noroioasă a drumului.

Charles o urmă trântind portiera după el. O ajunse fără greutate şi o prinse cu duritate de umeri.

— Ce faci acum, nebună mică? ţipă scuturând-o violent.

Se priviră o clipă fără să spună o vorbă, tremurând amândoi, apoi Charles se aplecă brusc asupra ei, punând stăpânire pe buzele sale cu o brutalitate uimitoare. Tina se zbătu furioasă dar, fără să ştie cum, braţele puternice ale lui Charles i se înnodară în jurul umerilor şi nu mai fu conştientă decât de sărutul sălbatic, căruia i se abandonă fără rezistenţă.

Charles slăbi puţin strânsoarea şi-şi adânci în ochii ei privirea ochilor cenuşii şi agitaţi ca o mare în furtună. Apoi buzele li se întâlniră din nou.

Tina avu impresia că tot trupul nu-i mai era decât un

foc aprins, minunat şi dureros. Niciodată nu cunoscuse aşa ceva.

— Întoarce-te în maşină, înainte să-mi pierd orice control asupra mea, ordonă Charles cu voce răguşită.

O luă de mână şi o făcu cu brutalitate să se aşeze pe scaunul din faţă.

— Aşadar, asta era! exclamă pe un ton trist. Foarte bine jucat! Te felicit. Ai făcut totul pentru a mă aduce la o acţiune pe care iar mi-o vei reproşa!

Porni maşina şi o aduse pe asfaltul negru al drumului.

Tina, cu ochii pierduţi în depărtare, avea impresia că se prăbuşise într-o prăpastie atât de întunecoasă şi de adâncă, încât nu va mai putea niciodată să vadă lumina zilei. Nu mai ştia nici unde era, nici cine era.

Nu rămăsese decât amintirea gurii lui înflăcărate care o cuprinsese cu pasiune pe a sa.

Charles conducea periculos de repede şi curând ajunseră în faţa unui mic oraş. La intrarea în aglomeraţie, trebui să încetinească.

Tina continua să se uite cu încăpăţânare pe fereastră, închisă într-o tăcere şi o izolare insuportabile. Acum străbăteau strada principală unde străluceau firme

luminoase şi se plimba o mulţime veselă.

Tânăra femeie remarcă brusc un panou care indica gara; ca prin minune, mintea începu să-i funcţioneze din nou.

— Charles, lasă-mă aici, te rog. Vreau să cobor.

Acesta parcă imediat, fără să lase să se vadă nimic din sentimentele sale.

Tina îşi luă geanta de pe bancheta din spate şi deschise portiera.

— Trebuie să te părăsesc acum; îmi pare rău, dar… voi merge mai departe cu trenul.

Incapabilă să spună mai mult, alergă spre gară, care era la câţiva paşi de ea. Fără să se preocupe să-şi ia bilet, se repezi pe primul peron unde, ca prin minune, aştepta un expres.

Uşile se trânteau şi răsună un şuierat. Tina sări repede într-un vagon. Oare unde mergea? Nu ştia, dar nu avea importanţă din moment ce putea să scape în sfârşit de Charles!

Trenul porni cu o mişcare bruscă şi Tina, scuturată de suspine, se prăbuşi pe un scaun, cu ochii plini de lacrimi.

Capitolul 7

Trenul alerga în întunericul străbătut din când în când de lumini ascuţite. Gările mici treceau prea repede pentru ca Tina să le poată recunoaşte.

Afundată în fotoliu, nici măcar nu voia să se gândească la ceea ce tocmai se întâmplase. Important era să fie departe de Charles, pentru a-şi putea regăsi calmul. De ce oare îi acceptase propunerea? Fusese o nebunie. Şi totuşi, nu regreta nimic. Sărutul său îi deschisese o lume de senzaţii necunoscute de o frumuseţe sălbatică şi pasionată, care o tulburase complet.

Oare ce se întâmplase? De ce luaseră lucrurile o întorsătură atât de proastă? Trebuia să alunge cu orice preţ amintirea braţelor care o îmbrăţişaseră, a buzelor care o sărutaseră atât de pasionat, a privirii care arunca acele fulgere teribile.

Se strădui să revină la lucruri mai reale. Oare unde mergea acest tren în care se suise ca o nebună, fără să se preocupe de nimic? Evident, era un expres, dar care putea s-o ducă oriunde în Anglia. Trebuia mai întâi să se informeze!

Aruncă o privire în jurul său. Cei câţiva pasageri rari,

păreau mai degrabă oameni de afaceri absorbiţi de citirea ziarului de seară.

Scotoci în poşetă în căutarea oglinzii, se pieptănă, apoi îşi aplică puţină pudră compactă pe faţă. În sfârşit, avea din nou un aer prezentabil! Tina se ridică şi se apropie de călătorul care era chiar în spatele ei.

— Iertaţi-mă, domnule, dar aţi putea să-mi spuneţi unde merge acest tren? Am sărit înăuntru fără măcar să verific.

Acesta ridică spre ea o faţă amabilă şi zâmbi gentil.

— Opreşte la Nottingham. Unde vreţi să mergeţi?

— Nottingham! exclamă Tina cu uşurare. Ei bine, asta este destinaţia mea. Am avut noroc. Mulţumesc, domnule!

Tânăra femeie se întoarse şi se aşeză. Deja avea o problemă mai puţin! Sosind, va da un telefon acasă şi tatăl său va veni s-o ia. Le spusese că va veni cu maşina, dar nu avea importanţă. Gândindu-se la ei, Tina îşi simţi inima încălzindu-se. Cât de bine va fi să-şi panseze rănile în plăcuta atmosferă familială!

Dar tresări brusc; şi dacă Charles venea s-o aştepte la gară?

Era genul lui! Şi-l imagina tunând şi fulgerând şi

foarte hotărât s-o facă să afle asta! Măcar o dată, îi dădea dreptate.

Se comportase ca o proastă.

Începu să întrezărească motivul acestui comportament inexplicabil. Începând din clipa în care pusese piciorul în maşină, tensiunea dorinţei sale pentru Charles o înfuriase şi apoi toate celelalte! Se aflase întru totul legată şi supusă forţei de atracţie fizică şi nu se mai gândise decât la un lucru: să se refugieze în braţele sale! Niciodată nu va mai îndrăzni să-l privească în faţă!

Îl cunoştea atât de puţin! Oare cum se făcea că amândoi reacţionaseră atât de violent? Să fie oare asta dragostea? Un fel de curent electric ce străbate fiinţele şi le lasă foarte emoţionate? Da, fără nici o îndoială. Când Charles o sărutase, avusese impresia că trăieşte – că trăieşte cu adevărat, din tot trupul său – pentru prima dată în viaţă.

Trenul încetinise. Intra în gară. Vecinul său se ridică şi, aplecându-se spre ea, îi spuse:

— Nottingham! Aţi avut noroc, domnişoară. Data viitoare, fiţi atentă, altfel s-ar putea să ajungeţi în Siberia!

Tina îi răspunse cu un zâmbet rapid, îşi luă geanta de călătorie şi se grăbi să coboare pe peron, unde lăsă repede

capul în jos, de teamă ca Charles să nu fie acolo, s-o aştepte.

Un controlor verifica biletele de ieşire şi pasagerii se aglomeraseră în faţa uşii turnante. De cealaltă parte, Tina zări capul brunet al lui Charles, apărând din mulţime.

Ochii cenuşii, aproape negri de furie, o căutau. Era foarte palid.

Tremurând, cu inima palpitând, Tina se refugie lângă un chioşc de ziare şi se ascunse în spatele unui stâlp împodobit cu ultimele scandaluri politice. Îngheţată, aşteptă câteva minute care i se părură interminabile. Când peronul fu gol, îndrăzni o privire. Nu mai era nici urmă de Charles. Oare unde se dusese?

Tina alergă până la sala de aşteptare şi coborî în toaleta doamnelor. Dădea spre parcaj. Fără să ezite, luă un scaun, urcă deasupra şi privi prin lucarnă. Era un BMW acolo! Tina nu se mişcă, stând cu nasul lipit de geam, conştientă de ridicolul situaţiei. Din fericire, nu intră nimeni.

După o clipă, îl văzu pe Charles revenind cu paşi mari până la maşină, deschizând portiera şi pornind motorul.

Brusc, avu dorinţa de a-l striga, de a-l reţine. Dar nu!

Nu va îndrăzni niciodată să-i înfrunte mânia şi dispreţul!

Rămase acolo, tremurând şi îngheţată, până când puternicul vehicul dispăru.

Când ieşi din nou, controlorul o opri la capătul peronului.

— Biletul, vă rog! Vă simţiţi bine, domnişoară? adăugă acesta cu bunăvoinţă, remarcând faţa palidă şi trasă.

Tina încuviinţă în timp ce scotocea în poşetă în căutarea portofelului.

— N-am putut să-mi cumpăr bilet.

Am urcat rapid la oprirea precedentă. Pot oare să plătesc acum?

— Desigur. V-aţi certat cu iubitul, asta este, nu-i aşa? Un tip înalt, brunet, care vă căuta mai înainte. M-a întrebat dacă v-am văzut.

— Părea furios?

— Este puţin spus! Dar nu mai aveţi să vă temeţi de nimic.

A plecat, reluă controlorul cu un zâmbet părintesc.

Tina dădu cu tristeţe din cap.

— De unde aş putea telefona?

— Chiar alături de biroul de bagaje.

Cinci minute după ce formase numărul de acasă, tatăl său era acolo.

***

Doar o oră mai târziu, aşezată confortabil în salonul familiar, în mână cu un pahar cu lapte cald, parfumat cu coniac, Tina avu în sfârşit impresia că-şi recapătă forţele.

— Ei bine, draga mea, te simţi mai bine? o întrebă mama sa.

Sper cel puţin că nu ai răcit.

Tina oftă. Câtă dreptate avusese să vină să se refugieze lângă ei! Charles nu o va putea găsi! Nu-i cunoştea adresa.

— Ar trebui să-i dai totuşi un telefon acelui doctor care te-a adus cu maşina, sugeră domnul Morgan. Doar ca să ştie că totul este în ordine. A fost amabil din partea lui să-ţi propună călătoria, indiferent ce s-a putut întâmpla între voi!

— Da, Tina, întări doamna Morgan. Îşi poate imagina orice.

Sau, dacă nu ai într-adevăr dorinţa să-i vorbeşti, poate telefona tatăl tău la universitate şi să-i lase un mesaj.

Tina făcu un semn aprobator din cap. Acum, când

furtuna se domolise puţin, considera sfatul rezonabil.

— Adevărat, tată? O vei face? Mi-a spus că trebuia să asiste la o conferinţă. Spune-i doar că am ajuns cu bine şi că mă voi întoarce cu trenul, duminică. Nu pot să-i vorbesc… Oh! dacă ai şti cât de prosteşte m-am comportat!

„Ce ruşine! se gândi Tina. Şi când te gândeşti că sunt infirmieră cu diplomă, care îşi asumă în fiecare zi serioase responsabilităţi profesionale şi mă comport ca o copilă nevrotică doar pentru că… A văzut bine. Sunt o adevărată otravă!”

Îşi auzi tatăl formând numărul şi cerând să-i lase un mesaj doctorului Charles Bayne, care trebuia să participe la un colocviu în acest weekend.

Se făcu linişte, apoi tatăl său repetă numele lui Charles Bayne, cu voce mirată. Altă tăcere; domnul Morgan îi mulţumi persoanei de la celălalt capăt al firului şi închise.

— S-a făcut? întrebă doamna Morgan. Nu-i nici o problemă?

— Nu există nici o conferinţă medicală în acest weekend.

— Cum asta? exclamă Tina, complet năucită.

— Da. Au verificat de două ori. Este prevăzut un

seminar al sahiştilor pentru vinerea viitoare, nimic altceva. Nu ştiu ce ţi-a spus doctorul Bayne al tău, dar aparent, a făcut drumul până la Nottingham degeaba.

Tina închise ochii. Era prea mult! Ce însemnau toate acestea? Charles venise doar pentru a o însoţi? Era absurd!

Soneria telefonului răsună brusc în vestibul făcându-i pe toţi să tresară.

— Mă duc eu, spuse doamna Morgan. Trebuie să fie doctorul tău.

Se duse să răspundă şi se întoarse două secunde mai târziu.

— Tina, este Alan; prietenul tău din Norchester. Pare foarte impresionat.

Tina se repezi neliniştită la telefon.

— Alan?

— Oh! Tina! Mă temeam că nu te găsesc. Charles este cu tine?

— Charles? Nu. Ce voiai să-i…

— Poţi să-l găseşti? o întrerupse cu voce încordată. Mi-ai spus că mergea la universitatea din Nottingham, aşa este?

— Aşa credeam. Dar ce se întâmplă?

— Beth a leşinat pe scenă în această după-amiază şi a fost transportată imediat la spital. Tina, trebuie neapărat să-i anunţi fratele!

Charles! Şi ea nu ştia câtuşi de puţin unde putea să fie!

— Tina, mă asculţi?

— Da, Alan, dar n-am nici o idee de locul în care se află.

Promit să fac tot posibilul să-l anunţ. Poate că telefonează el…

„Dar nu-mi cunoaşte nici adresa, nici numărul de telefon!” adăugă în minte cu disperare.

— Dar Tina, nu este posibil. Cu siguranţă, ţi-a spus ce face.

Unde s-a dus după ce te-a lăsat?

— N-am timp să-ţi explic acum, Alan. Ar fi mai bine să închizi, în cazul în care va vrea să telefoneze. Îndată ce voi putea să-i vorbesc, îi voi spune să telefoneze la spital. Îţi promit. Se ştie ce s-a întâmplat cu Beth?

— Este prea devreme pentru a spune. Tocmai este consultată. Te las, Tina. La revedere.

Tânăra femeie închise, cu un nod în gât. Ce proastă fusese! Măcar dacă…

— Nimic grav, sper? întrebă mama sa.

— Sora lui Charles tocmai a fost internată. Şi-a pierdut cunoştinţa! Oh! Dumnezeule, ce voi face, se lamentă. Trebuie să-l găsesc neapărat. Ah! dacă nu m-aş fi comportat ca o proastă, aş fi ştiut acum unde este.

— Putem încerca la poliţie, sugeră tatăl său. Ai reţinut numărul de înmatriculare?

— Deloc. Are un BMW roşu închis, dar probabil există sute în Nottingham!

— Dar de ce nu la hoteluri? Dacă n-a descins la universitate, fără îndoială şi-a rezervat o cameră undeva.

Bineînţeles, în cazul în care nu s-a hotărât să se întoarcă la Norchester.

Telefonul sună din nou. Se priviră în tăcere.

— Mă duc eu, exclamă Tina.

Se repezi la aparatul care, în graba sa, era să-i scape din mâini.

Se auziră o serie de bipuri şi ţârâituri. Se suna dintr-o cabină publică. „El este!” se gândi Tina.

— Charles? Tu eşti?

— Tina?

Părea uşurat.

— Am încercat la cinci Morgan din cartea de telefon,

înainte să te găsesc. Cum naiba ai făcut la gară? Am…

— Charles, te rog, ascultă-mă; este foarte important.

— Te ascult.

— Să lăsăm deocamdată ceea ce s-a întâmplat în această după-amiază. Beth a leşinat în timpul spectacolului şi a trebuit să fie internată. Este serios. Alan nu mi-a dat amănunte, adăugă după o uşoară ezitare, dar m-a rugat să fac acest comision în cazul în care suni.

Se lăsă tăcerea.

— Charles? M-ai înţeles? Alan părea teribil de îngrijorat.

— Alan? Cine este? Ah! da, prietenul tău!

Cum se face că a aflat?

— Nu ştiu, dar acum este cu Beth.

— Telefonez imediat.

— Unde eşti? întrebă Tina, cu voce tremurătoare. Vrei să treci pe acasă? Eu…

— Mulţumesc, prefer să mă întorc imediat la Norchester.

— Dar nu poţi să pleci aşa. Presupun că nici măcar n-ai cinat.

— N-are nici o importanţă. Sunt rezistent. Dar tu, te vei întoarce cu trenul?

Ea făcu semn din cap, dar realiză brusc că n-o putea vedea.

— Da, duminică. Oh! Charles, îmi pare atât de rău…

— Să păstrăm scuzele pentru mai târziu, de acord? o întrerupse tăios. Trebuie să telefonez la Norchester. La revedere.

— La revedere, Charles, murmură Tina aproape neauzit.

Şi…

— Şi ce?

— Îmi pare rău pentru… pentru astăzi.

— Ah! spuse Charles.

Închise.

Tina se întoarse în salon cu impresia că este frântă de oboseală. Se prăbuşi pe un fotoliu şi bău ultima picătură de lapte cald.

— Ei bine? întrebă tatăl său. Doctorul Bayne, presupun?

— Da. Este înştiinţat şi se întoarce la Norchester.

— În seara aceasta! exclamă mama sa. Sărmanul…

— Da. A spus că nici măcar nu a cinat! Mă simt mizerabil.

Totul este din vina mea.

— N-ai nimic să-ţi reproşezi, draga mea, o asigură gentil doamna Morgan.

Tina îşi muşcă buza. Îşi reproşa atât de multe!

— Există ceva care mă miră, remarcă domnul Morgan, această poveste cu conferinţa medicală. De-a ce se joacă doctorul tău? Să fie oare genul de play-boy?

— În nici un caz! protestă Tina cu putere. Este minunat.

Este un mare chirurg şi…

— Şi tu îl iubeşti, nu-i aşa?

— Greu de imaginat! Nu-l cunosc decât de o săptămână.

— Ei şi? exclamă doamna Morgan cu ochii strălucind. Nu mi-a trebuit o zi ca să mă îndrăgostesc de tatăl tău.

— Ce vârstă are doctorul Bayne? întrebă domnul Morgan, făcând cu ochiul soţiei.

— Douăzeci şi opt sau treizeci de ani! A început medicina foarte târziu. A fost inginer în domeniul agroalimentar, puţin pasionat de profesie. Oricum, un chirurg fără pereche.

— Îl iubeşti, nu există îndoială, repetă tatăl său dând din cap.

— Nu ştiu. În tot cazul, cu siguranţă nu este reciproc şi ar avea dreptate să nu-mi mai vorbească după tot ce i-am făcut.

Nu vă imaginaţi cât de ridicolă am fost, dar… vedeţi, adăugă Tina cu gura uscată, la început am crezut că era căsătorit şi am refuzat să ies cu el. Începând de atunci, totul a luat o întorsătură proastă. Am crezut că Beth Garland, o splendidă cântăreaţă de care Alan s-a îndrăgostit nebuneşte, era soţia sa.

Pe scurt, mi-a propus să mă aducă la Nottingham cu maşina, pentru că mergea la o conferinţă medicală, sau cel puţin, este ceea ce am crezut că înţeleg. În timpul drumului, am fost îngrozitoare; închisă într-o tăcere încăpăţânată şi într-o asemenea stare de tensiune nervoasă încât era să provoc un accident. De furie, m-a sărutat, iar eu am fugit până la gară, pentru a sări în primul tren.

Părinţii săi schimbară o privire amuzată.

— Asta seamănă întru totul cu dragostea. Un caz disperat, dacă vrei părerea mea. Nimic altceva nu ar putea fi atât de complicat!

— Iar acum, continuă Tina, cu un nod în gât, este obligat să plece cu stomacul gol, prin zăpadă…

— Ascultă, draga mea, dacă este un bărbat atât de capabil cum spui, nu-l vor pune în primejdie câţiva fulgi de zăpadă.

Probabil ştie ce face. Sora sa mi se pare mai de plâns decât el!

— Beth! Dumnezeule! Trebuie să telefonez imediat la spital.

— Aşteaptă până mâine, o sfătui mama sa cu fermitate. Ştii la fel de bine ca mine că este pe mâini bune. Să ne aşezăm la masă şi vei povesti totul. Dar de data aceasta, începând cu începutul!

În acea noapte, Tina avu un somn greu şi agitat, iar în visuri îi reveniră de mii de ori sărutările lui Charles. De fiecare dată când buzele lui le atingeau pe ale sale, se trezea tresărind, pentru a şi-o imagina imediat pe Beth întinsă fără cunoştinţă, pe o masă de operaţie.

Îşi privi ceasul. Ora unu şi jumătate; oare Charles o fi ajuns deja la Norchester? Sau trupul său zdrobit într-un accident fatal fusese luat de o ambulanţă, în mijlocul luminilor albăstrui ale girofarului şi în urlete de sirene?

Nu, hotărât lucru, nu mai putea să doarmă! Oare cine era astăzi de gardă la Merlon? Cu siguranţă, nu Katie Grant, era încă în concediu. Liz Burroughs? Sylvia Pott?

Îşi aminti brusc că Mandy lucra în seara aceasta la serviciul de pediatrie. Coborî în vârful picioarelor şi închise cu grijă uşile, pentru a nu-şi trezi părinţii.

— Alo? Daţi-mi pediatria, vă rog.

— Poftim?

Vocea lui Bill, portarul, părea suspicioasă.

— Bill, sunt eu, Tina Morgan.

— În regulă, şefa! glumi acesta.

I se răspunse aproape imediat şi recunoscu îndată vocea prietenei sale.

— Mandy? Sunt eu, Tina.

— Tina? Dar te credeam la Nottingham.

— Aici sunt. Te sun de la părinţii mei. Voiam să ştiu dacă ai noutăţi despre Beth Garland. Mi-a telefonat Alan.

— A fost operată de urgenţă. Sarcină extrauterină.

Tina nu-şi credea urechilor.

— Aşadar, era însărcinată?

— Da, dar nu mai este. Charles Bayne a văzut-o adineaori.

A sosit pe la ora nouă, foc şi pară. Nu ştiu dacă din cauza lui Beth, dar după Liz, era foarte prost dispus! Apropo, Tina, ce aţi făcut? Credeam că mergeţi împreună

la Nottingham?

— Oh, este o poveste lungă! Am să-ţi povestesc la întoarcere. La revedere, Mandy, pe duminică.

Urcă încet scara şi se culcă. Ar fi dansat de bucurie!

Charles ajunsese bine, sănătos şi asta era tot ce conta! Îşi dădu seama, nu fără ruşine, că asta o interesa de mii de ori mai mult decât operaţia lui Beth. Dacă Charles ajunsese cu bine, nu cerea mai mult. De-abia puse capul pe pernă, că adormi.

Capitolul 8

A doua zi, Tina luptă toată ziua împotriva nerăbdării de a se întoarce cât mai repede posibil la Norchester. Venise să-şi vadă părinţii şi îşi reproşa că era mereu cu mintea aiurea.

Făcu tot posibilul să nu se gândească decât la prezent şi să-l alunge pe Charles din minte, dar nu era uşor. În ciuda eforturilor, amintirea buzelor fierbinţi o obseda.

Se hotărî să meargă să cumpere ceea ce-i trebuia pentru a pregăti rogan josh, pe care i-l promisese lui Alan, deoarece nu mai avea timp să facă luni cumpărături. La raionul de măcelărie din supermarket, se surprinse încă o dată visând cu ochii deschişi.

— Doriţi altceva, domnişoară?

— Nu, mulţumesc, răspunse Tina tresărind. Unde se află condimentele, vă rog?

— Lângă legume.

Cu punga cu provizii, Tina se duse la autobuz şi era gata să rateze staţia, atât era de pierdută în gânduri. Oare cum se vor desfăşura revederile cu Charles? De ce pretinsese că trebuia să asiste la o conferinţă medicală? Să

se fi înşelat pur şi simplu asupra datei? Greu de imaginat. Charles era o persoană extrem de meticuloasă.

În cele din urmă trase concluzia că singura explicaţie posibilă era că-şi căutase o justificare pentru a o însoţi la Nottingham. Totuşi, nici această ipoteză nu era foarte convingătoare: să ai astfel de atenţii pentru cineva pe care-l consideri o adevărată otravă?

Scutură din cap şi privi pe fereastră. Ajunsese şi nici măcar nu-şi dăduse seama! Trebui să împingă pe toată lumea şi să sară din autobuzul care pornise deja. Dacă la două sute de kilometri de Charles, era astfel cu capul în nori, cum va face să se concentreze asupra muncii sale, la spital?

— Un telefon pentru tine, draga mea, îi spuse mama când deschise uşa.

Inima Tinei tresări.

— Nu este doctorul Bayne, adăugă doamna Morgan cu maliţiozitate, ci Alan. Voia să te anunţe că… Beth – acesta este numele? – este în afară de pericol. Puţin ameţită în această dimineaţă, dar perfect refăcută. Nu voia să-ţi faci griji.

— Drăguţ din partea lui.

Dragul de Alan, mereu atât de atent!

— Când intenţionezi să pleci, Tina? întrebă mama sa, eliberând-o de provizii, pentru a le pune în frigider.

— Dacă nu vă supără, mi-ar plăcea să iau trenul de dimineaţă. Nu încetez să mă gândesc la spital.

— Şi la Charles, nu-i aşa? Bineînţeles, nu te vom reţine; înţeleg că eşti nerăbdătoare să rezolvi totul. Dar deocamdată, încetează să te frământi. La televizor este un film bun c u Deanna Durbin. Aşază-te comod şi relaxează-te puţin.

Munceşti din greu toată săptămâna; este drept să-ţi acorzi puţină destindere.

***

Tina luă ultimul tren de dimineaţă pentru Norchester, cu mielul bine înfăşurat în foiţă de aluminiu. Zăpada proaspăt căzută acoperise câmpurile cu un strat alb imaculat. Tina privea peisajele de iarnă trecând cu viteză prin faţa ochilor, minunându-se de frumuseţea lumii. Nici măcar gândul primirii glaciale a lui Charles nu putu s-o posomorască.

Simplul fapt de a-l vedea o umplea de bucurie şi nu cerea mai mult.

De ce oare îi trebuise atâta timp să înţeleagă că îl iubea?

Îl adora; era limpede. Dar acum, marea dificultate era să-i ascundă cât de îndrăgostită era de el. Va fi oare posibil?

Făcu pe jos drumul de la gara din Norchester până acasă, ştiind că-i va face foarte bine să respire puţin aer proaspăt.

Trebuia să se liniştească. Dar trecând prin faţa spitalului, inima începu să-i bată mai repede. Charles era probabil undeva în această clădire imensă, pe cale să-i facă o vizită lui Beth. Oare despre ce vor vorbi? Îi va povesti surorii sale reacţiile ei stupide? Cu siguranţă, nu; dar dacă vreodată numele său va fi rostit, gura lui va lua desigur acea expresie severă pe care i-o cunoştea atât de bine.

La ideea de a-i înfrunta mânia o cuprinse teama, dar îndreptă umerii, strânse pumnii şi urcă scara imobilului cu pas hotărât, decisă să-l înfrunte curajoasă ceea ce-i vor rezerva zilele viitoare.

Mandy dormea cu o pancartă „Nu deranjaţi”, atârnată de clanţa uşii camerei sale. Pe blocnotesul de lângă telefon nu era nici un mesaj şi Tina ezită între uşurare şi dezamăgire.

Aproape sperase la un telefon de la Charles, dar îşi aminti brusc că se presupunea că nu se întoarce decât

seara. Poate va telefona în această noapte?

Tocmai îşi pregătea un sandviş când intră Sarah.

— Bună ziua, Tina! Nu te aşteptam atât de devreme. Ai petrecut un weekend plăcut? Şi călătoria cu superbul doctor Bayne…? Povesteşte!

Se aşeză şi îşi turnă o ceaşcă de cafea.

— Absolut catastrofală, pentru a spune adevărul.

— Adevărat? De ce? pentru că a trebuit să se întoarcă la Norchester din cauza surorii sale? Presupun că eşti la curent, adăugă fără să aştepte răspunsul Tinei. A naibii surpriză, nu-i aşa? După toate aparenţele, nimeni nu ştia că Beth era însărcinată.

— Cum se simte?

— Foarte bine; în afară de faptul că şi-a pierdut copilul.

Biata fată! Probabil nu este nostim să fii singură, fără soţ, în primele săptămâni de sarcină. Te simţi bine, Tina? se întrerupse cu solicitudine. Pari obosită.

— Da; weekendul nu a fost foarte odihnitor.

— Nu ştiu ce aţi făcut, dar pot să-ţi spun că Charles a sosit aici pe la ora nouă şi că nu era doar prost dispus. Părea furios. Din fericire, în acea zi nu era de serviciu! După Liz, avea aerul unui urs dezlănţuit. V-aţi certat, sau

ce?

Tina oftă.

— Haide, Tina, spune-mi ce te frământă!

— Totul este din vina mea.

— Care „totul?”

— Am fost îngrozitoare; stupidă şi încăpăţânată.

— Tu? Dar nu-ţi seamănă deloc. Dimpotrivă, eşti o persoană foarte comunicativă, incapabilă să te răsteşti la cineva, chiar deliberat…

— Şi totuşi, asta s-a întâmplat.

Relată toată povestea, omiţând desigur, episodul sărutărilor.

— Tina, sunt sigură că îmi ascunzi ceva!

— De exemplu, ce?

— Nu ştiu. Charles a fost oare prea insistent? Eşti o fată frumoasă şi el este un bărbat al naibii de seducător, şopti aruncându-i prietenei sale o privire pătrunzătoare. Oh! observ o licărire de vinovăţie în aceşti fermecători ochi căprui! Hm… Sarah este vulpe bătrână, să ştii! Lasă-mă să ghicesc: a încercat să te sărute şi tu te-ai zbătut pentru a-ţi salva onoarea, înainte de a fugi şi a sări în primul tren? Aşa este?

— Da şi nu. Problema mea nu era să-mi „salvez

onoarea”, cum spui, dar totul s-a petrecut cu înverşunare şi furie. Oh!

Sarah, este foarte complicat! Nu reuşesc nici măcar să-ţi explic.

— Eşti îndrăgostită de el, nu-i aşa?

— Da, şi situaţia este disperată, deoarece nu mă poate suferi. Mă consideră înfumurată, afurisită – tu însăţi mi-ai spus-o – şi…

— Oh! n-ar trebui să iei toate astea prea în serios. Cu atât mai mult cu cât îmi amintesc că a spus asta sub formă de glumă.

— O afurisită simpatică, dacă înţeleg bine?

Ascultă, toate astea nu au nici o importanţă. Totul este că, după această călătorie în care am fost foarte prost dispusă, nu văd ce şansă aş mai avea să-l seduc! În orice caz, îţi mulţumesc că mi-ai ascultat văicărelile. Eşti o prietenă bună.

Ştiu că mă pot bizui pe tine şi că vei fi mută ca un mormânt.

Nu vei vorbi despre asta, nu-i aşa? Şi mai ales lui Charles?

— Îţi promit că… mărturisesc că mi-a trecut prin minte! Dar pentru că te opui…

— Nu încerca să glumeşti cu asta! exclamă Tina tremurând de enervare.

***

Tina îşi petrecu după-amiaza încercând în zadar să citească; gândurile îi reveneau mereu la Charles. Ce făcea oare?

În disperare de cauză, învârti butonul radioului şi după câteva minute, după un rock californian îndrăcit, avu bucuria să audă succesul lui Beth, „Dragostea această boală incurabilă”, care îi aminti de seara în care o cunoscuse la King. Nu era de mirare că putea cânta cu acele accente irezistibil de emoţionante, după ce fusese părăsită de soţul care o lăsase singură cu un copil!

Dar Alan o iubea şi o va proteja; asta era sigur.

Alan sună la ora cinci şi jumătate.

— Te-ai întors, Tina? Ai petrecut un weekend plăcut?

— Da, mulţumesc. Cum se simte Beth? De când ai telefonat, nu m-am gândit decât la asta.

Cel puţin nu era foarte departe de adevăr!

— După câte ştiu, bine. Sper că mă vor lăsa s-o văd diseară.

Doar dacă preferă să nu fie deranjată.

— Voi face în aşa fel încât să mă informez mâine

dimineaţă, îi promise Tina. Voi fi acolo la ora opt şi treizeci. Dar să nu uiţi că vii să mănânci un rogan josh la mine.

— Ce?

Părea complet năucit.

— Da, mâncarea indiană a cărei reţetă mi-a dat-o vecina mea, îţi aminteşti?

— Ah! da, desigur.

Dar vocea îi era lipsită de entuziasm.

— Cu această ocazie, îţi voi da veşti despre Beth.

— Perfect – părea brusc mai interesat – transmite-i prietenia mea când o vei vedea.

— O voi face cu siguranţă. Aşadar, te aştept mâine seară pe la ora şapte. Apropo, preferi orez alb, sau brun?

— Mi-e egal. Acum te las, Tina. La revedere.

Avu impresia clară că Alan nu era încântat de invitaţia sa; părea că mintea îi era în cu totul altă parte.

Ridică din umeri şi se duse să dea drumul la apă în baie.

În acea seară, la ora zece, Tina era în pat. Charles nu telefonase, ceea ce o deprimase îngrozitor, deşi nu înceta să-şi repete că nu avea nici un motiv s-o facă.

***

A doua zi dimineaţă, Tina se trezi exact în aceeaşi dispoziţie morocănoasă, ca şi când noaptea nu-i întrerupsese frământările din ajun. În definitiv, s-ar putea ca nici măcar să nu-l vadă pe Charles. Profesorul Prosser opera deseori lunea până târziu după-amiaza. Îşi făcu o cafea foarte tare în timp ce răsfoia ziarul, care menţiona pe scurt accidentul lui Bet h Garland, dar fără să dea nici un amănunt.

Tina ajunse la spital puţin mai devreme. Liz Burrough îşi încheia raportul; infirmierele de zi nu erau încă acolo. Tina se îndreptă spre camera lui Beth şi ciocăni discret în uşă înainte de a intra.

— Bună ziua!

Beth era aşezată pe pat şi ronţăia o felie de pâine prăjită.

La vederea Tinei, chipul i se lumină.

— Oare pot să intru? Oh! Îmi pare atât de rău pentru bebeluş. Ce ghinion!

— Poate este mai bine aşa, dat fiind împrejurările.

Părea şi mai frumoasă fără machiaj, cu buclele roşcate căzând pe umeri.

— Fără sechele, nici tristeţi, sper?

Beth scutură din cap, dar o lacrimă mare i se scurse

pe obraz şi se grăbi s-o şteargă cu un şerveţel.

— Ce se întâmplă, Beth? Dacă te doare, îţi pot da un analgezic.

— Nu, nu este asta, protestă slab tânăra femeie. Pur şi simplu mi-ar fi plăcut să am copii într-o zi şi acum este imposibil.

— Ah! iată ce te frământă! exclamă Tina, aşezându-se pe marginea patului. Povesteşte-mi ce te face să crezi asta.

— Charles mi-a explicat că a trebuit secţionată trompa în care se dezvoltase ovulul, ceea ce înseamnă că nu voi mai putea avea copii, nu-i aşa?

— Ştii asta de la Charles?

— Nu, dar…

— Ascultă Beth: ai două trompe uterine, una de fiecare parte. Din moment ce cealaltă este sănătoasă, n-ai nici un motiv să te nelinişteşti.

— Adevărat? exclamă Beth, cu obrajii trandafirii de bucurie.

Oh! este minunat! Voi divorţa, dar în viitor… voi putea…

— Cu siguranţă. Te gândeşti la cineva anume? întrebă Tina cu un zâmbet.

— Nu chiar, răspunse repede Beth, dar… Tina, mi-ar

plăcea să-ţi vorbesc puţin.

— Desigur. Despre ce anume?

— Este o problemă personală: puţin stânjenitoare. Mă văd acum cu cineva care…

— Alan?

— Da. Are importanţă pentru tine? Charles mi-a spus că era prietenul tău şi… Trebuie…

Tina aruncă o privire spre ceas.

— Într-adevăr, cred că este necesar, dar este ora opt şi trebuie să mă duc la muncă. Ascultă Beth, îţi propun să mă întorc să te văd în pauză. În regulă?

Beth îi mulţumi cu căldură şi Tina se întoarse în biroul în care Sally Price îi înmână dosarele. Domnul Dalby putea rămâne aşezat perioade mai lungi şi nu era nici o schimbare în starea lui Sam Barlow. Erau doi internaţi de urgenţă în timpul weekendului: o fată tânără care căzuse de pe cal şi, bineînţeles, Beth.

Sally Price părea foarte mândră să aibă o vedetă a muzicii în serviciu. Îi transmise Tinei toate dispoziţiile. Erau multe de făcut şi Tina nu ştiu cum trece timpul până la ora zece. În preajma camerei lui Beth zări o siluetă în haină albă. Tresări: era oare Charles?

Nu, din fericire era doar un laborant care venise

pentru o pierdere de sânge. Uşurată, Tina îşi regăsi calmul.

Încăperea era parfumată de miros de flori; un enorm buchet de trandafiri trona pe noptieră.

— Nu-i aşa că sunt frumoşi? spuse Beth interceptând privirea admirativă a Tinei. Vrei să vezi cartea de vizită care-i însoţeşte? Ţine.

„Cu dragoste, Alan”.

— Aşadar, despre asta voiai să-mi vorbeşti? întrebă Tina aruncându-i lui Beth o privire maliţioasă.

Aceasta dădu din cap, cu un aer jalnic.

— Nu mai îndrăznesc să te privesc în faţă, Tina. Oare ce vei crede despre mine?

Tina îşi apropie un scaun şi se aşează.

— Mărturisesc că nu mă aşteptam, Beth.

— Îmi… vine greu să vorbesc despre asta; este prima dată când întâlnesc o persoană ca el. L-am văzut puţin, dar…

— Dar ce? insistă Tina, ascunzându-şi amuzamentul.

— Niciodată nu m-am simţit atât de… protejată. Mă simt incredibil de bine imediat ce se află aici; pe scurt, mă simt iubită, adăugă în şoaptă. Este ceva complet nou pentru mine.

Shaun şi cu mine ne-am căsătorit foarte tineri. Ştii că ne-am despărţit, nu-i aşa? M-a părăsit când i-am spus de existenţa copilului. Spunea că nu voia copii… Dar datorită lui Alan, toate astea sunt…

— Uitate?

— Oh! Tina, sunt atât de neliniştită.

Alan mi-a spus că nu sunteţi decât prieteni foarte buni, dar sunt îngrijorată.

— Ascultă, Beth, să vorbim sincer. Alan ţi-a spus exact adevărul. Ne înţelegem foarte bine, suntem foarte apropiaţi, ieşim deseori împreună, dar…

— Nu eşti îndrăgostită de el?

— Nu, şi n-am fost niciodată.

Tina îşi muşcă buzele. Fusese pe punctul de a-i mărturisi că nu simţise niciodată o atracţie fizică pentru el, dar poate ar fi mers prea departe cu confidenţele.

— Astfel încât, dacă…

— Exact, Beth, o întrerupse Tina zâmbind. Dacă lucrurile merg bine între voi, voi fi prima care se bucură. Îl ador pe Alan: este un bărbat liniştit, răbdător, pe care te poţi bizui. Va fi un soţ minunat. Dar nu pentru mine.

Beth radia de fericire.

— S-a produs ceva extraordinar între noi încă de

prima dată când ne-am văzut. Ciudat, era în sala de pediatrie…

Superbii ochi migdalaţi căpătară o expresie visătoare.

— Dar tu, Tina? reluă Beth. Există oare cineva în viaţa ta?

— Eu? exclamă Tina roşind. Hm, nu, nimeni.

— Eşti sigură?

Ochii lui Beth străluceau. Cineva ciocăni la uşă şi inima Tinei începu să bată să-i spargă pieptul. Era oare Charles?

Sally Price intră cu un enorm buchet de flori.

— Trebuie să vă odihniţi acum, doamnă Garland. Iar tu, Tina, la treabă!

— Am plecat, spuse aceasta râzând. La revedere, Beth şi referitor la Alan, să nu ai nici o grijă.

— Alan? Cine este?

Pe chipul lui Sally Price se citea curiozitatea.

— Un prieten comun, exclamă Tina făcând cu ochiul. El a trimis aceşti trandafiri superbi.

Sally Price se aplecă şi-i mirosi cu nesaţ.

— Sunt superbi! oftă. La vârsta dumneavoastră, m-aş fi îndrăgostit de orice bărbat care mi-ar fi oferit aşa ceva.

Apropo, fratele dumneavoastră, doctorul Bayne, a telefonat.

Vă sărută şi va veni să vă vadă imediat ce va termina de operat. Ei bine, Tina, ce se întâmplă? Eşti foarte palidă.

— Nu-i nimic, răspunse Tina, jenată de privirea surprinsă pe care o aţintise Beth asupra sa.

O luă la fugă fără să mai întârzie.

— Oare ce i s-a întâmplat? o auzi spunând pe Sally Price.

S-ar spune că numai numele fratelui dumneavoastră este suficient pentru a o îmbolnăvi!

— Poate este dragoste, replică Beth râzând. Dar să nu-i spuneţi: cu siguranţă, încă nu şi-a dat seama!

Capitolul 9

Pe la ora şaisprezece, Tina, însoţită de Ira Patel, intra în camera lui Sam Below. În aceeaşi clipă, zări o siluetă în alb care intra în camera lui Beth, de la celălalt capăt al culoarului:

Charles! Măcar de ar rămâne cu ea cel puţin o oră, pentru a nu risca să-l întâlnească.

Sam era tot în poziţia în care îl lăsase cu două ore mai înainte. Îl întoarseră încet, pentru a evita formarea de escare.

Nu avu nici o reacţie. Sam continua să-şi doarmă somnul lung fără visuri.

— Gata, domnule Below, spuse Tina cu gentileţe. Tracy va trece să vă facă o vizită diseară. Ar fi bine dacă v-aţi trezi şi i-aţi putea spune bună ziua!

Tracy, o fată slăbuţă căreia cu greu îi puteai aprecia vârsta, era iubita sa.

Venea să-l vadă în fiecare seară, cu o remarcabilă tenacitate.

Uşa se deschise şi, spre uimirea Tinei, Charles îşi făcu apariţia, urmat de Sally Price. Tina întoarse rapid ochii, temându-se să-i întâlnească privirea.

— Nimic nou? întrebă doctorul adresându-se în mod făţiş lui Sally Price.

— Nu. Dar tu, Tina, ai remarcat ceva?

— Hm, nu, bâigui aceasta.

— Sora dumneavoastră se restabileşte văzând cu ochii, doctore, spuse Sally Price.

— Ştiu, dar de-abia se vede din spatele buclelor enorme! remarcă Charles râzând.

Tina îşi făcu de lucru cu gesturi inutile şi o evidentă febrilitate. Simpla prezenţă a lui Charles părea că umple încăperea de electricitate. Ar fi vrut ca el să plece cât mai

repede posibil, pentru a se putea concentra din nou asupra muncii sale; şi totuşi, avea impresia că ar fi murit pe loc dacă nu l-ar fi putut vedea – sau mai degrabă să-l simtă alături – încă puţin. Îşi aţintise privirea asupra lui Sam, pierdută în agitaţia dezordonată a gândurilor sale, când i se păru că are o halucinaţie; îl văzu mişcând un braţ.

— Priviţi! exclamă infirmiera. Sam, mă auzi? adăugă aplecându-se spre tânărul bărbat.

Charles se apropie pentru a-l bate uşor peste obraji.

Ochii îi străluceau de entuziasm.

— Sam?

Acesta scoase un fel de mormăit înfundat, agitându-şi mâinile. Tinei îi palpita inima. Charles ridică una din pleoapele bolnavului, care reacţionă printr-o clipire care nu scăpă nimănui. Entuziasmată, Tina se repezi în camera infirmierelor pentru a aduce instrumentele necesare unui rapid examen neurologic.

La întoarcere, îl găsi pe Charles aplicând intenţionat palme viguroase lui Sam. În clipa în care lăsă tava, acesta făcu o mişcare din cap, însoţită de un fel de protest. Charles alese un ac şi înţepă dosul mâinii bolnavului. Urmă un adevărat răcnet de indignare.

— Haide, Sam, haide! Trezeşte-te prietene, îl grăbea

Charles. Spune-i bună ziua Tina, te rog. O voce de femeie este deseori mai eficace.

— Sam? – vocea Tinei deveni insistentă – ştiu că poţi reuşi.

Fii drăguţ, fă-o pentru noi.

Spre marea lor bucurie, Sam clipi din pleoape şi deschise ochiul drept. Privirea îi era neclară; probabil nu vedea, dar cel puţin răspunsese!

Începu să mârâie nişte sunete care lor li se părură la fel de armonioase ca o sonată de pian.

— Continuă să-i vorbeşti, şopti Charles, în timp ce lua oftalmoscopul.

Îi ridică pleoapa şi îndreptă raza luminoasă în pupilă, care reacţionă printr-o evidentă contracţie. Aceeaşi experienţă fu repetată la stângul, dar în zadar.

— N-are nici o importanţă! exclamă Charles. Suntem deja la jumătatea drumului. Haide, Sam! În picioare, bătrâne.

Brusc, tânărul bărbat se îndreptă cu stângăcie, făcând să valseze tava cu instrumente pusă alături de el. Tina era ocupată să le recupereze, în timp ce Sam îi privea pe toţi cu ochiul drept larg deschis.

— Sam? Mă auzi? întrebă Charles, stăpânindu-şi cu

greu agitaţia.

— Ce se întâmplă?

Cuvintele erau nelămurite şi cu greu articulate, dar ce importanţă avea? Fără să ştie cum, Tina se află în braţele lui Charles, în timp ce strângea convulsiv mâinile lui Sally Price şi ale Irei Patel. Se priveau toţi trei uluiţi.

Chipul lui Sam lua treptat o expresie suspicioasă şi Charles se grăbi la căpătâiul lui.

— Totul este în ordine, nu te nelinişti. Ai suferit un traumatism cranian şi eşti la spital.

Sam începu să se zbată pentru a încerca să se dea jos din pat.

— Nu, Sam, nu încă! Eşti într-o stare de confuzie, şopt i Charles. Tina, te rog, du-te şi adu-mi o injecţie de valium.

Tina se grăbi şi când se întoarse, Charles şi Sally Price tocmai se luptau cu Sam care se zbătea ca un apucat. Charles luă seringa şi făcu imediat injecţia în pulpa piciorului tânărului bărbat.

— Ticăloşilor! urlă acesta. Nu vă este ruşine?

Furia sa nu reuşi să supere pe nimeni. Ar fi dansat de bucurie în jurul încăperii. Treptat, Sam îşi regăsise calmul şi se culcă, aruncându-le priviri bănuitoare.

— Doctore Bayne, am nevoie de Tina câteva minute, pentru distribuirea medicamentelor. Vă putem lăsa un timp singur? întrebă calm Sally Price.

Charles încuviinţă. Acum, că primele clipe de exaltare trecuseră, Tina îşi regăsise timiditatea şi evita cu grijă să-i întâlnească privirea.

Se întoarse în biroul infirmierelor în compania lui Sally Price, care jubila.

Reuşiseră aici, la sala Merton, acolo unde unitatea de terapie intensivă dăduse greş! Era un succes important de care Sally era nu puţin mândră.

— Avea dreptate, nu-i aşa, Sally? exclamă Tina bucuroasă, în timp ce pregătea medicamentele bolnavilor.

Liz Burrough aruncă o privire curioasă prin uşa întredeschisă.

— Oare ce se întâmplă aici? De ce toată această agitaţie?

— Sam Barlow, răspunse Tina, şi-a recăpătat cunoştinţa.

Liz fluieră cu admiraţie.

— Trebuie să văd asta; mă pot duce oare o secundă?

— Da, Liz. Şi dacă doctorul Bayne nu are nevoie de Ira Patel, poţi să mi-o trimiţi?

Tina se înverşuna să rupă vârful unei fiole destinate tânărului bolnav din camera doi. Era mai tare decât se aşteptase. Când reuşi în sfârşit s-o rupă, degetul mare îi alunecă şi se tăie destul de adânc în sticlă.

Calmă, îşi înfăşură degetul care sângera în puţină vată, pe care o prinse cu un plasture.

— Sally, poţi să-mi dai o mână de ajutor? Tocmai m-am tăiat şi mi-e teamă să nu fiu neîndemânatică la injecţia din camera doi.

— Să văd…

Sally desfăcu pansamentul.

— Hm… Nu arată prea bine şi te găsesc destul de palidă. Ar fi mai prudent să mergi la urgenţe. Nu se ştie niciodată.

Tina consimţi. Ieşi din birou, îndreptându-se spre scară.

Sângele pătase deja pansamentul care proteja rana şi se simţea rău. Capul i se învârtea îngrozitor.

Ajunse cu greu la ultima treaptă, când auzi paşi în urma ei.

— Tina?

Nu se putea înşela. Era Charles. Dar fu incapabilă să se întoarcă, atât de slăbită era. Trebui să se prindă de

balustradă. Brusc, deveni confuză. Oare voi leşina? se întrebă clătinându-se.

— Acum de-a ce te joci? exclamă vocea, vizibil iritată.

Urechile îi vâjâiau, ochii i se întunecară. Tina simţea că-şi pierde puterile; lăsă pansamentul care căzu pe jos.

— Dumnezeule! dar…

Charles i se alăturase şi acum o susţinea. În ciuda teribilei ameţeli, Tina era sensibilă la prezenţa sa liniştitoare şi la îngrijorarea care i se percepea în voce.

Pe jumătate conştientă, se agăţă de el, tremurând ca o frunză.

— Sângerezi mult, îi spuse Charles blând înfăşurându-i în jurul degetului o batistă imaculată, pe care o scoase din buzunar. Cum ai făcut asta?

— Rupând o fiolă de triazolom.

— Ai ameţeli şi greţuri?

Tina făcu da din cap. Totul dansa în jurul ei.

— Produsul s-a infiltrat în rană?

— Nu ştiu… Poate, murmură Tina slab.

— Te duc la urgenţe, draga mea, spuse Charles fără să ezite.

Înainte ca tânăra femeie să poată reacţiona, se simţi ridicată în braţele puternice şi transportată la etajul al

doilea, ca pe un nor. Charles o aşezase tandru pe palier.

— Tina, nu te mişca, mă întorc imediat.

Încă tremurând, aceasta îşi dădu seama că era gata să plângă. Oamenii care treceau o priveau cu curiozitate şi încercă să se ridice.

— Nu, Tina!

Îi atinse obrazul cu o mângâiere uşoară şi Tina îl ascultă instinctiv. Cineva veni cu un scaun pe rotile; simţi că fusese instalată acolo, apoi că străbătu culoarele care îi părură interminabile.

— Tina, acum sunt obligat să te las. Sunt chemat în sala de operaţie; aud bipul.

Prea slăbită pentru a răspunde, tânăra femeie încercă un zâmbet. Charles îi puse mâna pe umăr, într-un gest de încurajare, apoi dispăru.

Tina se afla în faţa Karenei Bates, infirmiera de serviciu la urgenţe, care-i examina mâna. O privi punându-i două copci, fără să vadă nimic; un cuvânt i se învârtea în capul care-i vâjâia. Oare visase adineaori? Charles îi spusese „dragă?” Nu mai ştia, dar un lucru era sigur: nu era furios pe ea.

— Gata, Tina. Ţi-ai făcut o tăietură afurisită şi cu siguranţă sângele tău a absorbit puţin triazolom; asta ţi-a

provocat această stare de rău. Te simţi mai bine, acum?

— Da, mulţumesc. Mă simt mult mai limpede.

— La ce oră termini astăzi?

— La ora cinci.

— Perfect; este deja fără un sfert. Dar eşti sigură că te poţi ţine pe picioare? Ridică-te şi fă câţiva paşi.

Tina se supuse.

— Vrei să fii însoţită acasă?

— Chiar nu este necesar.

— Dacă spui tu… oftă Karen cu un aer de îndoială.

Tina se întoarse la sala Merton, să-şi ia poşeta. Înainte de a coborî la vestiar, vârî capul în camera lui Beth care tocmai mânca un măr.

— Salut, Beth. Am venit doar să-ţi spun la revedere.

— Drăguţ din partea ta, Tina. O seară bună!

Numai când ajunse la subsol, Tina îşi aminti de Alan! Era mai bine să-i telefoneze pentru a anula cina. Nu va fi niciodată în stare să prepare o mâncare indiană sofisticată, cu degetul mare drept bandajat!

***

Când deschise uşa apartamentului, suna telefonul. Cu puţin noroc, ar putea fi Alan! Îi va povesti păţania şi

poate el îi va propune să cineze afară…

Mandy răspunsese deja.

— Tocmai a intrat, v-o dau, spuse aceasta făcând ochii mari la vederea pansamentului. Tina, este pentru tine: doctorul Bayne.

Tina luă receptorul cu mâna tremurând.

— Tina? Ce-ţi face degetul?

Avea vocea profesională, aproape rece. Indispoziţia sa o făcuse cu siguranţă să-şi ia dorinţele drept realitate. Charles îi va purta mereu pică, era evieent. Picioarele i se muiară brusc şi trebui să se aşeze pe taburetul de lângă telefon.

— Foarte bine, mulţumesc, articulă slab.

— Adevărat?

Părea îngrijorat; îngrijorat şi supărat!

— Da. Mulţumesc că mi-ai venit în ajutor.

Se lăsă tăcerea.

— Te-ai… te-ai întors fără probleme de la Nottingham?

— Hm, da, bâigui Tina, întrebându-se dacă îi întindea o mână de ajutor pentru a se scuza. Charles, ascultă, eu…

— Tina, trebuie să vorbim, o întrerupse medicul. La spital, nu avem niciodată o clipă pentru noi. Să bem un

pahar împreună. Voi fi liber pe la ora şase. Ce spui?

— Îmi pare rău, dar Alan trebuie să treacă pe aici şi nu ştiu dacă va fi posibil să-l găsesc pentru…

— Înţeleg. N-are importanţă.

— L-am invitat la cină, dar…

— Să găteşti cu un deget rănit? Mi se pare dificil! exclamă Charles cu o voce de gheaţa.

— Într-adevăr.

Tina era pe punctul să-i spună că avusese intenţia să anuleze, dar nu-i lăsă timp.

— Să nu mai vorbim despre asta, dacă eşti ocupată.

— Este atât de urgent, Charles?

— În nici un caz. La revedere, Tina.

Închisese. Tina îşi luă capul în mâini. Era nedrept! De ce oare totul lua întotdeauna o turnură atât de proastă c u Charles? Nu fusese nici măcar în stare să termine o singură frază!

Formă imediat numărul lui Alan, folosind cu neîndemânare mâna stângă. Mandy dispăruse în baie; o putea auzi fredonând veselă în timp ce apa curgea. La celălalt capăt al firului, nu răspunse nimeni. Lăsă să sune de trei, patru ori… Probabil plecase deja. Va trebui să-i explice totul prin viu grai când va sosi. Oare la ce oră îşi

dăduseră întâlnire? Oricum, dintr-un minut în altul va fi cu siguranţă acolo.

Se hotărî să-şi facă o ceaşcă de ceai aşteptându-l. Degetul începea s-o doară şi înghiţi o tabletă de aspirină pentru a calma durerea.

Mandy i se alătură în bucătărie, în halat de baie şi cu un prosop înfăşurat în jurul părului ud.

— Oare ce voia frumosul tău doctor, Tina? o întrebă zâmbind.

— Să bem un pahar împreună. Dar în seara aceasta l-am invitat pe Alan la cină.

— Ah, da, este adevărat! Faimoasa ta mâncare indiană.

— Vrei o ceaşcă de ceai, Mandy? propuse Tina.

— Cu plăcere. Apropo, ce-ai făcut la mână?

Tina îi povesti incidentul.

— În orice caz, nu sunt în stare să gătesc. Mă întreb chiar dacă voi putea munci normal mâine.

În acea clipă răsună soneria de la uşa de intrare.

— Cu siguranţă, este Alan; mereu la fel de punctual! spus e Mandy.

Tina se grăbi să meargă să deschidă cu o speranţă nebunească. Şi dacă era Charles? Dar nu era nici Charles,

nic i Alan. În uşă, în aerul îngheţat de februarie, stătea o tânără fată slăbuţă, în uniformă de infirmieră. Ducea în braţe ceva, înfăşurat în cunoscuta pătură albă de spital. Katie Grant!

Tina se întrebă dacă avea halucinaţii.

— Katie? Ce faci aici? Te credeam încă în concediu de boală!

Katie, nemişcată, nu spuse nici un cuvânt. Aţintise asupra Tinei o privire goală, strângând convulsiv pachetul la piept.

— Vrei să intri? întrebă Tina, stupefiată. Nu este rezonabil să ieşi fără mantou pe asemenea vreme.

Katie se năpusti brusc în antreu, împingând-o cu brutalitate pe Tina în trecere. În acea clipă, în lumina electrică directă, Tina realiză că era îngrozitor de trasă la faţă; ochii cu pupilele dilatate străluceau ciudat pe chipul palid şi slăbit. Katie aruncă priviri neliniştite în jur, complet rătăcită.

— Unde este? strigă cu voce stridentă.

N-are rost să-l ascunzi, ştiu că este aici. Ea mi-a spus.

— Despre cine vorbeşti, Katie?

Cealaltă păru că n-o aude. Strângea pachetul la piept.

— Unde este? repetă. Vreau să-l văd.

Tina simţi că o cuprindea neliniştea. Fata nu era în stare normală. Te puteai teme de ce era mai rău.

— Oare ce ai în pătură, Katie, o întrebă, punând cât mai multă blândeţe posibilă în cuvinte.

— Îţi interzic să-l atingi! strigă Katie. Este al meu!

Tina avu un şoc; nu putea afla ce avea Katie în braţe, dar, evident, era o fiinţă vie; tocmai o văzuse răsucindu-se sub pătură.

— Pe cine cauţi, Katie? Nu este nimeni aici în afară de Mandy şi de mine.

— Mincinoaso! Este aici. Mi-a spus sora sa!

O împinse pe Tina cu brutalitate şi înaintă în încăpere.

Faţa lui Mandy apăru peste balustrada de la primul etaj.

— Tina? Este Alan?

— Nu; este Katie Grant, răspunse încercând să păstreze un ton cât mai normal posibil.

Vino în bucătărie să bei ceva, Katie. Ai nevoie să te încălzeşti. Presupun că la fel şi pisica.

Oare ce altceva putea să fie, pentru a scoate acele mici scânceli înăbuşite? Întinse braţele pentru a lua

animalul, da r Katie fu mai rapidă decât ea. Făcu brusc stânga-mprejur pentru a-i scăpa, lăsând, pe neaşteptate să cadă pachetul pe jos. Cu viteza fulgerului, îl ridică şi se repezi pe scară.

Dar Tina avusese timp să vadă picioruşul unui copil!

Rămase acolo, năucită, fără să-şi creadă ochilor! Oare de unde luase Katie acest copil? Prin minte îi trecu o idee, dar era atât de nebunească şi de îngrozitoare, încât fu gata să urle după ajutor.

Capitolul 10

— Haide, Katie, arată-mi ce ai acolo.

Mandy, în timp ce înconjura cu braţul umerii plăpânzi ai fetei, vorbea foarte blând, dar şi extrem de ferm.

— Nu, nu este adevărat! Un bebeluş! L-ai furat oare de la maternitate?

— Este al meu, protestă Katie Grant, cu vocea tremurând de mânie. Îţi interzic să-l atingi.

— Nu-ţi fie teamă, nu-l voi atinge, dacă îmi interzici.

O îmbrăţişă pe Katie şi o conduse în direcţia canapelei, în timp ce din buze îi adresă un mesaj scurt Tinei. Telefonează la spital!

— Unde este? întrebă Katie aruncând în jur o privire năucită.

— Îi pot telefona şi să-i cer să vină, dacă vrei, propus e Tina.

Katie făcu un semn din cap. Se aşeză continuând să strângă copilul la piept. Mandy luă loc alături de ea. Tina ieşi închizând uşa în urmă; formă rapid numărul spitalului.

— Mi-o puteţi da pe domnişoara Earl, vă rog? Aici Tina Morgan. Este urgent.

— Îmi pare rău, spuse centralista după o clipă.

Probabil tocmai este la cină.

— În acest caz, vreau să vorbesc cu doctorul Bayne, reluă Tina fără să ezite.

Avea încredere în Charles. El va şti ce să facă. Charles!

Oare cum va putea să trăiască fără el?

— Nu este de serviciu. Vreţi să vi-l dau pe doctorul Rodney?

— Nu. Îmi pare rău, dar în acest caz va trebui s-o deranjaţi pe domnişoara Earle. Este urgent. Spuneţi-i că am nevoie de ajutor pe Lincoln Road, numărul 54. Apoi, luaţi legătura cu maternitatea şi anunţaţi că bebeluşul care lipseşte se află la adresa pe care tocmai v-am dat-o.

— Poftim?

Operatoarea părea că nu-şi putea crede urechilor.

— Aţi înţeles perfect.

Mă bizui pe dumneavoastră, domnişoară.

În clipa în care închidea, răsună soneria de la uşa de la intrare: Alan! Avea maşină şi ar putea să se ducă s-o aducă pe domnişoara Earl.

Se grăbi să deschidă. În prag se afla Charles Bayne, cu un aer stânjenit.

— Tina… începu acesta.

— Oh! Charles. În sfârşit, tu! exclamă Tina fără măcar să-l asculte. Sunt atât de fericită că ai venit.

Îl luă de braţ şi-l făcu să intre.

— Katie Grant a furat un bebeluş de la maternitate, este acolo sus.

— Cum?

— Da, eleva infirmieră care a fost trimisă în concediu de boală.

În mai puţin de o secundă, Charles era la etaj.

— Atenţie, Charles! Este în plină criză.

Medicul deschise încet uşa. Katie era încă aşezată, ţinându-şi povara strâns la piept, cu Mandy alături. Un geamăt înăbuşit se făcu auzit. Măcar copilul erau viu!

La vederea lui Charles, Katie se albi la faţă şi se ghemui într-un colţ al canapelei.

— Cum o cheamă? şopti rapid Charles la urechea Tinei.

— Katie. Katie Grant.

Charles părea perfect calm şi stăpân pe el.

— Bună ziua, Katie, spuse el făcând un pas spre sofa.

Oare ce ai în acea pătură?

— Să nu-l atingeţi! Este al meu! strigă aceasta cu o voce isterică.

— Eşti îmbrăcată în uniformă; oare eşti de serviciu în seara asta, Katie?

Aceasta îl privea cu ochi rătăciţi, fără să răspundă.

— Este un bebeluş, nu-i aşa? continuă Charles blând apropiindu-se încă puţin. De unde l-ai luat, Katie?

— Mama a murit. Ea mi-a spus că este al meu.

— Perfect, spuse Charles.

Tina era fascinată de competenţa sa. Se aşeză lângă Katie, arătând în continuare acelaşi sânge-rece, fără să trădeze vreo tensiune, sau vreo nelinişte.

— Este băiat sau fată?

Katie rămase mută, ca hipnotizată.

— Cum se va numi? reluă Charles.

Tânăra fată lăsă ochii în jos şi privi pătura.

— Pot să-l văd?

Vocea îi era incredibil de blândă şi liniştitoare; nu făcu nici un gest pentru a atinge copilul.

— Nu te îngrijora; ştii că sunt medic. Nu-i voi face nici un rău. Pune-l pe genunchii tăi, ca să-l consult.

Ascultătoare, Katie slăbi strânsoarea şi puse balotul

pe genunchii săi. Fără grabă, Charles desfăşură pătura. Tina era gata să scape un strigăt văzând apărând un nou-născut, îmbrăcat în scutecele albe de la maternitate.

— Trece-i braţul sub cap, îi spuse Charles, luându-i mâna pentru a-i arăta cum să facă. Să-l vedem puţin… Dar este adorabil!

Eliberat în sfârşit, pruncul începu să ţipe, agitându-şi frenetic mânuţele şi picioruşele.

— Are nişte plămâni straşnici! exclamă Charles admirativ. Să-i vedem puţin reflexele. Toţi nou-născuţii prind instinctiv ceea ce li se pune în mână. Priveşte, Katie, continuă el, luând degetul arătător al lui Katie şi aşezându-l în micul pumn închis.

Priveşte cum te strânge!

Înfăşură încet nou-născutul în pătură.

— Ei bine, poţi fi mândră, este un omuleţ adorabil.

Katie răspunse printr-un fel de hohot înăbuşit, îşi afundă faţa în mâini, apoi izbucni în plâns, cu trupul scuturat de un tremur convulsiv. Mandy profită de asta pentru a pune mâna pe copil, în timp ce Charles o luă pe Katie de umeri.

— Haide, nu-i nimic, va trece.

Katie se agăţă de el cu disperare.

Cât despre Tina, emoţionată aproape până la lacrimi, era incapabilă să rostească o vorbă.

— Nu este copilul meu, suspină Katie. L-am luat din camera copiilor, de la maternitate. Iertaţi-mă! Nu ştiam ce făceam!

— Liniştește-te. Acum totul va fi bine. I-l vom înapoia mamei sale, de acord?

Katie consimţi, smiorcăindu-ase.

— Oare moartea mamei tale te-a tulburat atât de mult, Katie?

Tânăra fată începu să plângă.

— S-a întâmplat alaltăieri. Înmormântarea a avut loc astăzi. A… fost insuportabil. Totul s-a schimbat ciudat.

Un singur lucru mă obseda: ideea că în plus îmi voi pierde şi slujba din cauza… din cauza…

— Din cauza mea?

Katie dădu jalnic din cap.

— Credeam că veţi căuta prin orice mijloace să fiu concediată.

Aţi fost atât de violent în seara când v-am chemat, când… când i-am dat acea ceaşcă de ceai domnului Dalby.

Ridică spre Tina ochii plini de lacrimi.

— Se simte perfect, se grăbi aceasta s-o liniştească.

Acum se ridică şi aşteaptă cu nerăbdare să se întoarcă acasă.

— Adevărat? Aşadar, n-am cauzat prejudicii ireparabile.

Katie tremura din tot corpul.

— Nu, spuse Charles, deşi nu-ţi recomand să iei iniţiative de acest gen în fiecare zi. Ei bine, Katie, adăugă el ridicându-se, cred că ai nevoie de un lapte cald, cu o picătură de coniac, ce zici de asta? N-ai servit nimic de când eşti aici. Oare este posibil? spuse, întrebându-le din privire pe Mandy şi pe Tina.

— Desigur, exclamă Mandy. Aduc eu.

Lăsă copilul în braţele prietenei sale şi se repezi în bucătărie.

În acea clipă, se sună la uşă.

— Trebuie să fie domnişoara Earl, spuse Tina. Nu te teme de nimic, Katie. Vine doar pentru copil.

Biata fată părea într-adevăr îngrozită.

— Cobor să-i vorbesc, adăugă Charles. Rămâi aici c u Tina în timp ce ţi se pregăteşte ceva de băut.

Îl auziră deschizând uşa şi având o conversaţie rapidă.

Katie ridică spre Tina o privire de adoraţie.

— Sunteţi toţi atât de minunaţi. Doctorul Bayne este o persoană extraordinară.

Tina zâmbi cu entuziasm. Se auzi zgomot de paşi pe scară şi domnişoara Earl îşi făcu apariţia, urmată de Charles. Faţa îi era încordată, dar după toate aparenţele, Charles o învăţase lecţia. O privi pe Katie şi copilul cu un calm prefăcut.

— Nu te nelinişti, domnişoară Grant. Totul a intrat în normal.

— Copilul se simte foarte bine, remarcă Charles cu voce neutră, luându-l încet din braţele Tinei, pentru a i-l încredinţa. Tocmai l-am examinat. Înapoiaţi-l mamei şi mă voi ocupa eu mâine dimineaţă să-i explic totul.

În acea clipă Mandy se întoarse cu un pahar cu lapte cald, pe care-l parfumase cu coniac, i-l oferi lui Katie, care-l acceptă cu gratitudine.

— Dumnezeule! exclamă brusc tânăra fată. Cât este ceasul? Aproape uitasem că în seara aceasta lucrez.

— Este ora opt şi jumătate. Mă aşteaptă jos un taxi.

Să-l luăm împreună pentru a ne întoarce la spital, propuse domnişoara Earl. Dar ce va face Katie Grant?

— Mi se pare că poate rămâne aici în seara asta. Doar dacă Tina… sugeră Charles timid.

Tina aprobă. Era cea mai bună soluţie. Era imposibil să fie trimisă acasă în starea aceea!

— Se poate culca în camera mea, spuse Mandy.

— Sunteţi toţi atât de amabili cu mine, după ceea ce am făcut! exclamă Katie cu ochii plini de lacrimi. Nici nu vă imaginaţi cât sunt de impresionată. Vedeţi, toate astea sunt din cauza înmormântării, eu…

— Nu te mai gândi la asta Katie, o întrerupse domnişoara Earl. Vom vedea mâine, liniştiţi, cu mintea odihnită. Să mergem, domnişoară Pearce; este de preferat să nu facem taxiul să aştepte prea mult.

— Sunt gata.

După ce plecară, luând cu ele copilul înfăşurat cu grijă în pătură, Tina se duse să caute o cămaşă de noapte pentru Katie şi o instală în patul lui Mandy. Stropul de coniac părea că avusese efect; de-abia îşi putea ţine ochii deschişi. De-abia se culcă şi adormi imediat.

Tina stinse lumina şi închise încet uşa. O noapte bună de somn, era cel mai bun lucru care i se putea întâmpla.

La întoarcerea în salon, fu mirată să vadă că Charles era încă acolo. Brusc, îşi dădu seama că-i era o foame de lup. Era deja ora nouă şi nu mâncase nimic.

Charles stătea în picioare, în faţa ferestrei. Tina îl

privi o clipă în tăcere şi, pentru prima dată, silueta sa înaltă îi păru brusc nesigură şi vulnerabilă. Ce n-ar fi dat să se poată arunca în braţele lui! Dar era imposibil. Acum, că totul intrase în normal, el avea dreptul să pretindă explicaţii asupra comportamentului său din timpul călătoriei la Nottingham. Oare ce-i va spune?

— Încă aici? remarcă Tina străduindu-se să ia un ton detaşat.

— Da. Îmi reproşezi că am rămas puţin?

Tina era prea obosită pentru a-şi ascunde sentimentele.

— Deloc. Dimpotrivă, sunt fericită că ai rămas. Vrei o ceaşcă de cafea?

— Cu plăcere. Biata copilă, adăugă făcând un semn cu bărbia spre camera lui Mandy. Ce face?

— A adormit.

— Crezi că se va descurca mâine dimineaţă? Trezirea va fi dură pentru ea.

— Nici o problemă. Nu mă duc la serviciu decât la ora unu.

— Şi eu la fel. Aş putea să trec să o conduc acasă. Are într-adevăr nevoie de ajutorul unui psihiatru. Poate i-am putea aranja o întâlnire…

— Este o idee foarte bună.

Se lăsă o clipă tăcerea.

— Tina?

Ea încă nu se mişcase, ca şi când se temea să nu distrugă fragilitatea clipei prezente.

În ochii cenuşii ai lui Charles juca o licărire ciudată.

— Da?

— Vino aici.

Tina îl ascultă şi se apropie de el încet, ca în vis.

Charles îi puse o mână pe umăr şi îşi afundă privirea în a sa.

— Este timpul să avem o mică discuţie.

Pielea Tinei ardea sub palma sa şi avea impresia că nu se mai ţine pe picioare.

— Şi cafeaua? întrebă, îndepărtându-se brusc. N-ai vrea şi ceva de ronţăit? Mor de foame.

— Din păcate, nu; nu cred.

Erau acolo, faţă în faţă şi tăcuţi, când sună telefonul.

— Mă duc să răspund, spuse slab Tina.

— În regulă. Mă ocup eu de cafea.

Era Alan. Părea agitat.

— Tina? Sunt absolut jenat. Am uitat complet de

invitaţia ta din această seară. Tocmai mi-am amintit şi nu ştiu cum să mă fac iertat.

— Nu face nimic, Alan, nu-i grav. Îmi închipui că ai probabil lucruri mai importante în minte.

— Într-adevăr; am să-ţi anunţ ceva. Beth şi cu mine ne vom…

— Căsători?

— Cum naiba ai putut ghici? Evident, trebuie să aşteptăm divorţul, dar… ce intuiţie!

— Oh! nu trebuie să fii ghicitor. Transmite-i lui Beth toată prietenia mea şi spune-i că sunt fericită pentru voi.

— Să nu-ţi închipui că o voi obliga să pună capăt carierei sale. Mai ales dacă ea ţine să continue, dar…

— Alan, iartă-mă, dar aş prefera să vorbim despre toate astea cu calm, mâine. Deocamdată sunt ocupată. Ai să telefonezi?

— De acord. De fapt, Charles este oare la tine? Eram c u Beth în cameră când a năvălit un fel de nebună. Îl căuta.

Beth i-a spus că trebuie să fie la tine. Fata aia nu părea în apele ei, dar cum purta uniformă de infirmieră, Beth chiar a avut încredere. Sper că totul este în ordine?

— Dar de unde ştia Beth adresa mea? întrebă Tina

uimită.

— Eu i-am dat-o. Sper că n-am făcut o gafă.

— În nici un caz. Până la urmă, totul s-a aranjat. La revedere, Alan, te sărut.

Când se întoarse în salon, Charles nu mai era acolo, dar un apetisant miros de condimente indiene venea din bucătărie.

Protejat de un şorţ mare, tocmai tăia felii subţiri bucăţelele de miel pe un tocător de lemn, în timp ce într-o tigaie, întorcea ceapa amestecată cu arome indiene şi şofran. Orezul tocmai fierbea.

Tina făcu ochii mari fără să-i vină să creadă.

Simţindu-i prezenţa, Charles se întoarse şi zâmbi.

— Asta este reţeta, nu-i aşa? o întrebă arătându-i cu degetul bucata de hârtie împăturită în patru, pusă pe masă. Numele mâncării nu este scris, dar pare a fi rogan josh.

— De unde ştii? exclamă Tina, realmente surprinsă.

— Oh! sunt un bun bucătar, îi răspunse zâmbind. După moartea mamei noastre, a trebuit să mă ocup de asta.

Tina, poţi să amesteci ceapa, în timp ce eu termin de tăiat carnea?

Aceasta ar fi strigat de bucurie şi se simţi cuprinsă de o fericire clară şi limpede cum nu cunoscuse niciodată până atunci. Brusc, i se păru că să pregătească mâncarea cu Charles era cel mai firesc lucru din lume; ca şi când o făcuse mereu şi va continua s-o facă întotdeauna… Luă spatula din lemn şi începu să învârtească amestecul parfumat, care era pe cale să se prăjească.

Mirosul era delicios şi îi deschise apetitul. Tinei îi venea să fredoneze „Atenţie! îşi spuse, este adevărat că eşti îndrăgostită de el, dar este mai bine să i-o ascunzi!”

Rogan josh fu o reuşită.

Amândurora le fusese atât de foame, încât nu lăsară nici o firimitură. Se aşezară fără formalitate în jurul mesei de la bucătărie şi râseră amândoi de foamea lor de lup şi de gesturile stângace ale Tinei, obligată să se folosească de mâna stângă.

Trecură apoi în salon să-şi bea cafeaua.

— Ei bine, cred că ar fi timpul să vorbim despre afaceri, spuse Charles, punându-şi ceaşca pe măsuţa joasă.

— Afaceri?

— De ce crezi oare că am venit în seara aceasta? o întrebă cu o licărire maliţioasă care făcea să strălucească ochii cenuşii. Tina, avem multe lucruri să ne spunem.

Avea în modul de a-i rosti numele, o blândeţe care o tulbura.

— Ce anume?

— Asta se referă la o anumită călătorie pe care am făcut-o împreună la Nottingham. Oare ce s-a întâmplat, Tina? De ce a fost totul atât de dezastruos? Ai cel puţin idee?

— Da, răspunse scurt tânăra femeie. Ştiu, dar nu-ţi voi spune nimic.

— De ce?

Privirea i se voală brusc de o profundă tristeţe.

Incapabilă să continue, Tina ridică uşor din umeri şi începu să-şi privească încăpăţânată mâinile care-i tremurau.

— Am crezut mult timp că erai îndrăgostită de Alan, dar ieri, Beth m-a lăsat să înţeleg că nu este nimic între voi.

Pot aşadar îndepărta definitiv această posibilitate, nu-i aşa?

— Poţi, confirmă Tina, fără să-şi poată stăpâni un zâmbet amuzat.

Gânditor, Charles îşi adânci ochii în ai săi.

— Aşa că m-am întrebat dacă… inspiră adânc – dacă

o infirmieră capabilă şi stimată de toţi ar putea avea o înclinaţie pentru un simplu intern… ceea ce ar explica anumite ciudăţenii de comportament.

Tâmplele Tinei zvâcneau să se spargă. Păstră încă ochii plecaţi, dar toată fiinţa i se umplea de vocea vibrantă, de prezenţa lui…

— Presupun că nu s-ar putea lua în considerare această ipoteză dacă ar fi vorba despre un tânăr intern pedant şi brutal. Dar să presupunem că acesta este o persoană fermecătoare, pasionat de meserie, plin de căldură şi de înţelegere faţă de bolnavi, în acest caz…

— În acest caz, ce?

— În acest caz îmi imaginez că infirmiera în chestiune ar putea fi sedusă.

Rămaseră amândoi tăcuţi, incapabili să înfrunte unul privirea celuilalt. Charles luă blând mâna Tinei. Aceasta trebui să se stăpânească pentru a nu-i cădea în braţe.

— Şi în ce categorie mă aşezi? murmură doctorul cu voce răguşită.

— Oh! fără nici o ezitare, în a doua!

— În acest caz, după tine, nu este imposibil ca o frumoasă infirmieră să se îndrăgostească de mine?

Fu doar un murmur, de-abia auzit. Tina scutură din

cap.

— Nu; dimpotrivă, asta mi se pare evident.

Trecuse timpul explicaţiilor; Tina se află brusc prizoniera braţelor puternice, în timp ce o săruta. De data aceasta nu mai luptă, ci se abandonă sărutărilor lui pasionate.

După un timp, care amândurora li se păru o eternitate de fericire, Charles se îndepărtă pentru a-i ridica tandru bărbia şi a o privi adânc în ochi.

— Tina, te iubesc din prima secundă în care te-am văzut. A trebuit să lupt pas cu pas pentru a nu mă lăsa copleşit şi a fi capabil să-mi fac corect munca.

— Şi eu la fel, adăugă Tina. Aveam impresia că trebuia să mă lupt în fiecare clipă pentru a-mi păstra demnitatea.

— Ah! o regăsesc în asta pe curajoasa mea Ioana d’Arc, şopti Charles sărutând-o uşor. Cea care m-a făcut să-mi pierd capul în aşa măsură, încât să inventez povestea cu conferinţa de la Nottingham…

— Ştiu, îl întrerupse Tina zâmbind. Tata a telefonat la universitate.

— …Şi să-mi pierd orice control asupra mea, în maşină. Tina, te-am speriat oare cu pasiunea mea

nestăvilită?

— Nu. Mi-a fost mult mai teamă de propria mea impulsivitate.

Charles îi mângâie obrazul cu emoţie.

— Războinica mea de neatins!

— O mică persoană foarte arogantă, nu-i aşa? exclamă Tina cu maliţiozitate.

— Da, la prima vedere; dar tocmai asta m-a sedus. Mai există ceva ce te frământă, Tina? Nu vreau să văd decât zâmbete în aceşti ochi frumoşi.

Aceasta ezită.

— De ce ai spus că sunt „otravă” în faţa profesorului i Prosser, în sala de operaţie?

Charles se încruntă.

— Cine ţi-a spus asta?

— Sarah, infirmiera. Asta m-a durut, admise cu simplitate.

— Oh! draga mea! exclamă doctorul râzând. Te-am avertizat totuşi… nu trebuie să iei niciodată în serios bârfele din spital! Totul se deformează atât de uşor! Cred că îmi amintesc exact scena. Profesorul Prosser a vorbit despre tine ca despre bella bambina de la sala Merton, ceea ce în italiană înseamnă „frumoasa copilă”. I-am

replicat că vei fi în curând o bella donna.

— Exact, oftă Tina, foarte nefericită. Beladona este o teribilă otravă.

Charles o privi foarte emoţionat.

— Draga mea, într-un sens, da, dar literalmente, asta înseamnă o „femeie frumoasă”. Oh! Tina, o întrerupse el, totul este stupid. Te iubesc şi vreau să fii soţia mea. Poate nu voi rămâne aici, la Norchester, decât şase luni, dar am nevoie de tine şi să ştiu unde merg în viaţă. Spune-mi da şi vei face din mine bărbatul cel mai fericit din lume!

Ochii Tinei străluceau ca două stele.

— Charles, te voi urma până la capătul lumii, atâta timp cât…

— Cât ce? şopti acesta.

— Atâta timp cât vei continua să-mi spui „dragă”.

Sfârşit